

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

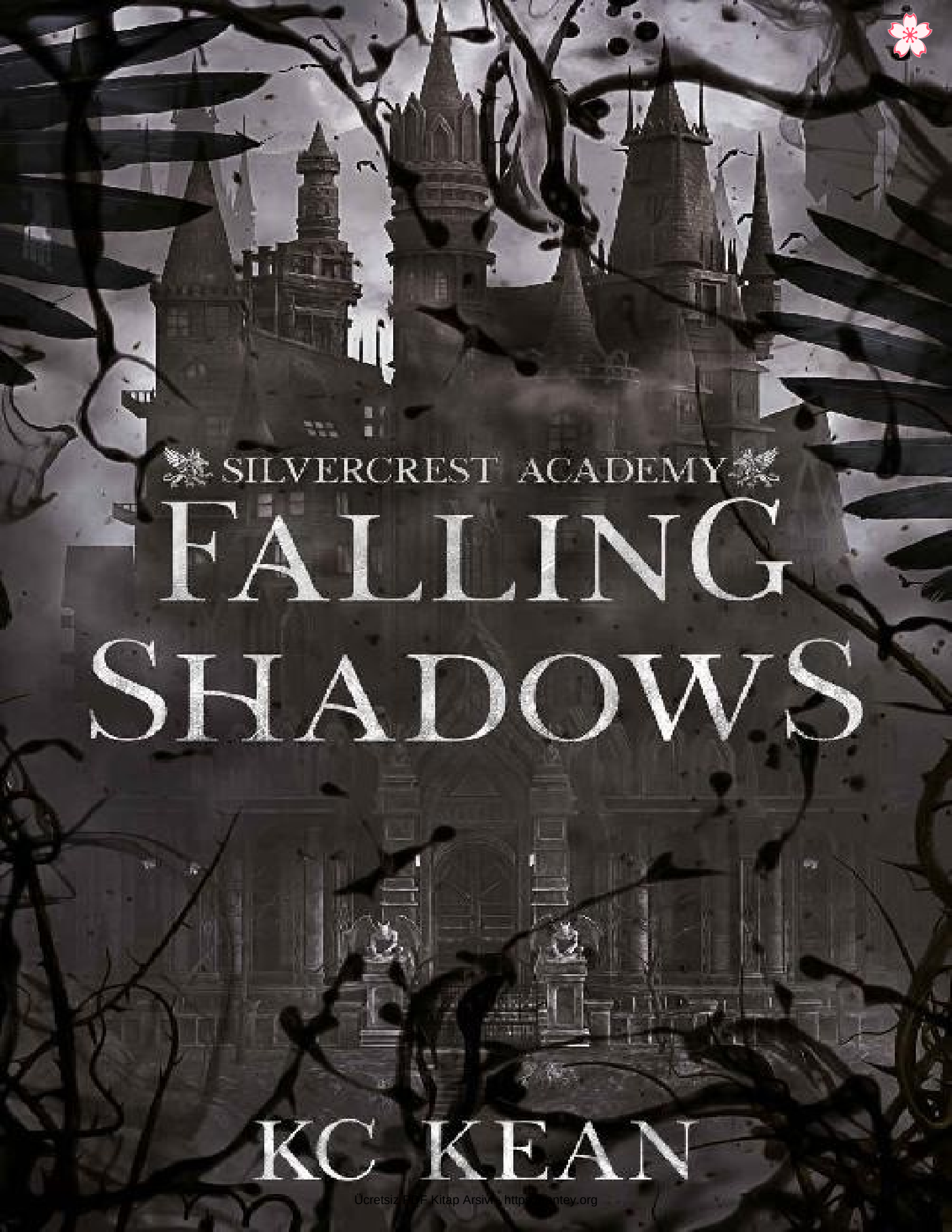
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SILVERCREST ACADEMY

FALLING SHADOWS

KC KEAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜŞEN GÖLGELER

SILVERCREST AKADEMİSİ #1

KC KEAN

Düşen Gölgeler
Silvercrest Akademisi #1 Telif

Hakkı © 2023 KC Kean

www.authorkckean.com

Featherstone Publishing Ltd tarafından yayınlanmıştır

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili veya sponsorlu değildir.

Kapak Tasarımcısı -

Editör - Encompass Editing Service Düzeltmen -

Sassi Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme: Wild Elegance Biçimlendirme

Falling Shadows/ KC Kean

İÇİNDEKİLER

Önsöz __

1. Raven
2. Raven
3. Raven
4. Kuzgun
5. Raven
6. Eldon
7. Raven
8. Raven
9. Raven
10. Eldon
11. Raven
12. Raven
13. Raven
14. Raven
15. Eldon
16. Raven
17. Raven
18. Raven
19. Zane
20. Raven
21. Raven
22. Raven
23. Raven
24. Eldon
25. Raven
26. Brax
27. Raven
28. Raven
29. Brax
30. Raven
31. Raven

32. [Raven](#)

33. [Creed](#)

34. [Raven](#)

35. [Zane](#)

36. [Raven](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında KC](#)

[Kean'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

*Heather'a,
Seninle anılar biriktirmek, benim için sonsuza dek saklayacağım bir hediye.*

"Kalbinin sesini dinle, gölgelerde huzur bul ve şafağı yakala."

ÖNSÖZ

RAVEN

Rüzgâr kıvrıcık saçlarımı savuruyor, gözyaşlarım yüzümden akarken boynumun etrafına toz serpiyor. Neden ağladığımı bilmiyorum. Sadece anne ve babamın tartışmalarının sesi kalbimi acıttığını biliyorum.

Hıçkırarak, gök gürültüsü havada yankılanırken burnumu elbisenin manşetiyle siliyorum. Annem kızgın. Sol gözü her seğirdiğinde gök gürültüsü böyle çakıyor.

Evimizin verandasında durup, çaresizce ağabeyime bakarken, yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzülüyor. Ben dört yaşındayım, o altı. Onu hiç gülümserken görmedim, ama belki de sadece bana gülümsememiştir. Belki ben yokken gülümsüyordur. Belki o zaman daha mutludur.

"Seb," diye başlıyorum, ama o başını sallayarak ve parmağını yüzüme doğrultarak beni çabucak susturuyor.

"Kapa çenenin Raven."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, alt dudağım bir kez daha titriyor, ön kapı birden açılıyor ve ben irkiliyorum, anneme bakarak gözlerimi kırıştıyorum. Parlak mavi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, neredeyse oniks rengine, babamın annemin adını seslendiğini duyduğumda her zamankinden daha belirgin.

"Evangeline, beni dinle." Sesi soğuk, kolları göğsünde kavuşturulmuş, Seb ve beni tamamen görmezden gelerek ona sert bir bakış atıyor.

"Yeterince dinledim, Abel. Bu durum değişmeyecek, *sen* değişmeyeceksin ve bunun sonucu Shadowmoor'da bir ömür geçirmekse, öyle olsun. En azından orada, nerede durduğumu ve neyle karşı karşıya olduğumu bileceğim."

Elleri, bastırılmış büyüyle titriyor, omzunda bir spor çantası asılı, her nefes alışında ciğerleri şişiyor. Farkında olmadan ona dokunmak için elimi uzatıyorum, bana bakarken parmakları benimkilere göre uzun ve narin.

Yumuşak, hüzünlü bir gülümseme dudaklarına dokunuyor ve ben de ona aynı şekilde gülümsemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Anne?" diye nazikçe soruyorum ve o iç çekerek bir an sonra beni kollarımın altından tutup kalçasına kaldırıyor.

Başımı omzuna yaslayarak yanına sokuluyorum, bir başka gök gürültüsü havayı sarsıyor. "Unut gitsin, Evangeline. O burada kalacak. İkisi *de* burada kalacak."

Annem alaycı bir şekilde, "Ne, sen de onları yok edebilirsin diye mi? Sanmıyorum," der. Kollarını bana daha sıkı sarar ve ben onun yakasına tutunurum. Onun tanıdık kokusu beni sararken, hıçkırıklarım yavaşça diner.

Onun kollarında olduğumda her şey daha güzel, çünkü orada babamın öfkesi ve Seb'in... kızgınlığından korunuyorum.

"Bütün bu kararları sen veremezsin, Evangeline," der babam sertçe, ama annem bir adım geri çekilir.

"Kendinden başka kimseyi düşünmeden tüm aile için yeterince karar verdin. Yargılama hakkın yok, Abel. Bütün bunlardan bıktım. Sonuçları umurumda değil."

Kaşlarımı çatarak ikisini de dikkatle süzerim, hatta Seb'e bir bakış atarım, ama o babamın yanında durmuş anneme öfkeyle bakmaktadır. Babamın çenesi seğirir ve Seb elini uzatır.

Sınırlar çizildi, Hendrix ailesinin dayanışması bir anda parçalandı.

Başka hiçbir şey söylenmez.

Annem beni arabaya bindirirken, pencereden dışarı bakıp onları geride bıraktığımızı izlerken ve sonraki on dört yıl boyunca hiçbir şey söylenmez.

Yine de bir şekilde hala çok erkenmiş gibi geliyor.

Ailenin elinden, sevgi ve gurur adına, fiziksel zarar olmasa bile, acı sizi mahvedebilir.

Bundan nasıl kurtulursun?

1
RAVEN

Ben sırtımı duvara dayamış dururken, kalabalık zafer çığlıkları atıyor. Hakem sıfıra kadar sayıp dövüşü bitirirken, aşığıdaki çukurda yaşanan kan banyosu herkesin dikkatini çekiyor. Kazanan, zaferini kutlamak için ellerini başının üzerine kaldırırken, şifacılar onu kurtarmak için ayaklarının dibine üşüşüyor.

Diriliş, Monarşi'nin yasalarına aykırıdır, bu yüzden şifacılar adamın hayatına son verdiklerinde, yeraltı mekanında bir alkış dalgası daha yükselir. Bir adamın hayatının kaybını alkışlıyoruz. Her şey bu noktaya geldi. Burada umut yok, bundan daha fazlasını vaat eden bir gelecek için içimizi ısıtan bir his yok.

Shadowmoor.

Gölgelerle ve... *bataklık* gölgeleriyle dolu.

Ne daha fazlası, ne de daha azı. Adında da var, ama on dört yıl önce annemle buraya geldiğimizde anlamamıştım. Ancak gün geçtikçe, hafta geçtikçe, neşeli adımlarım ve güler yüzüm kayboldu ve ben de onlardan biri oldum.

Gölgelerde gizleniyorum, sanki güneşin ışınları beni tehdit ediyormuş gibi güneşin parlaklığından saklanıyorum. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Her hafta bunu yapıyorum, gözlerimin önünde yaşanan vahşeti izliyorum, ama hiçbir şey kazanmıyorum. Yine de burada yapabileceğiniz başka bir şey yok ve evim dediğim dört duvar beni tüketiyordu. Bu, sonunda bir hata yapmayacağım tek alternatifti. Daha spesifik olarak, bir erkek. Herhangi biri. Shadowmoor kötü insanlar ve daha da kötü sevgililer üretir.

İç çekerek, kapüşonumu takıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve çukurdan uzaklaşıyorum. Kalabalık yerlerden uzak duruyorum, yan kapıdan geçip kendimi yine ormanda bulana kadar bir adım öteye bir adım öteye gitmeye odaklanıyorum.

Az önce çıktığım ağaç gövdesine bakarak dudaklarımı sıkıştırıyorum, *bir şeylerin... daha fazlasının* olmasını bekliyorum, ama her zamanki gibi hiçbir şey olmuyor. Kapüşonumu yüzümün üzerinde tutarak, eve en hızlı yol olan açıklığa doğru ilerliyorum.

Sadece iki adım attıktan sonra, bir dalın kırılma sesiyle duruyorum. Benim yapmadığımı biliyorum. Ses solumdan geliyor. Hafta başında kırılan parmak eklemlerimden dolayı bu gece bunu önlemek istiyordum, ama kötülerin dinlenmeye hakkı yoktur.

"Küçük Raven tek başına mı dışarıda? Onunla ne yapacağız?"

Hayal kırıklığı beni kaplar. Bu sesi tanıyorum. Bu sesin sahibi, erkeklerden vazgeçmemin sebebidir. Yine. Onun kalem gibi penisi beni yanında kalmak istememe neden olmamış, bu *benim* suçum değil. Onun pislik kompleksi de kesinlikle yardımcı olmamıştı. Şimdi de egosu çirkin yüzünü göstermeye gelmiş gibi görünüyor. Ne hoş.

Kapüşonumu çıkararak ona dönüyorum, en yakın iki arkadaşıyla birlikte gölgelerde gizlendiğini görünce hiç şaşırmıyorum. Yalnızken muhtaç, mızmız ve öfkeli bir korkaktı. Arkadaşlarıyla birlikteyken? Kendini beğenmiş bir pislikten başka bir şey değil.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız, Wyatt?" diye soruyorum, bu rahatsızlıktan bıkmış bir şekilde, o da bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Başını yana eğerek bana doğru adım attı. Tek ışık kaynağı ay ışığıydı, ama onun yüz hatlarını seçmek için yeterliydi. Işığa ihtiyacım yoktu, onu hafızamdan canlandırabiliyordum, burnunun kıvrımından sol yanağındaki yara izine, benim dudaklarıma değdiğinde iğrenç gelen ince dudaklarına kadar.

"Kimse bir gölgenin daha ölmesini umursamayacak. Seni koruyacak kimse yok ve kendini savunamazsın. Sen bir hiçsin. Diğerleri gibi. Özellikle de savaştık kadar bile gücün yok, Void."

Yüzümü kaplamaya başlayan göz devirme isteğine direniyorum. Bu adamı okuldan beri tanıyorum. Evimin yanındaki sokakta yaşıyor. Hiç utangaç ya da uysal olmadım ve eminim ki, içimdeyken benim sertliğimin onu tahrik ettiğini söylemişti. Şimdi? Pek öyle görünmüyor.

Ancak, dudaklarından çıkan gerçeklerin acısı damarlarımı yakıyor. Benim güçlerim yok. O haklı. On sekizinci doğum günümde hiçbir şey ortaya çıkmadı, bir parça enerji bile, bu yüzden buradayım ve Shadowmoor Akademisi'ne gitmeye hazırlanmıyorum. Orada benim için bir fayda yok, sunacak hiçbir şeyim yokken. Ancak, onun sözlerinin ne kadar acı verdiğini ona göstermeyeceğim. O bunu hak etmiyor.

Ceketimin fermuarını açıp yere atıyorum, adrenalinim etrafımızı saran rüzgardan kollarımı sıcak tutuyor. "Şu işi bitirelim

. Yorgunum," diye homurdanıyorum ve ona doğru koşuyorum. Arkadaşları gülerken, omzumu karnına çarparak onu geriye doğru savuruyorum ve dudaklarındaki gülümseme hızla kayboluyor.

"Lanet olası aptal sürtük," diye homurdanıyor, sonra yere yuvarlanıyoruz. Arkadaşları beni hızla ondan çekiyor ve çıplak elleriyle yaptıkları için rahatlıyorum. Bu, yüksek dereceli güçlere sahip adamlara karşı kendimi tehlikeye atmadığım anlamına geliyor. Shadowmoor'da kimsenin önemli yetenekleri yok. Sanki büyümüz, yaşam tarzımız kadar kirlenmiş gibi. Cehennemin çukurlarında çürümek yeteneklerimizi lekeliyor.

Benim durumumda değil tabii ki. Burası yeteneklerimi tamamen elinden aldı. Tıpkı benden her şeyi almaktan zevk aldığı gibi. Karşılığında hiçbir şey vermeden bedenimden ve ruhumdan her şeyi emiyor ve hepimizi tükettiği aynı karanlığa boğana kadar durmayacak.

Her biri bir kolumu tutuyor ama ben hala bacaklarımı tekmeliyorum ve botumla Wyatt'ın yüzüne vuruyorum. O dramatik bir şekilde tekrar geriye düşerken gülümsüyorum, ayağa kalkma girişimi topuğumun altında eziliyor ve sonra dikkatimi onunla birlikte gelen iki gorile çeviriyorum.

Solumdaki adamı kolundan yakalayıp, tırnaklarımı derisine derinlemesine batırıp onu kendime doğru çekiyorum ve kafatasımı onun kafasına, onu benden daha kötü durumda bırakacağını bildiğim bir hassasiyetle vuruyorum. Beni tutan eli anında düşüyor, hafifçe sersemlemiş dikkatimi son pisliğe çevirdiğimde, onun inlemesi kulağıma müzik gibi geliyor.

Bir sonraki hamlemi düşünmeden, beni bırakır ve küfürler savurarak kaçmaya başlar. Kaşlarımı çatarak nefesimi düzenlemeye çalışırım, göğsüm inip kalkarken ayaklarımın dibinde yatan saldırganlara ve sonra kaçan adama bakarım.

Başka bir gece olsaydı onu yakalayıp haddini bildirirdim, ama Wyatt'ın gücümün yetersizliğine yönelik alaycı sözleri, itiraf etmek istemediğim kadar göğsümde bir kıpırdanmaya neden oluyor. Sadece eve gidip incinmiş egomu iyileştirmek istiyorum.

Ceketimi alıp fermuarını çekiyorum ve bana saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen pisliğin üzerine eğiliyorum. "Güçsüzlüğümü, kuvvetimle telafi ediyorum çünkü senin gibi pisliklere karşı savunmasız kalmayı reddediyorum," diyorum ve onu yere sererken tekmelemeye hazırlanıyorum, ama sanırım amacımı zaten kanıtladım.

"Boşluk orospusu," diye homurdanır, eli kanayan burnunu tutar. O pisliği en acıtan yerinden tekmelerim, sonra ona iki parmak selamı verip

oradan uzaklaşıyorum.

Ormandan çıkıp yola girdiğimde, hızımı yavaşlatıyorum ama tetikte kalıyorum, kapüşonumu sıkıca takarak geçtiğim herkesin bakışlarından kaçınıyorum. Merak her zaman beni yeniyor ve bu insanların da Boşluk olup olmadığını merak ediyorum. Eğer yetenekliyseler, yapabildikleriyle gurur duyuyorlar mı? Geldiği yerle gurur duyuyorlar mı? Evleri tam mı, yoksa benimki gibi yıkık mı?

Diğer bölgelerde durum nasıl bilmiyorum ama burada, Shadowmoor'da, Void olmak çok yaygın. On sekizinci doğum gününde büyü ortaya çıkmazsa, eskisinden daha da dışlanmış olursun. Zaten bu bölgenin en kötü yerinde yaşıyoruz, bir de büyü yeteneğin yoksa? Oyun biter.

Büyü yeteneği yoksa, en azından hayatının geri kalanını daha iyi hale getirmeye çalışabileceğin akademiye giremezsin. Bu da, dövüş çukurlarına karışmak ve hayatta kalmak için bir tür gelir elde etmekten başka bir seçeneğin kalmadığı anlamına gelir. Boşluk olarak adlandırılmaya bu kadar tepki göstermemeliyim, ama elimde değil. Bu hala taze bir olay ve Shadowmoor'da yapabileceğiniz tek şey, büyüünüzün sizi daha iyi bir yola sokmasını ummak ve hayal etmek. Bu yüzden, her nefesinizden başka şükredecek hiçbir şeyinizin olmaması ruhunuzu yok ediyor.

Her gün, öncekinden daha da zorlu bir savaş. Keşke herkes ne olduğunu veya ne yapabildiğini belirten bir işaret taksa. En azından o zaman, bir dahaki sefere biri bana saldırmaya çalıştığında neyle karşı karşıya olduğumu bilirdim. Bu, Shadowmoor'da sık görülen bir durum. On üç yaşına girdiğimden beri, bana yumruk sallayan biri olmadan bir hafta geçirdiğimi sanmıyorum. Ondan önce de oluyordu, ama daha az sıklıkta.

Buraya gelmeden önceki hayatımı böyle hatırlamıyorum, ama şimdi her şey o kadar belirsiz ki emin olamıyorum. Sadece ben ve hayatta kalma isteğim var. Tabii annem de, ortaya çıkmaya tenezzül ettiğinde.

Sokağıma döndüğümde, dördüncü evin ön ışığının yanmadığını fark ettim, bu da annemin henüz eve gelmediğinin kesin işaretiydi. Her zamanki gibi içimde bir hayal kırıklığı hissettim, ama bunu çabucak bastırdım ve boynumu çevirerek, kendime, bağımsız, sert bir kadın olduğumu ve annemin varlığının bir fark yaratmadığını söyledim.

Evimizi birlikte terk ettik, benim anlamadığım bir dayanışma içindeydik, ama yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık. Yine de o, uzun zamandır benim tek sabitim. Hiç evde olmasa bile

her zaman başımın üzerinde bir çatı ve dolaplarda yiyecek var. Bazı günler az olabilir, ama yine de var.

Saksının altına saklanmış anahtarı alıp içeri giriyorum. Birisi beni yere sererse diye anahtarı üzerimde taşımaktan daha güvenli. Ayrıca, bir yıl kadar önce başımı belaya sokan anahtarı silah olarak kullanmamı da engelliyor.

Arkamdaki kapıyı tekmeleyerek kapatıp, hayatımın bu hale gelmesinden nefret ederek iç çekiyorum. Shadowmoor, acı, nefret ve onursuzluğun devasa bir çukuru. Tam da Monarşi'nin istediği gibi. Bizi birbirimizden ayır, yeterince uzun süre kötü olduğumuzu söyle, sonunda buna inanmaya başlarız. Onlar, güneşin parlak bir şekilde parladığı ve ışığın dokunduğu her yüzeye altın rengi bir dokunuş kattığı Haven Court'ta en iyi hayatlarını yaşarken, biz karanlıkta sefalet içinde hayatta kalmaya çalışıyoruz.

Başım bir gürültüyle geriye düşüyor ve bir saniye sonra mutfaktan bir döşeme tahtası gıcırıyor.

Siktir. Hayatım.

Şu anda gerçekten bir mola vermek isterdim.

Kafamın zonkladığını ve bu hafta yaşadığım önceki çatışmalardan dolayı parmak eklemlerimin hala kırmızı olduğunu söylersem, her kimse siktirip gider mi acaba diye merak ediyorum, ama kulaklarımda ikinci bir gıcırta duyuluyor ve şansımın yok olduğunu anlıyorum.

Nefesimi tutarak omuzlarımı dikleştirir ve hala tuttuğum anahtarı avucumda sıkıca kavrarım. Üç sayana kadar beklerim ve sonra elimi ışık düğmesine vurarak odayı aydınlatırım.

Salondan mutfığa açılan kapıda bir silüet duruyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Kafamı sandığımdan daha sert vurmuş olmalıyım, çünkü şu anda gördüğümü sandığım şeyi gerçekten göremiyor olmalıyım.

"Oh, iyi. Sonunda eve geldin."

Sesi, kabuslarımda hatırladığım aynı keskin buz gibi. Onunla ilgili tek farklı şey çenesindeki yara izi ve şakaklarında beliren gri saçlar.

"Abel," kendime rağmen boğuk bir sesle söylüyorum, ona ismi dışında başka bir şekilde hitap etmeyi reddediyorum. Hayatım boyunca ondan nefret ettim ve itiraf edemeyeceğim kadar onun onayını ve varlığını arzuladım, ama bana bakışı hiç değişmedi. Hâlâ beni burada durup kendimi... yetersiz hissettirme yeteneğine sahip.

Onu son gördüğüm zamanki bir anı zihnimde parlıyor. Havada yağmur kokusu, saçlarımda rüzgar, yanaklarımdan akan gözyaşları

ve ayrılırken annemin beni kucaklaması.

"Bu, beklediğim sıcak karşılama değil, Raven."

Hâlâ olduğum yerde donakalmış durumdayım, şokun etkisiyle güçsüz düşmüşken, onun sözleri damarlarımda hızla öfkeye dönüşüyor.

"Seni buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden neden hoş karşılanacağını, hele ki sıcak bir karşılama göreceğini anlamakta zorlanıyorum," diye homurdanıyorum, ellerim yanlarımda kasılırken o bana sırtıyor.

"Yine de, seni almaya geldim."

Kaşlarım çatılır, bu çılgın adamın evimde ne yaptığını anlamaya çalışırken içimde bir kafa karışıklığı başlar.

Dudaklarımı ıslatarak, onu bir an için görmezden gelip ona kendi sorumu yöneltiyorum. "Annem nerede?" Gözlerini devirip, bana doğru adım atarken elini küçümseyici bir şekilde sallıyor. "Nerede. O?"

"Gerçekten mi, Raven? Sana insanlarla, özellikle de büyüklerinle böyle konuşmayı ben mi öğrettim? Nereye gittin sen?" diye sordu, kaşlarını kaldırıp yüzünde küçümseyici bir ifadeyle.

"Ben Shadowmoor'da, cehennemin dibinde büyüdüm. *Benim* nasıl yetiştirildiğimi nereden bileceksin? Sen orada değildin, baba! Şimdi, annem nerede?" Ona hak etmediği bir unvanla hitap etmekten nefret ediyorum, ama duygularım beni ele geçiriyor.

Cevap vermeden önce bana doğru iki adım daha atıyor. "Evde seni bekliyor."

"Ben evdeyim."

Tiksintiyle etrafına bakınıyor ama ben onun bakışlarını takip etmiyorum, bu dünyayı onun gözünden görmek istemiyorum. Eminim karanlıkta bizim kadar iyi göremiyor ya da attığı her adımda istediği gibi düzelen gölgelerin kıvrımlarını tahmin edemiyor. Hayır. Eminim ışığa alışkındır.

"Annenin küçük oyununu oynadım ve Shadowmoor'da saklanmana izin verdim, ama artık gerçek dünyaya geri dönme zamanı, Raven."

"Bu ne anlama geliyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, o kulaklarından kulaklarına kadar genişleyen sırıtışıyla içimde öfke kabarıyor ve midemde bir batma hissi bırakıyor. Söyleyeceği sözlerden büyük zevk alacak ve beni öfkeli edilecek. Bunu şimdiden hissedebiliyorum.

Ama içgüdülerim bile onun sonraki sözlerine beni hazırlayamadı.

"Silvercrest için hazırlanma zamanı geldi, Raven. Bu alemdeki en prestijli akademi senin gelişini bekliyor."

2 RAVEN

Omzuma attığım spor çantasını ölümcül bir kavrayışla tutarken, bir zamanlar evim dediğim eve bakarak olduğum yerde donakaldım. Her şeyi geride bıraktığımız gece dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum ve tekrar burada, evin önünde durmak kendimi iki metre boyunda hissettiriyor.

Gözlerimi kısarak her ayrıntıyı içime çekiyorum, hafızama kazıyorum ama son geldiğim zamanki haliyle karşılaştırmayı başaramıyorum. Bildiğim her şey o korkunç geceyle lekelenmiş. Hissettiğim acı ve bıraktığı kafa karışıklığı, dış duvarların her zaman bu kadar solgun, soluk gri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Pencere çerçeveleri her zaman siyah mıydı? Ön kapı da bu kadar cesurca oniks miydi?

Buradan hangi odanın benim odam olduğunu bile anlayamıyorum ama bunu düşünmeye başlar başlamaz, hemen vazgeçiyorum. Bunlar bizim hiç umursamadığımız bağlar.

Aynı hissettiriyor, ama aynı zamanda tamamen farklı. Bunun nedeni, buranın artık bana çok yabancı gelmesi mi, yoksa o zamandan beri büyümüş olmam mı, bilmiyorum, ama şimdi burası sadece tuğla ve harçtan ibaret. Bundan daha fazla bir değeri yok.

"Hadi Raven. Sen ısrar ettin," diyor babam, verandada beklerken, ama ayaklarım hala hareket etmiyor.

Annem buradan ayrılırken yanımda getirdiği çantamı toplamayı ve annemi önce görebileceksem babamın sözünü dinlemeyi kabul ettim. Babam çok isteksizdi, ama sonunda kabul etti.

Şimdi burada dururken, bu konuyu zorlamamış olmayı diliyorum.

Burası benim için iyi bir yer değil. Amberglen, çiçekler arasında koşup kaygısız bir şekilde tatlı bir kız olarak büyüyeceğim güzel bir ev olmalıydı, ama kaderim bana tamamen farklı bir hayat yaşattı. Burası artık Shadowmoor kadar ürkütücü bir yer.

Dudaklarımı büzerek, verandanın solundaki pencereye bakıyorum ve anında annemin silüetini görüyorum. Onun olduğunu hiç şüphe yok. Minyon vücudu, kollarını kendine dolamış, yere bakıyor. Sanki

gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, pencereye biraz daha yaklaşıyor ve bakışlarımız buluşuyor.

Acı orada, duruma olan hayal kırıklığı. Benim için mi, kendisi için mi, bilemiyorum, ama yutkundugumda havada yoğun bir şekilde hissediliyor.

"Raven, Silvercrest, yetenekli ve saygın aileler için prestijli bir akademidir. Yolda buraya gelebileceğini kabul ettim çünkü kısa bir ziyaret olacağını düşünmüştüm. Eğer bunu uzatmakta ısrar edersen, fikrimi değiştirip seni doğrudan oraya götürebilirim," diyor babam sinirli bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturup, monarşi tarafından verilen takım elbisesini iri vücuduna gererek. Onun için en önemli şey budur. İşi, daha büyük bir iyilik olduğuna inandığı şeydeki rolü.

Artık ne olduğunu hatırlamıyorum, ama evde yükselen sesleri hatırlıyorum. Konu hep o, işi ve annemin anlayışsızlığıydı.

Annem neden ayrıldığımızı bana tam olarak açıklamadı, ama yıllar geçtikçe bunun Abel ve Monarşi'deki yozlaşma yüzünden olduğunu varsaymaya başladım. Beni geri çağırması ve hayatımı değiştirmemi istemesi adeta bir kanun gibiydi. Ondan kaçamam ve denemeyi de reddediyorum, bu sadece beni zayıf gösterir.

"Benim bir Void olduğumu biliyorsun, değil mi? Sana söyledi mi?" Onun duruşuna uyum sağladım, çantamı omzumda bırakıp kollarımı kavuşturdum.

"Senin bir Void olman mümkün değil. Şimdi, bu işi halledecek misin, yoksa bu küçük buluşmayı atlayıp akademiye geçecek miyiz? Saçınla da bir şeyler yapman gerekecek."

Kibirli pislik. Vücudumun her zerresini rahatsız ediyor. Kimse saçlarıma dokunamaz. Pembe çünkü ben öyle olmasını istedim. Ortadan ayırdığım saçlarım, yüzümün iki yanına düşerek karanlığa ilk adım attığımda kazandığım gölge izlerini gizliyor. Sağ gözümün yanındaki küçük siyah yıldız, nerede olduğumu ve nelerden kaçtığımı hatırlatan acı bir hatıra.

Kaçtım.

Gözlerimi devirerek, onun benim anlatmak istediğim noktadan sapmasına izin vermiyorum. "Kullanabileceğim bir *yeteneğim* yokken, yetenekli çocuklar için olan bir okula gitmemin bir anlamı yok," diyorum, bir milim bile kıpırdamadan.

"Ben bir Boşluk yaratmadım, annen de yaratmadı. Bu mümkün değil. Her şey akademide halledilecek. Şimdi, ne olacak?"

Hırlayarak, dişlerimi sinirden gıcırdatıyorum. Onun "*şimdi*" demesinden nefret ediyorum. Çocukken hatırladığım tek şey bu. O zamanlar, başımın belada olduğunu düşünmeme neden oluyordu. *Şimdi* ise belaya *bulaşmak* istememe neden oluyor.

Pencereden annemi görmek için yukarı bakıyorum ve bu sefer daha yakından eğildiğini görüyorum, gözleri benimkilere sabitlenmiş, başını sallıyor. "*Git*" diyor, hayal kırıklığı içimi yakarken kalbimin etrafındaki buz duvarını kırıyor.

Buraya gelirken ne beklediğimi bilmiyorum. Burası zifiri karanlık ama yine de Shadowmoor kadar karanlık değil ve bir kez daha istemediğim bir hayata mahkum ediliyorum. Evimdeki sorunlu gölgelere geri dönmek istiyor muyum? Hayır.

Parmak eklemlerim ağrıyor, kafam daha önceki kafa atma hareketinden dolayı hala titriyor.

Silvercrest daha iyi olabilir mi? Kesinlikle daha kötü olamaz. Her halükarda, burada daha fazla kalırsam başıma gelecek saçmalıklardan daha iyidir. Hayatımda hiçbir şeyim yok, bu hayatta, artık çok rahat hissettiğim gölgelerden daha önemli hissettiren hiçbir şey yok.

Eve, anneme ve babam olarak adlandırmam gereken adama bakıyorum, sonra arkamda duran arabaya dönüp bakıyorum.

Gözlerimi tekrar anneme çeviriyorum, gözlerinde acı belirgin bir şekilde görünüyor ve "*Seni seviyorum*" diyor. Göğsüm sıkışıyor, damarlarımdan karışıklık dalgaları geçiyor. Bu aralar çok yakın olmadığımızı biliyorum, ama lanet olsun... tek kelime etmeden gitmemi istiyor. Bu da ne demek oluyor? Sanki benim hayal kırıklığımı hissetmiş gibi, gökyüzünde bir gök gürültüsü yankılanıyor, annemin gözleri seğiriyor ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanıyor.

Sakinlik beni kaplar, zihnimde bir karar verilir. "Burada işim bitti."

"Sana söyledim Raven, sen..."

"Bitti dedim," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, omzumun üzerinden işaret ederek. "Beni Silvercrest'e götür."

Yüzünde anında bir gülümseme yayılır, alnındaki çizgiler kaybolur ve gururla dolup taşar. Pislik. "Peki ya annen?" diye sorar, tıpkı hatırladığım gibi ısrarcı bir şekilde.

Pencereden ona son bir kez baktım, yüzünde hüznü, gözyaşlı bir gülümseme vardı, sonra ona döndüm.

"Bu saçmalık ne olursa olsun, ikimiz de senin merhametine kaldık ve annemin beni senden olabildiğince uzak tutmak istediğini hissediyorum. Yani mesafe benim lehime. *Şimdi*, gidiyor muyum, gitmiyor muyum?"

Sürücü tek kelime etmezken, ben arabanın arkasında tek başıma otururum ve elimdeki broşüre bakarak düşüncelerime dalarım.

Silvercrest Akademisi.

Yazı tipi, sanki sayfada akan altın lav gibi, elimde adeta parıldıyor.

Sevgili *babam*, kabul ettikten sonra bana bir kez daha bakmadı, tek kelime etmeden arabaya binmemi işaret etti ve evin içine doğru yürüdü. Neler olduğunu hiç bilmiyorum, ama ne zaman bildiğim oldu ki? Büyürken, etrafımdaki dünyayı anlamakla boğulmak arasında bir çizgide yaşadım.

Koltuğuma yaslanıp, pencereden geçen manzarayı izliyorum. İki saati aşkın bir süredir yoldayız. Eminim babam beni akademiye götürebilecek birini tanıyor, ama bu muhtemelen bir hayat dersi ya da başka bir saçmalık.

Alacakaranlık saatleri gelip geçmesine, yerini karanlık bir gökyüzüne ve sonsuz, mürekkep gibi bir karanlığa bırakmasına rağmen, boşuna uyumaya çalıştım.

Güneş ışınları bulutları delip geçip, güneşin doğuşu havayı aydınlatıp, dokunduğu her şeye parıldayan bir hayat getirene kadar, uzaktaki ağaçlar ve çalılar dışında hiçbir şey göremiyoruz. Sürücü sağa dönüyor ve önümüzdeki dağ silsilesinde yükselen devasa binanın nihai varış noktamız olduğunu hiç şüphe duymadan anlıyorum.

Kömür grisi sivri çatılar ve sarmaşıklarla kaplı duvarlar, buradan bile açıkça görülebiliyor.

Elimdeki broşürü tekrar çevirip içine bir göz atıyorum.

Eşi benzeri olmayan bir geleceğe hoş geldiniz.

Silvercrest Akademisi, dünyamız için hayati öneme sahip yeteneklere sahip olanları yetiştirmekle — topraklarımızın koruyucuları ve halkımızın kurtarıcıları — ve bu yetenekleri geliştirmekle, öğrencilerimizin hayal edilemeyecek yüksekliklere ulaşmalarını ve gelecek nesiller için yaşam tarzımızı korumalarını sağlamaktır.

ve gelecek nesiller için yaşam tarzımızı koruyabilmeleri için bu yetenekleri geliştirmesiyle ünlüdür. Temel değerlerimiz olan kararlılık, soğukkanlılık ve sonuç odaklılık, öğretim kadromuzun ve personelimizin çalışmalarını yönlendirir ve dünya standartlarında müfredatımızın temelini oluşturur.

Monarşi tarafından onaylanan tek akademi olan Silvercrest, size herkes tarafından saygı duyulan, müreffeh bir gelecek garanti eder.

*Yolunuza zorluklar ve sıkıntılar çıkabilir, ancak bunları aşmak bu dünyadaki hak ettiğiniz yeri ve halkımız için önemini teyit eder.
Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağı daha atlat. –
Profesör Burton - Silvercrest Akademisi Başkanı*

Harika. Görünüşe göre başa çıkmam gereken daha fazla pompalı saçmalık var. Eminim o da babam gibidir. Bu harika olacak. Sayfayı çevirirken gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum ve sunulan derslerin listesine göz gezdiriyorum; bitkiler ve iksirlerden savaş derslerine ve büyü eğitim kurslarına kadar her şey var. Tabii ki ikincisi benim için hiçbir işe yaramayacak.

Araba durduğunda, altımda taşların çıtırdadığını duydum ve pencereden dışarı baktığımda, binanın hemen önümüzde yükseldiğini gördüm. İlk bakışta binayı hakkıyla değerlendirememiştim. Akademiyi çevreleyen çimenlik alana Shadowmoor'un tamamı sığabilirdi.

Şoför kapıyı açmadan arabadan indim, bu da bana bir homurtu kazandırdı, ama etrafımı incelerken ve sabahın soğuğu beni titretirken, bunu umursamayacak kadar dalmıştım. Arazide birden fazla bina var, hiçbiri önümdeki kadar büyük ve görkemli değil, ama bu yer, uzaktaki uçurumun kenarına ulaşana kadar kilometrelerce uzanıyor gibi geliyor. En azından koşup atlamak istersem, çok uzak değil.

Çiçekler yürüyüş yollarını süslüyor ve kuşlar uzaktan cıvıldıyor, hepsi Shadowmoor'un kasvetli karanlığına kıyasla başka bir dünyadan gibi. Büyüdüğüm topraklardan ayrılıp tamamen farklı bir boyuta seyahat etmişim gibi hissediyorum. Silvercrest böyle bir yer ise, Haven Court'un ne kadar muhteşem olduğunu düşünmek bile korkutucu. Vitray pencerelerden akademinin yüksek kulelerinin tepesini süsleyen altın heykellere kadar her şey parlıyor ve ışıltıyor gibi görünüyor.

Belki de bu iş beni aşıyor. Belki de Shadowmoor'da kalıp savaşmaya devam etmem daha uygun olur. Burası... sanki tamamen başka birine aitmiş gibi geliyor ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Ayaklarımın dibine düşen spor çantamın sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve kaşlarımı çatarak şoföre bakıyorum.

"Rehberiniz birazdan burada olacak, Bayan Hendrix. Günaydın ve hoşça kalın." Tek kelime etmeden arabaya geri biner ve tüm bu süre boyunca bana söylediği tek kelimeyle beni ürpertici bir hisle baş başa bırakır.

Sefil eşyalarımı alırken, beni yutmaya çalışan belirsizliği yutkunarak, omuzlarımı geriye atıp, kendime güven vermeye çalışıyorum. Shadowmoor'da olduğu gibi burayla da yüzleşebilirim. Saldırı ve savunma noktaları farklı olacak, ama yine de hayatta kalacağım.

Beklemeli miyim yoksa önümdeki dairesel kapıya mı yönelmeliyim, bilemiyorum, ama merakım galip geliyor ve yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. Girişe çıkan üç taş basamak var ve yarısına geldiğimde içeriden bir erkeğin sesi geliyor. Ses yüksek ve rahatsız edici, beni hemen sinirlendiriyor.

"Bu lanet veledede iki dakika müsaade et, hemen geliyorum. Sabahın erken saatlerinde yediğin amcığı benim için de sakla, olur mu?"

İğrenç.

İçgüdülerim bana burada bahsedilen "lanet velet"in *ben olduğumu* söylüyor. Buna kızmak istiyorum, ama daha kötüsü de söylendi bana.

Mesela "Boşluk" gibi.

Bir pisliğin kapıdan içeri girmesi için kendimi hazırlarken, bir saniye sonra kapı açılır ve beni, yirmi dört saatten az bir sürede yüzüncü kez olduğu hissine kapılmamla birlikte, olduğum yerde donakalır.

Kaşları çatıldı, burun delikleri genişledi ve çenesi gerildi.

"Raven?"

Dudaklarından çıkan adım, bir lütuf değil de daha çok bir lanet gibi geliyor ve şimdiden burada olduğuma pişman oluyorum — tabii, önceden bazı bariz soruları sormadan burada olduğuma — ama görünüşe göre bilgi saklanan taraf sadece ben değilim, her iki taraf da bilgi saklamış.

İç çekerek, kendimi hazırlayıp saldırıya hazırlandım.

"Sebastian."

Kardeşim. On dört yıl geçti ama hiç değişmemiş. Gözleri hâlâ yaramazlıkla parıldıyor, öfkeli, keskin sesi çok tanıdık ve dudaklarındaki alaycı gülümseme, tüm bunları geride bıraktığımız günkü gibi. Hiçbir şey değişmemiş.

"Burada ne halt ediyorsun, Raven?"

3
RAVEN

Şok içinde durup, hatırladığım çocuktan çok da farklı olmayan, yetişkin halini izliyorum. Kafam karışık, ona olan aşinalığım duyularımı ısıtmak istiyor, ama anılarımda yer eden öfkesi, dudaklarındaki alaycı gülümsemede hâlâ yaşıyor.

Eğer tek çocuk olarak doğmak için yaratılmış biri varsa, o da oydu. Şimdiye kadar, istediği olmuş gibi görünüyor. Benim burada zorla bulunmam, beni kızdırdığından daha çok onu kızdırıyor gibi görünüyor.

Lacivert ve altın rengi üniforması, savaştan dönen savaşçılarımızın kıyafetlerini hatırlatıyor. Ancak o, tertemiz beyaz bir gömlek ve parlak siyah ayakkabılar giyiyor, yakasına da mükemmel bir şekilde oturtulmuş, uyumlu bir kravat takıyor.

Bol pantolonum, büyük ceketim ve savaş botlarımla baştan aşağı bir göz attığımda, aramızdaki keskin fark açıkça görülüyor. Ama bu sadece dış görünüşümüz. Eminim içimiz de aynı derecede farklıdır.

"Ee?" Onun sözlerine gözlerimi kırıştırarak, burun deliklerinin genişlediğini ve göz bebeklerinin sinirle büyüdüğünü izliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Omzuma spor çantamı asarak iç geçiriyorum. "Abel beni çağırdı."

Yüzü buruşur ve bana doğru bir adım atar, boy farkımız belirginleşir ama ben geri çekilmiyorum. "Babam mı demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi söyledim." Ona kaşlarını kaldırarak bakarım.

Sinirlenerek yüzünü avucuyla ovuşturur.

"Buraya gelmeyeceksin." Bu bir soru değil, bir bildirimdir ve ben gülümsediğimde, o kaşlarını çatar.

"Harika. Ben de ona aynen öyle söyledim, ama görünüşe göre bu ailede bana olanlarla ilgili hiçbir konuda söz hakkım yok. Bu yüzden, reddettiğim halde buradayım. Ama onun fikrini değiştirebileceğini düşünüyorsan, ben varım," derim, ondan kurtulduğum için çok mutluyum.

Sebastian dudaklarını sıkıştırır. Bana tiksintiyle bakarken çenesi hala gergindir. Başını sallamadan önce sol gözümün yanındaki izde bakışlarının takıldığını fark ederim, ama uzaktan bir zil sesi duyulmadan konuşma şansı olmaz.

Beni değerlendirirken sertçe nefes vererek küfür eder. "Bu iş bitene kadar beklemek zorunda," der ve kapıya doğru dönerek ayaklarını yere vurur.

"Eminim ki öyle değil. Onunla ne kadar çabuk konuşursan, o kadar çabuk başından gideceğim."

Durur, omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış atar. "Eğer böyle düşünüyorsan, endişelenmeme gerek yok çünkü burada bir gün bile hayatta kalamazsın." Başka bir şey söylemeden içeri girer, arkasına bakmadan kapıyı zorla açar.

Onu kovalamayı mı yoksa buradan kaçmayı mı düşünürken içimde bir belirsizlik oluşur, ama arkama baktığımda arabanın gittiğini fark ederim.

Harika.

Bir i çekerek, kapıya doğru koşarım, uzun zamandır kaybolmayan kardeşimden sonra, karar veremedi kapıyı içeriden kilitlemeye vakti olmadığından dolayı minnettarım. Arkamdan kapıyı kapatıyorum, girişteki krem ve altın rengi mermer yüzeyleri fark etmek için bir saniyeden fazla vaktim yok, çünkü onun sağdaki koridorda koşarak uzaklaştığını görüyorum. Onu yakalamak için zeminde kayarken etrafta başka kimse yok. Uzun koridorda onun peşinden koşarken, kemerli nişler ve altın rengi kirişler başımın üzerinde yükseliyor.

O, bir çift cam çift kapıdan sola dönünce hızımı kesip, önümdeki manzarayı izlerken nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Yüzlerce ğrenci, taş banklar ve ortadaki çeşmeyi çevreleyen kemerli bir yürüyüş yolu ile açık avluyu dolduruyor. Sabahın erken saatlerinde buraya vuran güneş işığı gözlerimi kısmamı sağlıyor, ama bu bile karşılaştığım dünyanın güzelliğini glgeleyemiyor. Shadowmoor'da böyle bir şey yok, lanet olası banklar bile yok, ve anında kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

Sebastian hala arkasına bakmadan kalabalığın içinden n taraftaki bir gruba doğru ilerliyor. Bir adam selam vermek için sırtına vuruyor ve kızlar dikkat çekmek için ona bakıyor, midem bulanıyor. En azından birimiz ayaklarımızı yere basmayı başardı ve önemli olduğumuz bir yer bulduk.

Bu gerçek, burayı buraya gelirken hissettiğimden çok daha fazla sevmememi sağladı. Kahretsin, neredeyse buranın iyi bir yer olabileceğine kendimi ikna etmiştim. Her zamanki gibi yanılmıştım. Hatta bu aşamada lanetlenmiş bile olabilirim. Hiçbir şey benim lehime gelişmiyor gibi görünüyor.

Küçük bir an çalar ve avludaki mırıldanmalar kesilir. Herkes çayırlara açılan açık alana doğru döner.

Dikkat çekmemeye karar vererek, yan tarafa geçip alanın arkasındaki kemerin gölgesinde dururken, bir adam aniden havada belirir.

Projeksiyon.

Sadece belirsiz bir görüntü, ama sol omzunun titremesinden bunun doğal bir insan olmadığını anlayabiliyorum. Yine de adamı tanıyorum. Buraya gelirken okuduğum broşürde vardı. O...

"Öğrenciler," diye seslendi ve tüm öğrencilerden aynı anda yanıt aldı.

"Profesör Burton."

Bu itaatkarlık karşısında tüylerim diken diken oldu. Yutkundüğümde havada hissedilebilir bir gerginlik vardı.

"Bugün kısa keseceğiz. Bu sabahın erken saatlerinde Ashdale'in kuzeybatısında meydana gelen bir saldırıda iki öğrencimizi kaybettik." Kalbim sıkışıyor, kafam karışıyor. "Dördüncü sınıf öğrencilerinin çoğu gibi, onlar da erkeklerle savaştıkları güce sahip olduklarına inanıyorlardı. Onların ölümleri size ders olsun."

Ne oluyor lan?

Ona bakakaldım. Yerimizi bilmemiz, daha dikkatli olmamız ve akranlarımızdan daha uzun yaşamak istiyorsak yardım edenlerden ders almamız gerektiği hakkında konuşurken sözleri bulanıklaşıyor. Böylesine önemli bir bilgiyi bu kadar kayıtsız bir şekilde aktarması beni sarsıyor.

Öğrenciler... öldü mü? Ne

saldırısı?

Ashdale mi?

Shadowmoor'da izole bir şekilde yaşadığım için bilmediğim çok şey olduğu açık, ama bunu öğrenmek istiyor muyum ki?

"Bugünlük bu kadar. Güç testi üç hafta sonra başlayacak. Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağa daha hayatta kalın." Sesi odada yankılanıyor ve ben, orada bulunan tüm öğrencilerin son cümleyi ona koro halinde tekrar etmesini hayretle izliyorum.

Aynen böyle, yine gitti, ama ben hala şaşkınlıkla kaşlarımı çatmış durumdayım.

Herkes dağılıyor, etrafımda gruplar halinde koşuşturup gidiyorlar, bu da Sebastian'ı takip etmeyi zorlaştırıyor. Geri dönmeyeceği belli olduğunda ve avluda sadece bir avuç insan kaldığında, küfrediyorum.

"Orospu çocuğu."

Sini r lenerek yanımdaki sütuna botumla vuruyorum. Sağımda biri boğazını temizliyor ve dönüp baktığımda bir kız

kollarını göğsünde gergin bir şekilde kavuşturmuş bir kız görürüm.

"İyi misin?" diye sorar çekinerek, yuvarlak mavi gözleri bana bakarken, düğme gibi burnu seğirir.

"Uh..." Yardım istemekten nefret ettiğim için duraksıyorum, ama şu anda başka ne yapabilirim ki? "Nerede olduğumu *bilmiyorum* ve rehberim ortadan kaybolmuş gibi görünüyor," diyorum, gevşek pembe saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Bana güven verici bir gülümsemeyle, etrafımıza bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar bana dikti. "Eğer adı Sebastian ise, geri dönmesi imkansız. Nasıl prefekt olduğunu bilmiyorum ama kendinden başka kimseyle ilgilenmiyor. Lütfen burada kaldığın süre boyunca seni tanımasını veya fark etmesini bekleme," dedi gülerek ve ben de karşılık olarak sııttım.

Keşke onun beni rahat bırakacağını ve umursamayacağını garanti edebilseydim, burada geçireceğim zamanın tadını çıkarırdım, ama içimden bir ses bana o kadar şanslı olmayacağımı söylüyor. Tabii Abel'i bulup benim ayrılmamı organize etmeyi başarırsa başka. O zaman ondan haber almaktan çok mutlu olurum.

"Senden şimdiden hoşlandım," derim, şansımı denemek için derin bir nefes alarak. "Bana yardım eder misin?"

"Yardım etmemelisin," diye mırıldanır, zaten kafamdaki karışıklığı daha da artırır.

"Ne yapmamalıyım?"

"Beni sevmemelisin. Kimse sevmemeli." Sözleri ruhumda dalgalanıyor, her kelimesinde acısı belirgin.

"Ben de" ya da "aynen" demek istiyorum, ama bu onun şu anki duygularını küçümsemek olur ve benim amacım bu değil. Her şey berbat, *insanlar* ise daha da berbat.

"Ben kimse değilim," onu sakinleştirmek için söylüyorum. "Ben Raven." Yüzünü çevreleyen sarı saçlarını kıvrırken, gergin bir şekilde dudaklarını ovuşturmasını izliyorum.

"Ben Leila."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Bu kadar nazik olmak benim için normal değil, ama genelde bu kadar kendimi aşan bir durumda da değilim.

Boğazını temizler, dik durarak gülümser. "İlk dersim boş. İstersen seni ofise götürebilirim."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, burayı tek başıma gezmek zorunda kalmayacağım için rahatlamış bir şekilde. Onun yanına yaklaşıyorum, avlu artık tamamen boş, içeri girip uzun koridordan geri dönüyoruz.

giriş e geri döndüğümüzde, etrafımızı saran krem rengi ve altın benekli mermer parıldarken, Leila sol taraftaki taş kapının önünde durur.

"Umarım buna hazırsındır," diye mırıldanır, kapıyı açar ve içeri girer.

Hayatın bana sunduğu hiçbir şeye hazır değilim, ama buraya kadar geldim

Silvercrest gibi bir akademi bana, daha önce yaşamadığım ne tür bir deneyim yaşatabilir ki?
daha önce yaşamadığım ne olabilir ki?

4
RAVEN

L eila kapıyı yumrukladı ve diğer taraftan içeri girmem için bir ses gelmeden önce oradan hızla uzaklaştı. Şimdi kapıyı açtığımda keskin gözlerle karşılaştım.

Aynalı masanın arkasında oturan kadın, burnunun köprüsüne yerleştirilmiş yarım ay şeklindeki gözlükleriyle beni değerlendiriyor. Beyaz saçları ensesinde topuz şeklinde toplanmış, tertemiz beyaz bir etek ve blazer giymiş, altında ise topuklu ayakkabılarıyla uyumlu altın rengi ipek bir gömlek var.

Neredeyse fuayenin mermer duvarlarıyla bütünleşmiş ve bakışları hiç de hoş geldin demiyor.

Bir anlığına onun bakışlarından kaçınarak, altın rengi camlardan süzülen güneş ışığıyla parıldayan odaya göz gezdiriyorum. Burası aydınlık, havadar ve prestijli, benim aşına olduğum çevreyle tam bir tezat oluşturuyor.

Bu büyük odada sadece kadın, masası ve masasının altındaki sandalye var. Kalemî önündeki parşömeni çiziyor, ama bunu izlemek yerine bana odaklanmaya devam ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonu bakışları kadar keskin, beni geldiğim yere geri göndermekle tehdit ediyor.

"Şey..." Duraklıyorum, kapıyı işaret ederek ona bakıyorum, buraya hiç gelmemeli miydim diye düşünüyorum, ama artık buradayım. Yine de sorusunun cevabı o kadar basit değil. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Gözleri kısılır ve burnu kıvrılır. "O zaman zamanımı boşa harcama."

Çok kaba değil mi? Damarlarımda dolaşan anlık öfkeye rağmen, derin bir nefes alıp tekrar deniyorum.

"Hayır, demek istediğim, uh, bu sabah buraya bırakıldım ve bilmiyorum ..."

"Neyi bilmiyorsun?" Başka biri onun ses tonuna, tavrına kesinti, ama ben sadece ona açıkça bakıyorum. Çantamı omzumdan indirip, başımı eğerek onu gözlemliyorum.

"İyi misin?"

"Anlamadım?" Sanki normal bir soru sormamışım gibi sinirlenir.

"Dedim ki, iyi misin?" Kaşlarını çatıyor, ama ben ısrar ediyorum, ona yeterince sinirlenerek amacımı anlatmaya çalışıyorum. "Beni buraya biri getirdi, çünkü ön kapıda karşılaştığım ilk rehber ortadan kayboldu." Bunun kardeşim olduğunu kasten gizliyorum. "Nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Geçmişte yaşadığım tüm değişiklikler yüzünden zaten sinirlerim gergin... Kahretsin, bunların hiçbirinin önemi yok, ama tavrın zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerginleştiriyor."

Kalem parşömen üzerinde durakladı ve kadın başını geriye attı, ağzı açık kalmış, dehşetle bana bakıyordu.

"Bu ne cüret," diye tıslar, avuçlarını masanın üzerine düz bir şekilde koyar ve parmaklarını açar.

"Tabii, elbette, nasıl *cüret ederim*. Ama bu saçmalığı atlayıp, Abel bana başka talimat vermediği için nereye gitmem gerektiğini söyleyeceğin kısma geçebilir miyiz?" Nazikliğim yok oldu, medeni kalmaya çalışmak için herhangi bir eğilimim kalmadı. Lanet olası bir şekerleme yapmam lazım ve o buna engel oluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, koltuğunda küçülür, çenesi birkaç kez hareket eder ve sonra dudaklarından kelimeler dökülür. "Abel, Abel... Hendrix mi?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek ve parmaklarında hafif bir titreme görüyorum.

"Evet."

"S-seni o mu gönderdi?" Başımı sallıyorum.

"Evet."

"Seni buraya o mu gönderdi?" Aynı soru için daha ne kadar doğrulama gerekiyor?

"Evet."

Koltuğunda dik oturuyor, beni izlemeye devam ederken sinirli bir şekilde dudaklarını ovuşturuyor. "Ve senin adın..."

"Raven Hendrix."

Gözleri büyürken ve elleri göğsüne uçarken, cildi neredeyse küle dönüşür. Korkuya boğulmuş, zehirle kaplanmış ve gitmek üzeredir. Bundan eminim.

"Çok üzgünüm bayan, ben..." sözleri kesilir, ayağa kalkar, telaşla etrafına bakar ve yavaş yavaş anlarım. Sinir ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle kaşlarımı çatırım ve ona doğru bir adım atarım.

"Bunu yapma."

"Neyi yapma?" diye sorar, yüzünün her yerinde endişeyle bana bakar.

"Bir isimden korkma," derim ve o başını geriye atar, kaşlarını çatarak bana kaşlarını çatır.

"Anlamadım?"

"Eğer öfkeli bir kaltak olacaksan, öfkeli bir kaltak ol. Korkudan gerçek yüzünü saklama. Bu, senin el değmemiş zeminin üzerinde duran kirli botlarımdan daha iğrenç."

Gözle görülür şekilde yutkunur ve bana hafifçe başını sallar. "Bunu sanki baban değilmiş gibi söylüyorsun..."

"O benim babam değil," diye sözünü kesiyorum, sesim beklediğimden ve istediğimden daha keskin çıkıyor, ama sözümü geri almıyorum.

Kaşları daha da çatılır ve bana şaşkın şaşkın bakar. "Ama..."

Elimi sallayarak onu kesip kendimi açıkça ifade ettim. "Evrakların ne dediği umurumda değil, hiçbir anlamı yok. Sen ona sadece Abel diye hitap edersen, ben de senin tavrından bahsetmeyeceğim. Anlaştık mı?" Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama o yavaşça başını salladı ve rahatlama hissi damarlarıma yayıldı.

"Anlaştık."

Kapıdan içeri girdiğimden beri ilk kez gülümsüyorum. "Harika. Aslında burada olmak istemiyorum, ama alternatifim Shadowmoor'da bir gece daha hayatta kalmak olduğu için şansımı denemeye karar verdim. Bana yardım edeceğin kısma geçebilir miyiz? Çünkü sanki sonsuza kadar seyahat etmişim gibi hissediyorum ve uykuya ve duşa ihtiyacım var. Sırası önemli değil."

"S-Shadowmoor mu?" diye kekeliyor, eli ipek gömleğinin yakasını sıkıca tutarken, gözleri dehşetle kararır. "Neden ki..."

"Önemli değil," diye tekrar sözünü kestim, ama o şu anda hiçbir önemi olmayan şeyleri araştırmaya çalışıyordu. "Geçmiş, sen onu şimdiki zaman haline getirmeye karar vermedikçe geçmiş kalır ve ben bu fikri hiç sevmiyorum." *Kardeşim ve babam da dahil.* İkisi de birdenbire benim dünyamda ortaya çıktılar diye, sanki onlar bu dünyada varlarmış gibi davranmam gerekmiyor. Tam tersine.

Kadının omuzlarının yavaşça gevşediğini, gözleri benimkilere bakmaya devam ederken gerginliğinin azaldığını izliyorum. "Her zaman bu kadar bilgece sözler söyler misin?"

Durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. "Cehennemin derinliklerinde büyümüş olsaydın, senin de yaşamak için bazı mantraların olurdu."

Ağzının köşesinde hüzünlü bir gülümseme belirttiğinden neredeyse eminim, ama bunu doğrulayamadan ya da yalanlayamadan önce gülümseme kayboldu. Parmaklarını şıklattı ve masanın üzerinde bir manila klasör belirdi. "Buna ihtiyacın olacak," dedi, klasörü işaret ederek, ben de bakmak için yaklaştım.

Üzerinde beyaz mürekkeple el yazısı ile adımın yazılı olduğu altın rengi bir klasör olması hiç de şaşırtıcı değil. Buranın geri kalanıyla uyumlu. Her şey beyaz ya da altın rengi ve lekesiz. Oysa evimdeki her şey siyah, gri ve paslanmıştı. Kontrast gerçek dışı.

Klasördeki ismimin üzerinde parmağımı gezdiriyorum, karmaşık kaligrafi içimi ısıtıyor, o ise konuşmaya devam ediyor. "İhtiyacın olan her şey o klasörün içinde." *Her şeyin* ne anlama geldiğini sormak istiyorum, ama sanki düşüncelerimi okumuş gibi devam ediyor. "Üniformanı giymek için gitmen gereken yerin ayrıntıları ve ihtiyacın olan eşyaların listesi de orada. Oradayken, bu dönem için ihtiyacınız olan kitapların listesini de alabilirsiniz, çünkü mağazalar tesisin yakınında." Her şeyi hızlıca anlatırken neredeyse nefes almadan konuşuyor, ben de ona başımı sallayarak onaylıyorum. "Ayrıca programınız ve yeteneklerinize uygun olabilecek tüm ders dışı etkinlikler de var." Donup kalırım, neredeyse onu tekrar kesmek üzereyim, ama bir Void olduğumu söylemenin bu işi daha çabuk bitirmeyeceğini düşünürüm. "Haritada sana tahsis edilen konaklama yerini ve anahtarını da bulacaksın. Ev arkadaşların şu anda derslerde olacaklar, ama bu senin için iyi olacak, çünkü yarın her şey başlamadan önce ihtiyacın olan şeyleri toplamak için sadece bugün sana süre tanınacak."

Onun işini bitirdiğinden emin olduğumda, kaşlarımı kaldırarak klasörü alıp hafifçe salladım. "Klasörde *olmayan* bir şey var mı?" diye sordum, sırtarak, çünkü yeni hayatımın tamamı burada yer alıyor gibi görünüyordu, ama o gülümsemedi. Aksine, yüzü daha da asıldı ve gözleri sertleşti.

"Bu yerde hayatta kalmanın yolu."

Dürüst bir cevap ya da bu kadar karanlık bir cevap beklemiyordum, ama gülümsemeyi dudaklarımda tutmaya çalışarak başımı sallardım. "Mükemmel. Teşekkür ederim..." Onun adını bilmediğimi fark edince sözlerim yarım kalır.

"Lyra."

"Teşekkürler, Lyra."

Çantamı alıp, her şeyin tam olduğundan emin olduktan sonra kapıya doğru yöneliyorum, ama daha çok uzaklaşmadan o benim adımla sesleniyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum

Omzuma bakınca, dudaklarını ovuştururken parmaklarını gergin bir şekilde ovuşturduğunu gördüm.

Aklında ne varsa, beni işaret ederken sakinleşmiş gibi görünüyor. "Bana bu kadar çok bilgece sözler söylediğine göre, karşılığında sen de biraz ister misin?"

"Alabileceğimi alırım," diye cevap verdim, çok meraklanmıştım.

"Başını eğ ve beladan uzak dur. Özellikle de kardeşin söz konusu olduğunda."

Saçlarım terden ıslak, yüzüme ve boynuma yapışmış, bir kez daha dönüp bu lanet haritayı sonunda çözdüğümü umuyorum. Lanet şeyin birden fazla sayfası var, bunu anlamam için iki yanlış dönüş ve bir dakika süren bir zaman gerekti, ama oda anahtarındaki etikette *King Phillian House* yazıyor ve ilerideki tabelada da aynı şey yazıyor.

Adımlarım hızlanıyor, umut göğsümde yeşeriyor ve bir kez daha anahtarı çıkarıyorum. *Üçüncü seferde şansım yaver gidiyor*. Sağdaki yolu takip ettiğimde, tek katlı bir bina görünüyor.

Görkemli ya da abartılı değil, ama yaklaştıkça sunduğu manzara nefes kesici. Uzakta, uçurumun en ucunda, su dalgaları kıyıya vururken, çevredeki kasabaların kıyı şeridi ufukta kayboluyor.

Lütfen burası olmam gereken yer olsun.

Elimde anahtarı çevirip sıkıca tutuyorum ve durduğumda kilide sokuyorum. Çıkan ses beni çılgılık attırıyor, heyecan damarlarımdan akıyor ve nihayet son konaklama yerimi bulduğum için rahatlama duygusu duyularımı kaplıyor.

Hiç vakit kaybetmeden içeri giriyorum ve tamamen açık bir oturma odası, yemek masası ve mutfak ile her iki tarafta kapılarla karşılaşıyorum, ancak dikkatim doğrudan önüme odaklanıyor. Yerden tavana kadar uzanan kapılar, dışarıda hayranlıkla seyrettiğim manzarayı tam olarak panoramik olarak sunuyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. O kadar açık, o kadar hafif ve havadar bir şekilde görkemli ki, önce nereye bakacağımı bilemiyorum.

Küçük hayvanlar bahçedeki ahşap mobilyaların üzerinde koşuştururken, kuşlar yüksekte uçuyor, hafif esinti çiçekleri sallarken, uçurumun kenarında çiftler halinde dalışlar yapıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, parlaklıktan retinam yanıyor gibi hissediyorum.

Odanın içine doğru ilerleyerek, çantamı bana en yakın olan soluk gri sandalyeye koyuyorum. Oturma alanı ortada göze çarpan bir yerde, sağ tarafta uzun bir yemek masası ve sol tarafta benim evimden daha büyük bir mutfak var.

Eminim ki klasörde benim odam için başka bir anahtar vardı ve içeriye hızlıca baktığımda *beş* rakamlı daha küçük bir anahtar görüyorum. Odayı çevreleyen kapılara gözlerimi kısarak, anahtarımın eşleşen beşinciye bulana kadar her birini sayıyorum.

Eşyalarımı alıp, sanki burada olmamam gerekiyormuş gibi odanın sağ tarafına doğru parmak uçlarında yürüdüm ve sessizce kilidi açtım. Sanırım kendime bir yumruk atmam ya da en azından kolumu çimdiklemem gerekiyor, çünkü bu kesinlikle şu anda olamaz.

Sol duvara yaslanmış bir kraliçe yatak, her iki yanında komodinler ve üzerinde soluk beyaz bir perde var; köşede bir masa, ona yaslanmış deri bir sandalye ve yanında bir giyinme odası var; özel banyo doğrudan sağa açılıyor ve pencereden bahçedeki çiçeklerin güzel manzarası görünüyor.

Shadowmoor'un en zengin bölgelerinde bile böyle bir şey yoktur. Sebastian'ın muhtemelen tüm hayatı boyunca böyle yaşadığını bilmek, anında ondan nefret etmek istememe neden oluyor, ama bu imkansız.

Çantamı yatağın üzerine koyup yanına oturuyorum ve nefes vererek kendime bir saniye zaman tanıyorum, ama bu henüz mümkün değil. Hatta hiç mümkün değil. Klasörü açıp içindeki tüm belgeleri çıkarıyorum ve şimdi önemli olanlarla daha sonra okunabilecekleri ayırıyorum.

Üniformam ve kitap bilgilerimi öncelikli olarak ele alıyorum, programımı ve ders dışı etkinliklerimi sonraya bırakıyorum. Bayılmak ve bulabildiğim her şeyi yiyip bitirmek istememe rağmen, önce bu işi halletmeye karar veriyorum. Kilitleri kapatıp haritayı takip etmeden önce anahtarları ve listeleri aldığımdan emin oluyorum.

Daha sonra ev arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanıyorum. Aslında pek insanlarla arası iyi olan biri değilim, ama sanırım biraz uyum sağlamam gerekecek. Ama çok da fazla değil. Mümkün olduğunca odamda saklanabilirim.

Harita kitabında doğru sayfayı bulduktan sonra, tesisin tesislerine doğru aceleyle ilerliyorum. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum, ama mağazalar, restoranlar ve bistrolar dizili değil. Bu delilik. Çoğu insan derslerde olduğu için

derslerde olduğu için, kesintisiz bir şekilde dolaşabiliyorum. Üniforma mağazasına girip, satış asistanı bana yardım etmek için yanıma geldiğinde kekeleye başlıyorum.

"Bunu nasıl ödeyeceğim?" diye soruyorum gergin bir şekilde, o da hemen ölçülerimi almaya başlıyor.

Bana meraklı bir bakışla bakar ama gülümser. "Burada olmanız birçok kişi için bir onurdur. Burada hiçbir öğrenci hiçbir şey için ödeme yapmaz."

"Hiçbir şey mi?" diye netleştiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Senin iyiliğin, diğer herkesinki gibi, iki yoldan biriyle geri ödenecek."

Kafam karışır ve o bir adım geri çekilip beni soyunma odasına doğru yönlendirir. "Nasıl?"

Her bir üründen birer tane alır ve yanımda durur. "Hayatınla ödeyeceksin. Ya akademinin zorlu sınavlarından ve sıkıntılarından sağ çıkamayarak ya da savaş alanında halkını savunurken."

"Ne savaş alanı?" Shadowmoor'da sen asker olmayı seçtin. Bu herkese zorla dayatılan bir şey değildi.

"Oh, şey, tam emin değilim, ama sanırım krallık her zaman başkalarının saldırısı altında ve Silvercrest, bizi korumak için seçkinlerin eğitildiği yer."

Bu bilgiyi sanki benim bilmem gereken, temel bir gerçekmiş gibi sunuyor. Diğerleri için öyle olabilir, ama görünüşe göre Shadowmoor vatandaşlarına diğerlerine verilen temel bilgiler verilmiyor.

Mağazadan poşetsiz çıkarken, onun sözleri kafamda durmadan yankılanıyor. Oda anahtarımı taradı ve döndüğümde eşyalarımın orada olacağını söyledi. Aynı şey kitapçada da oluyor. Onlar yapmadan önce listemdeki her şeyi üç kez kontrol ediyorum, ama aklım hala asistanın o kadar rahatça söylediği sözlerle takılı kalmış durumda.

Buraya ölmeye mi geldim? Durum bu mu?

Yani, hepimizin eninde sonunda öleceğini biliyorum, ama bu çok daha acımasız geliyor. Kendimi neye bulaştırdığımı gerçekten bilmiyorum. Daha doğrusu, *Abel'in* beni neye bulaştırdığını bilmiyorum.

Etrafımda giderek daha fazla öğrenci beliriyor ve sanırım bugünkü dersler sona erdi, bu da bana hala yemek yemediğimi hatırlatıyor. İstemediğim hayatımı tehlikeye atmanın getirdiği nakitsiz pozitifliği kullanarak

Hayatımı tehlikeye atmanın getirdiği nakitsiz pozitifliği kullanarak, odama dönmeden önce satıcıdan bir kahve, bir sandviç ve bir kek alıyorum.

Harita olmadan hafızamla bir şekilde geri dönmeye çalışırken tamamen düşüncelere dalmış durumdayım. Yolu takip edip evimin tabelasını gördüğümde kimse bana dikkat etmiyor gibi görünüyor. Ama anahtarı kilide sokup ön kapıyı açtığımda her şey değişiyor.

Dört çift göz benim yönüme doğru dönüyor, rahatsızlık, öfke, şaşkınlık ve sürprizle karşılanıyorum, ben de odayı dolduran dört yakışıklı adama hafifçe gülümsüyorum.

"Sanırım bu bizim yeni ev arkadaşımız."

5
RAVEN

Buradaki tüm testosteronla önce nereye bakacağımı bilemiyorum. Biri ısıtıcıyı mı açtı? Siktir.

Önce en uzun boylu olanı gözlemliyorum, kaslar üstüne kaslar görüyorum. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve geniş omuzları, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruşuyla neredeyse ürkütücü görünüyor ama ben onu ilgi çekici buluyorum. Özellikle gözleri. Biri kahverengi, diğeri yeşil. Bu çok çekici. Beyaz, bol bir tişört ve gri şort giymiş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle beni süzüyor.

Hızla ilerleyen, yanındaki adam parmaklarını dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor, mavi gözleri derimi delip geçiyor, keskin çenesi bir saniye için geriliyor ve sonra dudaklarına kötücül bir gülümseme konuyor. Bana yeni giydirilen üniformayla aynı üniformayı giyiyor, altın rengi zeytin rengi tenini vurguluyor, beni baştan aşağı süzdüğü sırada.

Biri huysuz, diğeri flörtöz. Ne kadar da orijinal.

Grubun etrafında dolaşmaya devam ederken, meraklı oniks gözler benimkilerle buluştu. Dudaklarını büzerek siyah saçlarını kulağının arkasına attı. Yüzü tamamen ifadesizdi, bu da onu anlamamı zorlaştırıyordu. Elleri pantolonunun ceplerinde, etrafında olup bitenleri izlemekten mutlu görünüyordu.

Beni yeni ev arkadaşları olarak tanıtan sağdaki adamın aksine. Siyah çerçeveli gözlüklerin ardında ela gözleri var ve sarı saçları sanki uçlarını çekip durmamış gibi her yöne dağılmış. Yıpranmış kot pantolon ve bir grup tişörtü giymiş, yüzünde neredeyse bilmiş bir gülümseme var.

Hepsi 1,80 metreden uzun, bu da benim 1,70 metrelik boyumu kısa hissettiriyor. Buralarda sadece devleri mi kabul ediyorlar acaba?

Onların yoğun bakışları altında nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyorum. Onların bölgesine girdiğim açık, ama tepkileri henüz belli değil.

"O erkek *değil*," diyor kötü sırtışlı kahverengi saçlı olan. Yanındaki uzun boylu iri yarı omuz silkiyor. "Bu çok açık dostum."

"Ev arkadaşları aynı cinsiyetten olması gerekmez mi?" diye sorar Bay Band Tee ve ben onlara başımı sallarım.

"Ben buradayım, biliyorsunuz." Sanki bu beni daha somut hale getirecekmiş gibi saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

"Oh, demek konuşabiliyor," diye karşılık verir Band Tee Guy ve hemen ardından bir homurtu çıkar.

Ona aklımdan geçenleri söylemek için dilim ucunda, ama Onyx Eyes elini sallar. "Onda filtre yok, bu yüzden arkana yaslanıp onun bunu bizimle yüksek sesle işlemesi için izin vermelisin." Sanki bu sıradan bir olaymış gibi konuşuyor, ama sorumluluğun neden bana da düştüğünü anlamıyorum.

İsteksizce başımı sallıyorum ve ön kapıyı arkamdan kapatıyorum. Hepsi, sanki başka bir boyuttan gelmişim gibi her hareketimi izlemeye devam ediyor. "Bu sırada oturabilir miyim? Yorgunum ve bacaklarım ağrıyor." Hepsi etrafında durdukları sandalyeyi işaret ediyorum ve sessiz adam başını sallayarak bir adım geri çekiliyor.

Kıçım koltuğa değdiği anda, dördü de bana dönmek için duruşlarını değiştirir.

"Kimsin sen?"

"Raven."

"Raven kim? Raven diye birini tanımıyorum," diyor Bay Band Tee ve ben gülümsüyorum. "Artık tanıyorsun." Benim küstahlığımı tamamen görmezden gelerek kendini işaret ediyor. "Ben Zane, bunlar da Creed, Eldon ve Brax," diyor ve parmağını sallayarak parmağını sallayarak arkadaşlarını da tanıttı.

Creed, oniks gözlü Bay Sessiz, Eldon, kötü sırtışlı, Brax ise kaslı adam.

"Burada olmana şaşırdım. Erkek ismin yok, bu yüzden karışıklık olamaz," diyor Brax homurdanarak ve ben omuz silkiyorum.

Burada olabilirim, ama bu, cevaplarım olduğu anlamına gelmez. Kahretsin, şu anda onlardan daha fazla sorum var.

"Ne zaman geldin?" Creed, diğerlerinden daha geride durarak, bakışlarını benimkilere kilitleyerek sorar.

"Yaklaşık iki saat önce."

"Nerelisin?" diye araya girer Zane, bana soru yağmuruna tutmaktan memnun.

"Shadowmoor."

Bunun üzerine duraksıyor. Hepsi duraksıyor. Kaşları senkronize bir şekilde çatılıyor, başları hafifçe sola eğiliyor ve bana bakıyorlar.

"Bu mümkün değil," diye karşı çıkar Eldon, yüzündeki kötücül gülümseme hala yerinde.

Kucağıma, sonra ellerime bakarım, sonra tekrar başımı kaldırıyorum. "Yani, burada oturuyor olmamdan dolayı olmalı."

"Ne?" Brax burun deliklerini genişleterek homurdandı. "Burada Shadowmoor'dan kimse yok."

"Sana ne dememi istiyorsun bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, çok sinirliyim. Evimden alındığımdan beri neredeyse hiç uyumadım, buraya gelirken yolculuk pek iyi geçmedi, buraya geldiğimden beri uğraşmak zorunda kaldığım şeyler beni daha da sinirlendiriyor ve ben gerçekten Shadowmoor'dan geldim. Buna inanmak istemiyorsan, sorun değil, ama herkesin zamanını boşa harcamak yerine dışarı çıkabilir miyim?" diye soruyorum, yatak odamın kapısını ve diğer tarafta beni uykuya davet eden lüks yatağı işaret ederek.

Dört çift göz bana bakıyor, Eldon bana doğru bir adım atmadan önce herkes beni değerlendirirken odayı sessizlik kaplıyor. "Yüzündeki iz bu mu?"

Parmaklarım şakağımda olduğunu bildiğim izi okşadı. "Evet."

"Kendi isteğinle mi yaptırdın?" diye sorar Zane, burnunu buruşturarak hafif bir tiksinti gösterir.

"Hayır."

Bir sonraki anda kişisel alanıma giriyor, başparmağıyla elimi itiyor ve dokunuşundan bir sıcaklık yayılıyor. Ona soru sormadan, yüzünde memnun bir gülümsemeyle uzaklaşıyor, ama cildinin benimkine değdiği yerden kalan ısı hala hissediliyor.

"Her şey yolunda."

Creed, hissettiğim kafa karışıklığını anlamış olmalı ki açıklıyor. "Gitti."

"Olamaz," diye haykırıyorum ve bir değişiklik hissedebileceğim gibi elimi tekrar o noktaya götürüyorum. Bunun o kadar basit olmadığını anladığımda, ayağa fırlıyorum ve odama doğru iki adım atıyorum, ama bir el aynası önüme tutuluyor.

Eldon, yansıma bana bakarken bana anlamlı bir gülümseme atıyor. Saçlarım dağınık, gözlerim yorgun, ama yüzümde tek bir iz bile yok.

"Vay canına." Zane, ona baktığımda gülümser, ben ona hayranlıkla bakarken o da kendinden daha da memnun olur. "Gerçekten teşekkür ederim," derim, damarlarımdan akan rahatlama sarsılmış bir şekilde.

"Önemli değil. Neden kendin yapmadın bilmiyorum." Utançtan yanaklarım kızarıırken onun bakışlarından kaçınıyorum.

"Yapabileceğimi bilmiyordum." Ellerimi pantolonumun üzerinde gezdiriyorum, nemli his geçmiyor. "Bu senin yeteneğin miydi yoksa sıradan bir şey miydi?" diye soruyorum, dikkatimi kendimden başka yöne çekmek için ve işe yarıyor.

"Sadece tesadüfen." Yemi yutarak gülümser, ama yetenekli gücünün ne olduğunu söylemediğini fark etmem. *İyi.* Bu, benim lanet bir Void olduğumu ortaya çıkarmamız gerekmediği anlamına geliyor.

"Madem bu kadar derinlere daldık ve görünüşe göre aynı alanı paylaşacağız, soyadın ne?" diye sorar Eldon ve ben dilime gelen iç çekişi zorla bastırıyorum.

Eninde sonunda anlayacaklar, o yüzden dürüst olsam iyi olur.

"Hendrix."

"Sebastian Hendrix gibi mi?" Brax'ın, kardeşimin adını söylerken dilinde hissettiği hoşnutsuzluk açıkça belli. Onların, avludaki öğrenciler gibi ona hayranlık duyacaklarını mı bekliyordum bilmiyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, hepsi somurtuyor.

"Evet," diye hırıltıyla cevap veriyorum ve Brax homurdanıyor. "Öfkenizin ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Eğer siz de ondan nefret ediyorsanız, o zaman..."

"Bekle, sen Raven Hendrix misin, Abel Hendrix'in kızı, son on dört yıldır saklanan?" Creed bilgisiyle beni şaşırttı. Bu ifadenin sadece yarısı doğru olduğu için onaylayıp onaylamayacağımı bilmiyorum. Dördünün bana attığı bakışlar, her halükarda bir tür açıklama yapmam gerekeceğini söylüyor.

Ellerimi sıkarak, keskin bir nefes veriyorum. "Evet, o Abel Hendrix, ama teknik olarak saklanmıyordum. Shadowmoor'da yaşıyordum, hatırladın mı?"

"Olamaz," diyor Eldon, gözlerini bana dikerek. "Annem Evangeline'in arkadaşıydı. Shadowmoor'da olsaydın bilirdim."

"Yüzümdeki izi görmedi mi?" Sorumu Creed'e yöneltiyorum, o omuz silkiyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben buradayım," diye araya girer Eldon ve ben ona geniş bir gülümsemeyle

"Çok iyi hissettirmiyor, değil mi?" Dudaklarım bükülür, bana ama o sadece gözlerini devirip eliyle beni uzaklaştırır.

"Hiçbiri mantıklı değil." Brax bana sert bir bakış attı, ben de onun sözlerine katılıyorum diye başımı salladım.

"Bana mı söylüyorsun? Çözmem gereken sorunlar ve yarın katılmam gereken dersler var ve hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden burada işimiz bittiyse, kafamda çözmem gereken çok şey var."

Bana tahsis edilen odama doğru bir adım geri atarım ve itiraz gelmeyince, kapı kolu elime geçene kadar bir adım daha, sonra bir adım daha atarım.

"İki saat sonra yemek yiyeceğiz. Görünüşte yeni olan gerçekliğini kavramak için bu kadar zamanın var." Eldon bana keskin bir bakış attı ve ben de onaylayarak başımı salladım.

"Başka bir şey var mı?"

Dördü birbirlerine bakar, aralarında sessizce bir şeyler konuşurlar, sonra Creed bana doğru bir adım atar ama ellerini ceplerine sokarak durur.

"Eğer tüm bunlar doğruysa, Sebastian senin hayatını zorlaştıracak, Raven."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hiçbir şeyi kolaylaştırmadı. Ama son on dört yılımı cehennemin derinliklerinde geçirdim, kendimi koruyabilirim."

Ekstra müfredat kağıdı elimde bulanıklaşıyor, ellinci kez okumaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Araca bindim ve buraya kendi isteğimle geldim çünkü hiçbir umudum, geleceğim yoktu, ama şimdi? Bunun bir alternatif olarak hoşuma gidip gitmediğini bilmiyorum. Program her şeyle dolu. Çok fazla şey var.

Yakın dövüş, mühimmat eğitimi, takım oluşturma ve hayatta kalma içgüdüleri zorunlu derslerden sadece birkaçı ve bu da beni gelecekte neler olacağı konusunda endişelendiriyor. Ancak bir şey açık: bizi savaşa hazırlıyorlar. Tam olarak bilmediğim bir savaşa. Dükkândaki bayan, sanki bu bilinen bir gerçek ve beklentiymiş gibi, bunun bedelini hayatımla ödeyeceğimi söyledi. Shadowmoor'da böyle bir şeyden bahsedildiğini hatırlamıyorum, ama sanırım orada hepimiz kendi aramızda savaşıyorduk. Shadowmoor'un askerleri sadece Shadowmoor'u koruyordular. Aslında sınırların dışına hiç çıkmadılar.

Diğer bazı sınıflar daha çok büyüye odaklanıyor, ama ben bunlara pek dikkat etmiyorum çünkü benim kullanabileceğim bir şey yok.

Yatağında uzanarak gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açıyorum. Bu sefer kelimeler biraz daha netleşmiş gibi görünüyor, ama yine de sindirmek çok zor. Bir iç çekerek kağıdı bırakıyorum, şimdi bunun zamanı değil diye karar verip kolumu yüzüme koyuyorum.

Uyumam lazım. Uyumam lazım.

Gözlerim kapanır kapanmaz, kapı çalınır ve ben inlerim. Saate bakarım ve ev arkadaşlarımdan kaçmayı başardığımdan bu yana tam iki saat geçtiğine hiç şaşırmam.

Hızlıca cevap vermediğimde, bu sefer daha yüksek sesle bir kez daha kapı çalınır. "Geliyorum," derim, onların dinamiklerini daha fazla ortaya çıkarma ihtimalinden çok etkilenmişimdir.

Bileklerimden saç bağımı çıkararak, kapıya doğru yürürken saçlarımı hızla yüzümden geriye doğru örüyorum. Kapıyı açar açmaz, yumruğunu kapımın önünde tekrar çalmak için hazırlayan dev Brax ile karşı karşıya geliyorum.

Gözleri sinirle kararır ve bir adım geri atar. "Bize katıldığın için teşekkürler." Diğerlerinin yanına gitmek için yemek masasına doğru yürür ve masayı doldurmak için yiyecek kutularını açar.

"Buna gerek yok." Savunmacı bir tavırla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak olduğum yerde kalırım.

"Aslında, katılmak zorundasın," diye bağırır Zane, geniş bir gülümsemeyle. "Belki de tüm akademik işlerini hallettikten sonra sana ev arkadaşları el kitabını okumalısın."

"Ne?" diye soruyorum, Brax'ın sert bakışlarından kaçınarak onlara katılmak için yatak odamın kapısını arkamdan kapatıyorum.

Masanın ucunda duruyorum ve masanın üzerinde barbekü patlamış gibi et ve garnitürler var. Yutkunuyorum, tamamen rahatlık alanımın dışındayım. Bu, benim sindirebileceğimden daha fazla yiyecek. Bu, evde beni ve annemi bir ay besleyecek kadar yiyecek, ama burada hiç çaba harcamadan elde edilebiliyor.

"Buraya otur." Creed, sağdaki orta sandalyeyi çekerek dikkatimi çekiyor. Teşekkürlerimi mırıldanırken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. O soluma, Eldon da sağıma otururken vücudum heyecanla titriyor.

Brax, Creed'in karşısına, Zane ise tam karşımda oturur. Sekiz göz de bana çevrilmiştir ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Shadowmoor'da böyle insanlar yok. Orada nezaket diye bir şey yoktur. Kimse sandalyenizi çekmez ya da birlikte akşam yemeği yemez. Karşılaştırıldığında, orada rekabet çok şiddetlidir ve biraz rahatsız edicidir. Öyle ki, gardımı indirmekte zorlanıyorum.

Herkes yemeğe dalıyor, tabaklarını her şeyden biraz alarak dolduruyor. Herkes meşgul olduğunda, önümdeki kaburga tabağına uzanıyorum, iki tane alıp patates salatası da ekliyorum.

Mutluyum, sessizliğin tadını çıkarıyorum, yemek yerken kimseye bakmıyorum, ta ki Zane boğazını temizleyene kadar. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Daha fazla almayacak mısın?"

Ağzımdaki yemeği bitirip peçeteye uzanıyorum. "Neyden daha fazla?"

"Yiyecek."

"Ne demek istediğini anlamadım..." Brax homurdanınca, onların bakışları altında yine gerginleşiyorum.

"Eğitimden sağ çıkmak için bundan daha fazlasını yemen gerekecek. Zayıf vücudunu da biraz geliştirmen gerekecek."

Vücudumla ilgili yaptığı yargıya burnumdan soluyorum ve ona sert bir bakış atarak, ona lanet olası düşüncelerimi söylemeye hazırlanırken Creed elini koluma koyarak beni durduruyor. "Bence Brax ve Zane'in söylemek istediği şey, yarından itibaren her şeyin tam gaz devam edeceği. Vücudumuzu defalarca zorluyorlar ve bu sadece ilk derste," diye açıklıyor, içimdeki gerginliği biraz hafifletiyor, ama tamamen değil.

"Bunun benim *zayıf vücudumla* ne ilgisi var?" diye soruyorum, Brax'a bir kez daha sert bir bakış atıyorum, ama o benim sinirlenmemden hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Seni ibret olarak gösterecekler. Seni kırmaktan zevk alacaklar, özellikle Sebastian. Burası zayıflar için bir yer değil," diyor Eldon, beni daha da sinirlendirerek.

"Ben zayıf değilim."

"Elbette, ama bu seviyeye kadar eğitilmedin."

Haksız değil, ama bu beni hiç rahatlatmıyor. Küçümsenmekten nefret ederim.

"Evde yemek bulmak o kadar kolay değildi, bu yüzden vücudumun kaldırabileceğinden fazlasını yiyemem." Dikkatimi tabağımdaki yemeğe geri çeviriyorum

ve onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki, hiçbiri bu konuda başka bir şey söylemiyor ve sessizce yemeğimi bitirebiliyorum.

Kesinlikle bir kaburga veya tavuk göğsü daha alabilirdim, ama prensip olarak, yemeğimi bitirdikten sonra başka hiçbir şeye dokunmadım.

"Peki, bilmem gereken bu oda arkadaşı kitabı nedir?" diye Zane'e soruyorum ve o gülümsüyor, parmaklarını şıklatarak elinde bir dosya beliriyor. Vay canına, şaka yapmıyormuş.

"Bu kitap, eve getirdiğin her şeyin kurallarını ve beklentilerini içeriyor." Onun sözlerine mantıklıymış gibi başımı sallayarak kitabı ondan alıyorum, ama aslında hiç mantıklı gelmiyor.

"Profesör Burton'la da konuştum. Senin burada bizimle kalacağını biliyor ve bu bizim için uygun olsa da, onun için alışılmadık bir durum olsa da, bu düzenlemeden memnun." Eldon'a dönüyorum ve yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki, devam ediyor. "Genellikle kızlar kızlarla, erkekler erkeklerle kalır."

"Belki de şikayet etmeliyim, yaygara koparmalıyım ki başka bir yere gönderilip rahatsızlık vermem." Teklifimin sonunu Brax'a yöneltiyorum ama Zane başını sallarken o beni görmezden geliyor.

"Hayır. Her şeyin bir nedeni vardır. Senin burada olman gerekiyordu, bu kadar basit."

"Sen iyisin... en azından şimdilik," diye ekliyor Eldon ve ben inanamadan başımı sallıyorum.

Ne zaman hayatım hakkında tekrar söz sahibi olacağım? Birkaç saat içinde sıfırdan yüze çıktım ve nefes almaya ihtiyacım var.

"Sadece kapımıza saçmalık getirme. Zaten yeterince derdimiz var," diyor Brax, yemeğinden başını kaldırmadan.

Onların nazık olup olmadıklarına karar veremiyorum. Düşmanlığa o kadar alışmışım ki, en ufak hareketlerde bile düşmanlık görüyorum ve Brax, diğerlerinden çok daha fazla benim gelişime sinirlenmiş görünüyor. Bu, buradan defolup gitmem için yeterli bir neden, ama başka nereye gidebilirim ki?

Bu gecenin sonunda hiçbir şey olmayacak, orası kesin. Yani en azından şimdilik katlanmam gerekiyor.

"İşimiz bitti mi, yoksa bu dosya akşamımın geri kalanını belirleyecek mi?" diye soruyorum, Zane bana kaşlarını kaldırarak alaycı bir bakış atıyor, ama sadece başını sallıyor.

"Hayır. Sen iyisin."

Bunu bir işaret olarak alıp kalkıp gitmek için ayağa kalkıyorum, ama sandalyem geriye kayarken bir el bileğimi kavırıyor.

"Bunu mahvetme, K       Ku  . Sadece ba  n   e  ve bak    n   ba  ka yere   vir. Bu haftay   atlatamayabilirsin, ama bizi de seninle birlikte batırma." Eldon'ın g  zleri   fkeyle par  ld  yor ve bu beni o kadar haz  rl  ks  z yakal  yor ki, herhangi bir s  zl   yan  t verme yetene  imi kaybediyorum. Bu, birkaç dakika   nce g  sterdi  i kaygıs  z g  l  msemesinin tam tersi.

Ancak eylemler s  zlerden daha g    l  d  r ve ben b  yle tutulmaktan hi   ho  lanmam. Onu karnına yumruk att    mda, gergin kaslarla kar    la  ırım, ama yine de onu inleyecek kadar sert bir yumruk atmay   ba  arırım.

Oradan   ıkarken, inlemesi etrafımda yankılan  yor. Arkamdan yatak odamın kapısını olabildi  ince hızlı bir   ekilde kapatıyorum,   ok gergin oldu  um i  in arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Muhtemelen gere  inden fazla agresif davrandım, ama o bana kimsenin g  venilmez oldu  unu hatırlattı. Benim zayıf, kolay lokma ya da onun emirlerine kolayca uyan biri olmad    ımı bilmesi gerekiyor.

S  rtım duvara   arpt    ında nefes nefese kalıyorum, bir t  r tepki bekliyorum, ama kısa, keskin bir kahkaha d    ında hi  bir   ey gelmiyor ve bunun Brax oldu  una yemin edebilirim, ama bu imkansız. De  il mi?

Silvercrest'te hayatta kalmay   bo   ver, bu lanet evde hayatta kalmam lazım.

6
ELDON

Sabahın erken saatlerinde acımasız güneş ışınlarının altında kaslarım gerilirken, ter damlaları omurgamdan aşağı süzülüyor. Bir kez daha yere çömelirken saçlarım gözlerimi kapatıyor, homurdanarak kendimi iterek tekrar ayağa kalkıyorum ve bunu tekrar yapıyorum.

"Doksan iki," diye bağıyor Zane. "Doksan üç."

"Beni sinir ediyorsun," diye şikayet ediyorum ve hareketi tekrar ediyorum, ama alaycı sözlerim onun devam etmesini engellemiyor.

"Doksan dört..."

Onun saymasına ihtiyacım yok ve o da bunu biliyor. Ama bu sabah benden daha erken gelmiş, ki bu kesinlikle normal değil, ve şimdi egzersizlerini çoktan bitirdiği için kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor.

Siktiğimin herifi.

Benim suçum değil. Elimde değildi. Alarmım çalınmadan önce uyandım, hayal kırıklığı damarlarımdan akarken, beni uyandıran rüyadan nefes nefese kaldım. Çıplak Raven ve benim sikimin olduğu bir rüya. Tam onu spermimle boyamak üzereyken uyandım ve kendimi tatmin etmek zorunda kaldım, çünkü aksi takdirde sikimin sertliği kesinlikle fark edilirdi.

Gördüğüm görüntü bir kez daha zihnime giriyor, sikim şortumun altında hareketleniyor, ama kendimi zorlayarak onu tekrar bastırıyorum. En son ne zaman rüya gördüğümü hatırlamıyorum, özellikle de yeni tanıştığım biri hakkında, ama çok canlıydı. Zeytin rengi avucumun altındaki kremsi teni, parlak pembe saçları avucumda, ve benim sikimin kötü muamelesinden dolayı kızarmış ve kırmızılaşmış o küstah ağzı.

Dün gece beklenmedik bir şekilde karnıma yumruk attığında, kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti, ama bu beni tahrik ediyor gibi görünüyor.

"Yüz," diye bağıyor Zane, yavaşça alkışlayarak beni düşüncelerimden koparıyor ve ben durup nefes alırken dizlerimin üzerine çöküyorum.

Su şişemi alırken, uçurumun kenarından aşağıya bakıyorum, uzaktaki suyun dalgaları ve güneşin zirvelerin üzerinden akıp gitmesinin büyüleyici görüntüsü beni büyülemiş durumda.

Görünüm, böyle bir yer için fazla muhteşem. Aslında buna layık değiliz, ama her gün bu manzarayı içime çekmeden edemiyorum, sükunetin kararmış ruhumu ve lekelenmiş geçmişimi aydınlatmasına izin veriyorum.

Ama bu uzun sürmüyor, gerçeklik her zaman çirkin yüzünü gösteriyor.

"Siktir git, Zane. Senin alkışların da beni sinirlendiriyor," diyor Brax
Zane susuyor, bu beni çok sinirlendiriyor çünkü benim sinirimi tamamen görmezden geliyor ama onu dinliyor.

Creed yanıma uzanır, teri vücuduna yapışmış halde gözlerini kapatır ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirir. "Bunu neden yaptığımızı bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü daha iyi olmak, daha güçlü olmak ve bu pislikleri alt etmek zorundayız, eğer bu yılı, gelecek yılı ve ondan sonrakileri hayatta kalmak istiyorsak," diyorum. Adrenalin ve dopamin patlamasından büyük keyif alsam da, yatağımda kıvrılıp sikimi elimde tutmayı tercih ederim. Ne yazık ki, bu gerçekten bir ölüm kalım meselesi.

"Muhtemelen Raven'ı da bunun için uyandırmalıydık," diye mırıldanır Creed ve dudaklarım büzülür.

"Dün gece bana attığı yumruktan anladığım kadarıyla, senin düşündüğün kadar zayıf değil."

"Emin misin, yoksa sadece korkak olduğun için itiraf edemiyor musun?"
Brax gülerken diyor ve ben ona parmağımı gösteriyorum. Öyle olmadığını biliyor, ama onun ilk başta beklediği kadar zayıf olmadığını itiraf etmek istemiyor. "Ayrıca, dün gece yemek hakkında çok konuştu, bugün gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor. Bizim dalga geçmediğimizi ve bunun ciddi bir mesele olduğunu görmesi gerekiyor."

"Peki bu sana nasıl görünüyor? Onu aslanın inine sokup ölmesine izin vermek mi?" Zane, ağzından çıkan sözlere hafifçe kaşlarını çatarak sorar. Brax, bu hayata o kadar alışmış ki, herhangi bir empati göstermeden omuz silkiyor.

"Tabii ki hayır," diye mırıldanır Creed, hala gözlerini açmadan iç geçirir. "Brax'ı dinleme. O bizden biri. Onu birbirimizi koruduğumuz gibi koruruz."

"Kim diyor bunu?" diye bağırır Brax, bu durumdan hiç hoşnut olmadığı belli.

"Hayat öyle diyor, Brax. Ben öyle diyorum, lanet olası el kitabı öyle diyor. Biz bir grubuz, onu zayıf gördüğün için öylece ölüme terk edemezsin."

onu bizim seviyemize getirmek için zaman ve çaba harcamalıyız," diye karşılık verir Creed, yeni oda arkadaşımızı savunurken her zamanki sakın tavrını değiştirir.

Şu anda benim lanet rüyalarımda bedavaya yaşayan yeni oda arkadaşımız. Bir kez olsun, Brax gibi genelde eğilimli olduğum kasvetli, soğuk gerçekliğe kapılmak yerine, bu konuda Creed'in tarafını tutabilirim.

"Ne düşünüyorsun Eldon?" diye sorar Zane, parmakları arasında bir çim yaprağıyla oynayarak.

Creed bir göz kapağını kaldırıp bana bakar ve Brax ağırlıklarını bırakıp benim düşüncelerimi dinlerken, ben yavaşça ayağa kalkarım. Eve doğru dönüp bakınca, mutfakta hareket eden pembe bir ışık görürüm ve onun konuşulanların konusu olduğunun tamamen farkında olmadığı için irkilirim.

"Sanırım... ev arkadaşımız uyanmış," diye mırıldanıyorum, yüzümden saçlarımı geriye atarak cam kapıya doğru yöneliyorum.

Kapıyı açarken, dizlerine kadar uzanan büyük beden tişörtüyle odada vals yapan ona bakışlarım takılır. Sesim onun dikkatini çekmiş olmalı ki, elinde spatula ile bana doğru dönerek saldırmaya hazır bir şekilde durur.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, vücudu gergin bir şekilde bana bakıyor. Yavaşça ellerimi kaldırarak teslim olduğumu gösteririm ve o da sertçe nefes verip vücudunu gevşetir.

"Bana öyle gizlice yaklaşma."

"Hey, ben sadece kapıyı açtım, Küçük Kuş. Bunun bir sorun olacağını fark etmemiştim." O ocakta meşgulken, baştan aşağı onu süzerken kendime bir fırsat yaratmak için ona doğru bir adım attım. "Belli ki Shadowmoor'da hiç yaşamamışsın. Gıcırdayan bir döşeme tahtası, kırılan bir dal, gıcırdayan bir kapı menteşesi... hepsi aynı şey; savunma mekanizmasını harekete geçiren stres."

Konuşurken bana bakmadı. Ben de başımı eğdim. ellerini, sözlerinin üzerimde süzülmesine izin vererek.

Bu kız hakkında bilmediğimiz çok şey var, orası kesin. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, kardeşi ile tam zıt karakterde. Ki bu, bir şekilde, imkansız görünüyor. Özellikle de Sebastian kadar pislik olan aynı babaları varken.

"Ne yapıyorsun?" Brax, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yeni ev arkadaşımız olan bu çekici mucizeye bakarak yanımda belirir.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Raven, kalçasını yana kaydırıp ona sert bir bakış atarak bağırır.

"Böyle önemsiz şeylerle zaman ve enerji harcıyorsun." Brax, Creed ve Zane sessizce odaya girerken tezgahın üzerinde dağınık duran tencere ve tavaları eliyle işaret eder.

Raven ona gözlerini devirir, bu da pembe saçları dağınık olsa da onu bir şekilde daha seksi gösterir. Kimse hiç çaba harcamadan bu kadar güzel görünmemelidir. Bir iç çekerek hepimize dönerek yüzünü bize çevirir, ama gözleri yavaşça hepimizi tararken birden durur. Zane'den Creed'e, bana ve tekrar Brax'a.

Her geçen saniye yanakları daha da pembeye döner, gözleri göz hizamızın altında sabitlenir ve dolgun dudaklarının arasından dili dışarı çıkar.

Bizi mi inceliyor?

Lütfen beni incele.

Sikim umutlanıyor ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden kendimi düzeltmeye çalışıyorum, ama bu onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor çünkü hemen kendine geliyor.

"Sizin hiç gömleğiniz falan yok mu?" diye homurdanarak ocağa geri döndü ve yüzümde bir gülümseme yayıldı.

"Neden? Sunduğum şeylerden gözlerini alamıyorsun, ha?" diyorum sırtarak, ona doğru bir adım daha atarak.

"Lütfen, neden bahsettiğini bilmiyorum. Sadece, aynı şeyi ben yapsaydım durum tamamen farklı olurdu diyorum." Omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldırıyor, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Aslında ben varım. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum, aramızdaki mesafeyi daha da kapatarak. Gözleri şaşkınlıkla büyür, göz bebekleri heyecanla genişler, ama Brax araya girer, yan adım atarak aramıza girer.

"Hala gereğinden fazla zaman kaybediyoruz," diye mırıldanır, elini tavada cızırdayan yumurtaların ve pastırmanın üzerinde yavaşça gezdirir.

Raven, gözlerinin önünde gerçekleşen dönüşümü hayretle izler, çabalarının hiç çaba harcamadan tabaklara konulan yemeklere dönüştüğünü görür. Pastırma, az pişmiş halinden mükemmel bir şekilde kızartılmış hale gelir ve yumurtalar tam kıvamında pişirilir, tabaklara yüksek yığınlar halinde konur. Onun devraldığı için mi yoksa yemek pişirme havasını bozduğu için mi ona kızgın olduğuna karar veremiyorum, ama gerçekçi olarak, o haklı.

"Bir tabak al, Raven. Çıkmanız için otuz dakikamız var," diye açıklıyor Zane, Brax'ın yanından uzanarak bir tabak alıyor.

masaya doğru ilerliyor. Creed ve Brax hemen arkasından giderken, ben geride kalıp dudaklarını büzüp omuzlarını düşürerek derin bir nefes almasını izliyorum.

Başı eğik bir şekilde masadaki herkese katılır ve ben iki adım gerisinde, dün geceki gibi onun yanındaki koltuğa otururum. Birkaç dakika önce odayı dolduran yoğun duygulara rağmen, hepimiz rahat bir sessizlik içinde yemek yeriz. Brax'ın tabağını bizimkiler kadar doldurduğunu ve koltuğuna çökmeden önce tabağındaki yemeğin dörtte üçünü yediğini fark etmem.

"Ne zamandır buradasınız?" Raven'ın sorusu, ben boş tabağıma çatal bıçağımı koyarken havayı keser.

"İki aydır," diye cevaplar Zane, benden önce davranarak.

Raven başını sallar, dudaklarını ovuşturarak bu bilgiyi sindirir. "Tüm dersler ana binada mı?"

Aniden anladım. Bugün neye bulaştığını hiç bilmiyor. En azından biz geldiğimizde, bu durumu çözmek için birbirimize sahiptik, ama o yardım istemekten çok uzak görünüyor.

"Bugün derslerin ne var? Sana yardım edebiliriz," diye Creed araya girer ve ben ona kaşlarını çatarak, benden önce davranmasına sinirlenirim.

Raven, koltuğundan kalkarken ona daha sıkı bir gülümseme gösterir, bu gülümseme benim de olabilirmiş gibi. "Emin değilim, hazır olduğumda sana gösterebilir miyim?" Creed başını sallar, her zamanki gibi yüzünde hiçbir ifade olmadan koltuğuna yaslanır. "Teşekkürler," der Raven, sandalyesini masanın altına iterek.

"Genie bundan hoşlanmayacak," diyor Zane, Raven'ın masadan uzaklaşmasını engelliyor ve onun adı geçince sinir bozukluğu içime işliyor. Brax bu söze gülmeden gülüyor ve Creed'in yüzünde de hafif bir gülümseme beliriyor.

Siktiğimin herifleri.

"O kim?" diye sordu Raven, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Eldon'ın eski sevgilisi."

Kaşları çatılır ve elleri sandalyenin arkasını kavrar. "Onun sorunu özellikle benimle mi olacak yoksa..."

"O çılgına dönecek. O, buradaki adamımızı hiç unutmadı ve senin burada olman da bu durumu düzeltmeyecek," diye devam etti Zane, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Kendi yatağımda yatmamın ona ne zararı olabilir ki?"

"Çünkü onu hiç kabul etmedik," diyor Brax ve kız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Çok uzun süre," diye ekliyorum sonunda, beni ilgilendiren bir sohbete dahil olarak. "O da dramayı seviyor."

"Bütün kızlar öyle değil mi?" Creed gerçekçi bir şekilde söyler ve Raven başını sallar.

"Nefret ediyorum. Neredeyse her şeyden nefret ettiğim kadar." Dalgın bir şekilde tabağına uzanır, sonra diğer taraftaki Zane'in tabağını almak için uzanır, ama Brax yumruğunu masaya vurur ve onu durdurur.

"Ne kaçırıyorum ben?" diye homurdanır, gözleri Raven'a bakarken kısılır.

"Ne?"

"Bu elini kullanma olayı da ne? Neden sihrini kullanmak yerine kendin yapıyorsun? Ve neden parmak eklemlerin bu kadar yaralı?" İki elindeki yaralı deriyi işaret eder. Bunların dün bana attığı yumruktan kaynaklanması mümkün değildir.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tabakları bırakır ve ellerini çevirir, böylece yaraları görünmez hale gelir. *Bu da ne demek oluyor?*

"Neden herkes gibi sadece olmasını sağlamak yerine her şeye bu kadar müdahale ediyorsun?"

Raven, masadan uzaklaşırken önceki seferkinden daha derin bir nefes alır. "Burada ya da senin büyüdüğün yerde hayatın nasıl olduğunu bilmiyorum ama Shadowmoor'da büyüden çok... vahşet ön plandadır. Konuşmamız bitti mi? Hazırlanmam lazım." Dudaklarını bükerek Brax'ın sorusuna cevap verir ama beni daha da meraklandırır.

Creed ayağa kalkıp sandalyesini yerden sürterek uzaklaşmadan önce, birbirlerine sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre bakışırlar. "Bunun için gerçekten vaktimiz yok. Raven, hazırlan. Sana yardım etmek için burada bekleyeceğim."

Masadan kalkmadan önce teşekkürlerini mırıldanır ve ben daha önce hiç birinin kalçalarının sallanışına bu kadar dikkatimi vermedim. Bol bir tişörtün altında gizlenmiş olsalar bile, o hala çok çekici.

Brax boğazını temizleyerek dikkatimi manzaradan uzaklaştırır. Gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde, yatak odasının kapısının kapanma sesi etrafımda yankılanır. Kahretsin. "Hedefe odaklan, Eldon," der ve hatırlatmak için şakağını hafifçe vurur.

Onun, benim umduğum gibi Raven'ın ödül olduğunu kastetmediğini anlamam bir saniye sürer. Hayır. O, bir gün daha yaşamayı kastetmektedir. Kader izin verirse tabii.

7
RAVEN

Yaka etrafındaki kravatu düzeltirken, kısıtlayıcı hissi anında nefret ederken, odamın köşesinde duran boy aynasında yansımamı izliyorum. Dün gece, tamamen yeni bir yerde olduğumu düşünürsek, beklediğimden daha derin uyudum, ama buna açıkça ihtiyacım vardı.

Dört yeni ev arkadaşımın da üstsüz halini gördükten sonra, duşta biraz rahatlamak istiyordum, ama zaman yoktu. Bu da demek oluyor ki, bütün gün bu cinsel gerginliği içimde taşıyacağım. Ama buna alışmam gerekecek, çünkü onlardan biriyle yatmanın iyi sonuçlanacağını sanmıyorum.

Dört seksi erkekle aynı odada kalmak benim şansım, hepsi de kaslı karınları, bel kemerlerinin altında belirgin V şekilleri ve sıkı kalçalarıyla. Mahvoldum. Günü atlatmak için tüm gücümü toplamam gerekecek. Bununla ne kadar süre başa çıkmam gerekeceği konusu ise başka bir zaman tartışılacak bir mesele.

Blazerimin üzerini ellerimle düzelttikten sonra çıkmaya hazırım. Lacivert ve altın rengi üniformamla kendi gözüme yabancı geliyorum. Parlak siyah ayakkabılar ve beyaz çoraplar görünümü tamamlarken, lacivert eteğim uyluklarımın ortasına kadar geliyor. Aktif dersler sırasında giyebileceğimiz alternatif kıyafetler umarım vardır, çünkü bu etek o dersler için hiç de ideal değil.

Saçlarımı başımın üstünde at kuyruğu şeklinde topladım ve her zamanki makyaj rutinimi yaptım: hafif fondöten, kapatıcı, biraz bronzlaştırıcı ve kirpiklerime bir kat maskara. Son olarak biraz allık ve nude renkli dudak parlaticısı sürdüm. Dün yatağımda bulduğum çantayı alıp kapıya yöneldim.

Creed'in çantanın yanındaki duvara yaslanmış olduğunu görünce irkildim ama o hiç kıpırdamadı. "Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordum, onu dikizlediğimi fark etmemiş olmasını umarak. Üniforması, önceki gevşek jogger şortu ve tişörsüz halinden çok farklıydı ama yine de çok seksi görünüyordu.

Omuz silkiyor. "Programın var mı?" Başımı sallayarak çantamda onu arıyorum ve o da elime uzanıp programımı alıyor ve yerine başka bir

"Zaten çoğu dersi birlikte alıyoruz, ama bu benim programımın bir kopyası, böylece nerede olduğumu bilirsin," diyor ve programımı geri veriyor.

"Teşekkürler," diyorum, günün gerginliği damarlarımdan akmaya başlıyor.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Brax'ın sesi beni ön kapıya doğru çevirir ve onu Eldon ve Zane'in yanında dururken görürüm. Hepsi üniformalarını giymişlerdir ve yanaklarımı havalandırma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalırım.

Bana ne oluyor böyle?

"Sorun yok," diyorum, kağıtları çantama koyup Creed ve diğerlerinin yanına katılıyorum ve dışarı çıkıyoruz.

Ana binaya doğru ilerlerken sessizlik çöktü ve aynı yöne giden birkaç küçük öğrenci grubu daha fark ettim. Elimden geleni yapmama rağmen, bize attıkları ince bakışları kaçırmadım, ama beni yeni gelen çocuk olarak mı yoksa etrafımdaki erkekleri mi inceliyorlar, karar veremedim. Özellikle önümdeki dört kızın yumuşak kıkırdamalarına bakılırsa, ikincisi olduğunu düşünüyorum.

"Kampüsün kraliyet ailesiyle aynı odada kaldığımı fark etmemişim," diye alay ediyorum, yanımdaki Zane'e dirsek atarken dudaklarım gülümsüyor.

Eldon gülerek omzunun üzerinden bana bakarken, Zane dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Ne diyebilirim ki, Küçük Kuş? Büyüklerin huzurundasın."

Brax, Eldon'un karnına dirseğini iterek homurdanınca burnumu kırıstırdım. "Böyle utanç verici şeyler söylediğinde değil."

"Eldon için üzgünüm, Raven. Bazen egosunu biraz söndürmek gerekiyor." Creed gülümser, sözlerinin öncü olan adam için yetersiz kaldığını bilerek. Eldon alaycı bir şekilde güler.

"Egom gayet iyi, ama büyük bir şeyden bahsetmek istiyorsan, yönümüzü değiştirebilirim..."

Brax ona tekrar dirsek attığı için cümlesini bitiremez. "Beni utandırırıyorsun. Kapa çeneni."

Eldon somurtarak bana sempati bekler gibi bakar, ama ben ona başımı sallayarak hayır derim. Şu anda önümdeki komik adam ile dün bana kapısına sorun çıkarmamamı söyleyen adam arasındaki zıtlığı bir türlü kabullenemiyorum. İkisi birbirinin tam zıttı.

Akademnin büyük kemerli girişi önümüzde belirir ve ben başımı geriye eğerek içeri girerken, taş duvarları süsleyen karmaşık oymaları hayranlıkla seyrederim. Shadowmoor bu kadar kasvetliyen, bir yer nasıl bu kadar güzel olabilir?

"İlk ders ne?" diye soruyorum, krem ve altın rengi mermer koridordan geçerken biraz endişeli hissediyorum. Yolu, etrafta dolaşan öğrenci sayısı arttıkça artık o kadar net değil, ama ev arkadaşlarım için biraz kenara çekiliyorlar ve ben de onların arasında olduğum için şanslıyım. Birinci sınıflar için, bu kadar varlık göstermeleri şaşırtıcı.

"Silvercrest ve Eliven Krallığı Tarihi," diyor Zane, koridorun sonuna geldiğimizde beni sola yönlendirirken elini belime koyuyor. Dokunuşuyla bir sıcaklık yayılıyor, omurgamdan yukarı doğru yükseliyor ve içimi titriyor. Başını bana çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor. Aramızda bir an geçer, beni nefes nefese bırakır, sonra elini hızla çeker.

Keskin bir nefes alıp, bakışlarımı dümdüz ileriye çevirerek, vücudumu onun dokunuşundan sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Hey, bebeğim." Bir kızın tatlı ve mide bulandırıcı sesi, diğerlerinin uğultusu arasında havada yayılır ve Eldon önümde kaskatı kesilir. Çok hafif bir tepki ve onun hemen arkasında durmasaydım, eminim fark etmezdi, ama durduğumuzda diğer erkekler de aynı tepkiyi veriyor gibi görünüyor.

Cevap vermez, sadece başını sallar ve solumuzdaki odaya girer, diğerleri de onu takip eder. Creed, Zane'in peşinden gitmem için kolunu sallar ve ancak o zaman kapının yanında duran kızın kızgın bakışını fark ederim. Kahverengi saçları yüzünün etrafında mükemmel dalgalar halinde düşer ve yeşil gözlerini vurgular, kırmızı rujlu dudakları ise beni gördüğü anda alaycı bir gülümsemeye dönüşür.

Sırtım gerilir ve yumruklarım sıkılır, Shadowmoor'da yaptığım gibi kendimi savunmaya hazır olurum, ama Creed ben harekete geçmeden önce beni kapıdan içeri iter.

"Hey," diye bağırarak fısıldarım, omzumun üzerinden ona dik dik bakarım, ama yüzü her zamanki gibi ifadesiz kalır. "Neden yaptın bunu?" diye ısrar ederim, nereye gittiğimi bilmesem de yavaşça ilerlemeye devam ederim.

"Neyi? Seni gereksiz bir saçmalığa bulaştırmaktan mı kurtardım?" Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor, ama adımın sesiyle dikkatim dağılıyor.

"Raven. Hey." Leila, geniş bir gülümsemeye beni durdurur ve selam vermek için hafifçe el sallar.

"Hey, yanına oturabilir miyim?" Ev arkadaşlarımdan varlığından bunalmış ve biraz alana ihtiyacım olduğu için pat diye soruyorum.

"Uh, evet. Emin misin? Dün sana söyledim..."

"Senin bana, insanların genelde beni ilk gördüklerinde nefret ettiklerini söylemedim, yani tam tersine, biz birbirimize çok yakışıyoruz," diye karşılık veriyorum, onu keserek, ama sert sözlerim onu rahatlatıyor ve gülümseyerek başını sallıyor.

"Tamam, genelde şurada otururum..."

"Sen buraya oturacaksın." Omzumun üzerinden Brax'ın Eldon'la oturduğu masanın önündeki masayı işaret ettiğini görünce alnım kırışır.

Dudaklarımı büzerek başımı sallarım. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, ama şimdi bana emirler ve talepler yağıdırıyorsunuz, sanki dinlemek zorundaymışım gibi, ama dinlemiyorum."

Oda etrafında sessizleşir, Brax'ın gözleri kısılırken bakışlarım onun gözlerine kilitlenir.

"Buraya oturacaksın," dedi, sanki az önce söylediğim tek kelimeyi duymamış gibi yavaşça tekrarlardı ve ben iç geçirdim.

"Sorun değil, Raven. Oturalım," diye mırıldanır Leila, kolunu koluma takar ve Brax'ın ısrar ettiği masaya kadar beni çeker.

Tartışmak, bağımsızlığımı savunmak ve o pisliği yerine oturtmak istiyorum, ama odaya bakınca, bir masa hariç diğer tüm masaların dolu olduğunu fark ediyorum. Dışarıdaki küçük Bayan Pissy'nin arkadaşıyla birlikte durduğu masa ve ikisi de bana doğru öfkeyle bakıyorlar.

Alt dudağımı ısırarak, bana yöneltilen tüm yargılamalar ve emirlerden bıktım artık, ama profesör kapıdan içeri girer ve herkesin dikkatini çeker. Sinirli Bir ve Sinirli İki yerlerine otururlar, bana da kendi yerime oturmaktan başka seçenek kalmaz. Leila sessizce sağımdaki yere oturur, ben de çantamı yere bırakırım.

"Şuradaki kız kim?" diye fısıldıyorum, Leila da benim bakışımı takip ederek bana doğru eğiliyor.

"O Genie. O... berbat biri." Leila hızla bakışlarını kaçırır ve Creed boğazını temizleyene kadar bir saniye daha onun ensesine bakarken, Leila kendini meşgul eder. O, Brax ve Eldon'un sağındaki masada Zane ile oturmaktadır ve ona baktığımda, bana keskin bir bakış atmaktadır.

Ona parmağımı doğrultmak, bu sabah bu çılgın kaltaktan bahsettiklerini hatırlatmak istiyorum, ama o benim kendimi savunmamı istemiyor. Henüz bir hamle yapmamış olması umurumda değil. Önemli olan, onlar fırsat bulamadan önce ilk hamleyi yapmak. Her ne kadar bu iş beni aşsa da, üstünlük sağlamayı tercih ederim.

"Günaydın. Herkes hazırsa, bugün Eliven Krallığı ve farklı kasabalar, şehirler ve çevre bölgeler hakkında kapsamlı bir genel bakış yapacağız," diye açıklıyor profesör. "Birkaç hafta sonra kapsamlı bir sınav yapacağız ve bu bilgileri gözden geçirmek isteyeceksiniz."

Ben de dahil olmak üzere herkesin masasına kalın kahverengi deri ciltli kitaplar konur ve ben şaşkınlıkla sıçrarım. Yanında tüy uçlu bir kalem belirir ve Leila elini kitabın ön kısmına sürünce kitabın boş bir sayfası açılır. Kalem, tıpkı dün resepsiyonistin ofisinde olduğu gibi, havada asılı kalır ve parşömenin üzerinde durur.

Odaya bakındığımda, herkesin aynı şeyi yaptığını görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Neden ben de aynı şeyi yapmadığımı nasıl açıklayacağım? Böyle basit bir işi yapmak için büyü kullanmamak, "Ben bir Void'um" diye bağırmaktan başka bir şey değil.

Kalp atışlarım hızlanır, ama yine de ön yüzünde altın harflerle *Raven Hendrix* yazan kitaba uzanır ve boş bir sayfayı açarım. Tüy kalemi kullanmaktan kaçınarak, odamdan çıkmadan önce blazer ceketimin cebine koyduğum kalemi çıkarır ve yazmaya hazır olarak elimi kağıdın üzerinde sabitlerim.

"Hepinizin bildiği gibi, Eliven Realm altı ana bölgeden oluşur. Silvercrest en merkezi noktadır. Buranın kuzeyinde Haven Court, Amberglen ve Pinebrook bulunur. Ashdale ve Shadowmoor ise daha güneydeki bölgelerimizdir."

"Yani fakir bölgeler demek istiyorsun," diyor Genie gülerek ve öfke kemiklerimi titretiyor. Birkaç öğrenci daha onunla birlikte gülüyor ama şaşırtıcı bir şekilde profesör gülmüyor.

"Aslında Genie, Eliven'in her bölümü önemli bir rol oynar. Krallığımızın her bölümü tamamen aynı olsaydı, var olamazdı."

Bu ne anlama geliyor?

"Neden?" Genie'nin arkadaşı tiksinti dolu bir ifadeyle sorar. "Bu dersin amacı da bu, Harper. İkiniz bir dakikalığına çenenizi kapatabilirseniz bir dakika çenenizi kapalı tutabilirsiniz, bir şeyler öğrenebilirsiniz." Kendi gülümsememi

gölümsememi bastırırım. O ana kadar söylediklerinin hepsini not alırken, oda yine kahkahalarla çınlar.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Leila, bana ve kitabın üzerinde duran elime kaşlarını çatarak.

"Oh, bu şekilde bilgileri daha iyi hatırlıyorum, hepsi bu," diye aceleyle cevap veriyorum ve birkaç saniye daha bana tuhaf bir şekilde bakmasına rağmen, omuz silkiyor ve profesöre geri dönüyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Shadowmoor ve Ashdale, Basilica Realm'e en yakın geçitlerdir. Haven Court'u korumak için karanlık, parçalanmış ve yıkılmanın eşiğinde kalırlar. Tıpkı Amberglen ve Pinebrook'un başkenti koruduğu gibi."

Elim durur, ağzım açık kalır ve profesöre bakarım. Shadowmoor'u parçalayan ölüm ve umutsuzluk yokmuş gibi bu sözleri çok rahat söylüyor ve bu beni sinirlendiriyor.

"Neden bu durumda bırakıldılar? Orada yaşayan insanlar ne olacak?" diye soruyorum, kendimi durduramıyorum. Shadowmoor'da geçirdiğim zamanı sevmemiş olabilirim, ama kimse sevmez. Oradan çıkış yolu yok ve görünüşe göre onlar da bunu seviyorlar.

Herkes bana bakar, profesör boğazını temizlerken benim soruma kaşlarını kaldırır. "Bayan Raven Hendrix, doğru mu?" Başımı sallarım, sonunda onu ilk kez fark ederim, ellerini tüvit ceketinin yakasına tutmuş durmaktadır. Koyu renkli saçlarında gri lekeler vardır ve yanaklarındaki sakalları en az bir gündür tıraş olmamıştır. "Raven, Basilica Realm, krallığımızın geri kalanının da öyle olduğunu düşünmeye devam ediyor. Bu sayede onları bu kadar uzun süre uzak tutabildik." Sesindeki gurur açıkça belli. "Peki ya orada yaşayan insanlar? Onlar bundan ne kazanıyor?

Fayda görmüyorlar? Yaşam tarzları için hiçbir ödül almıyorlar. Bu hiç adil değil, özellikle de bizim krallığımızı savunmada bu kadar büyük bir rol oynamışlarsa." Baskı yapıyorum, biliyorum, ve o da bu soruyu soracak doğru kişi değil, ama öfke içimi kemiriyor.

Gözlüklerini burnunun köprüsüne yerleştirir. "Maalesef bunun cevabını bilmiyorum. Tek sahip olduğum şey, yolculuğunda sana güç verecek bilgiler. Bu kurumun dışında bunlarla ne yapacağın beni ilgilendirmez." Kaşlarım birbirine yaklaşır. Bu benim sorumun cevabı değil, ama ben başka bir şey söylemeden, benden uzaklaşır ve derse devam eder. "Krallığımızın her yerinde, sevgili vatanımızı savunmak için karakollarımız var. Bu karakollar, saldırıları püskürtmede ve diğer diyarlardan gelen güç düşkünü liderlerin topraklarımızı ele geçirmeye çalışmasını engellemede başarılı bir rol oynamıştır.

Başka bir başarı faktörümüz de Silvercrest Akademisi'nin iyi eğitimli öğrencileri. Eğitiminize yaptığımız yatırım, sınırlarımızın güvenliğini sağlıyor."

Ne saçmalık. Ego'larımızı şişirmek için bize övgü yağdırmak yerine, bunların neden gerekli olduğunu daha ayrıntılı olarak açıklamalıydı. Ama ben ne bilirim ki?

Onun söylediklerinin geri kalanını neredeyse hiç dinlemedim, on dört yıl boyunca o hayatı yaşadığım gerçeğine takılıp kaldım, neden her şeyin bu kadar zor olduğunu hiç anlamadım. Shadowmoor'da insanı saran çaresizlik hissi yadsınamaz ve herkes bunun farkında gibi görünüyor. Dahası, kendilerini ve sevdikleri başkentlerini savunmak için kasıtlı olarak bu durumu sürdürüyorlar.

Bu saçmalık.

Kesinlikle. Saçmalık.

Buradaki hiç kimse o yerin nasıl bir cehenneme dönüştüğünü bilmiyor. Onların da kendi sorunları olmadığını söylemiyorum, ama başlarını sokacak bir evleri, masalarında sonsuz yiyecekleri ve her şeyden önemlisi, orada olmayan bir umutları var.

Bir zil çalar ve içimdeki kargaşadan sıyrılmamı sağlar, herkesin ayağa kalkmaya başladığını izlerim. Kitaplar ve kalemler ortadan kalkmıştır, ben de kalemimi hızla cebime atar ve ayağa kalkarım.

"İyi misin? Dalgın görünüyordun," diyor Leila, bana bakarken kaşlarını çatarak endişesini belli ediyor.

"İyiyim, sadece dalmıştım. Tüm bunları anlamaya çalışıyorum, hepsi bu."

Bu bir yalan değil, ama tam olarak doğru da değil. Kimse benim öfkemi çekmek zorunda değil, özellikle de o, çünkü buraya geldiğimden beri bana karşı çok dostça davrandı.

"Merak etme. Sırada da mühimmat eğitimin mi var?" diye soruyor, konuyu burada bırakmaktan memnun, ben de gülümsüyorum. İnsanların gereksiz bilgiyi zorlamamalarını seviyorum. Bu, onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Evet, var," diye araya giriyor Creed ve ben ona ters ters bakıyorum. Hâlâ az önce olanlar yüzünden sinirliyim. Onun da konuşmalarına karışmasına gerek yok.

"Hadi gidelim o zaman," diyor Leila, sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi dudaklarında bir gülümsemeyle. Tekrar koluma girince biraz donuyorum, ama adımlarımızı uyumlu hale getirip kapıya doğru yöneliyoruz.

Neyse ki, biz çıkarken Genie ortalarda yoktu, ama kapıya ulaşmadan bir adam yoluma çıktı. Kıvrık sarı saçları, kristal mavisi gözleri ve gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde daha da genişleyen dişli bir gülümsemesi vardı.

"Selam, Raven, değil mi? Ben Finn," diyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokup topukları üzerinde sallanarak.

"Merhaba."

"Alışabildin mi? İstersen senin gayri resmi tur rehberin olabilirim. Belki derslerden sonra sana etrafı gezdirebilirim. Bir şeyler yiyip, bir yere gidebiliriz..."

"Siktir git, Finn."

Zane'in sesi onu kesince gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Finn ve Zane birbirlerine dik dik bakıyorlardı. Eldon, Brax veya Creed'in bunu durdurmasını umarak daha da döndüm, ama onların da dudaklarında aynı vahşi bir gülümseme olduğunu gördüm.

Şu anda hayatım ne hale geldi böyle?

Finn'i yanından geçerek, hiçbiri bana dikkat etmiyor, ben de bunu fırsat bilip Leila'nın koluma sıkıca tutunarak kıkırdayarak oradan uzaklaşıyorum.

"Dün tanıştıktan sonra senin gelişinle heyecan verici olacağını biliyordum Raven, ama lanet olsun, seni çevreleyen çifte drama delilik."

8
RAVEN

Silvercrest Akademisi'nin soyunma odalarının Shadowmoor Lisesi'ninkinden farklı bir düzeni olmaması neredeyse içimi rahatlatıyor. Duvarlar boyunca ceket askıları sıralanmış, altında meşe banklar var, sadece çıkış ve duşlara giden açıklıkta bu düzen bozuluyor.

En büyük fark, her öğrencinin ceket askısının ucuna başparmağını bastırarak bir süre sonra bir şort, tişört ve spor ayakkabı setini ortaya çıkarması. Leila'ya baktığımda, aynı şeyi yapmam için başını sallıyor ve ben gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum. Soğuk metal başparmağıma baskı yapıyor ve gerginlikten kulaklarım çınlıyor, ama rahatladım, çünkü önümde aynı giysiler beliriyor.

Kıyafetlerimi değiştirirken, şort ve tişörtün bana tam olarak uymasına ve spor ayakkabıların da ayağıma tam olması beni şaşırtmadı.

"Lütfen bana, neden piskoposlar senin yönüne bakan herkese öfkeyle bakıyorlar, söyler misin?"

"Kim?"

Leila, dudaklarında bir gülümsemeye başını salladı. "Bishops. Eldon, Creed, Zane ve Brax."

"Bishoplar mı? Neden öyle deniyorlar?"

"Her zaman sorulara kendi sorularınla mı cevap verirsin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hayır... şey, belki, ama bu konunun önemli önemli olduğunu kabul ediyorum, hem etkilenmiş hem de kızmış bir şekilde, onun beni bu kadar çabuk yakalayabilmesinden.

"Anladım, ama önce ben sordum. Neden omzunun üzerinden sana bakan herkese dik dik bakıyorlar?"

Odaya bakıyorum, herkesin kendi işine bakıp bakmadığını kontrol ediyorum. Bir fark yaratmayacak olsa da, ona derin, karanlık bir sırrımı anlatmayacağım, ama içgüdüsel olarak kendimi korumaya çalışıyorum. Bakışlarım, arkadaşının omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakışla bakan Genie'nin bakışlarıyla bir saniye için kesişiyor. Bu mesafeden bir tehdit oluşturmuyor, ama bu durum kolayca değişebilir.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Onlar benim ev arkadaşlarım ve..."

"Onlar senin *neyin*?" diye patlar, gözleri fal taşı gibi açılır ve komik ifadesine gülümserim.

"Ev arkadaşlarım," diye tekrarlıyorum, yumuşak ve sakın bir sesle, ama bu, yüzündeki şoku değiştirmiyor.

"Onlar karışmazlar..."

"Erkekler ve kızlar. Biliyorum, ama içlerinden biri Burton'la konuştu ve o fikrini değiştirmede." Ne diyeceğimi bilemeden omuz silkiyorum. "Ama bu onların davranışlarını açıklamıyor. Bazıları beni çok sinirlendiriyor ve dürüst olmak gerekirse, diğer her şeyin üstüne bir de bu drama gerekmiyor." İyi ki çok yakışıklılar, yoksa hiçbirine katlanamazdım. Ama şimdilik, ince bir buz üzerinde duruyorlar.

"Kahretsin, Genie'nin sana anında bıçak çekmesine şaşmamalı." Onun yönüne bakıyorum, fiziksel bir bıçak bekliyorum, ama Leila'nın bahsettiği, yüzünde hâlâ duran ölümcül bakış.

"İnsanlar benden nefret etmeyi seviyor. Bu yeni bir şey değil." Leila kalabalığı takip ederek soyunma odasından çıkmaya başlarken, ben saç bağımı düzeltiyorum ve kıyafetlerimizi askılarda bırakıyoruz. Onunla aynı hızda yürüyorum ve Genie ve arkadaşlarının yanından geçerken vücudum geriliyor.

"Ne iğrenç. Pembe saç *çok* ucuz duruyor." Bu, az önce duyduğum aynı mide bulandırıcı tatlı ses. Genie. Bu devam etmeden ona bir ders vermek istiyorum, ama Leila kolumu tutup beni koridora çekiyor.

"Savaşlarını seç, Raven."

"Seçiyorum. Hepsini seçiyorum." Arkama dönüp, arkadaşlarıyla birlikte bana sırttan o kaltak kadına alaycı bir bakış atıyorum.

Leila'nın tutuşundan kolumu kurtarır, sözümü yerine getirmeye hazırken, bir el boğazımı kavrar ve havada uçarım. Sırtım duvara çarpar ve el boğazımı sıkarken, nefes almamı engellerken inlerim.

Anında beni saran öfkeyle, gözlerimi kırıştırdı ve Sebastian'ı yüzümde gördüm. Kırmızı bir sis görüşümü kapladı, bana onun hatırlattığı kırmızı cehennem ateşini andırıyordu. İnsanların bizi izleyip izlemediğini bilmiyordum, ama bunların hiçbir önemi yoktu. Gözlerimi ondan ayırmamalıydım.

Ben onun bileğini sıkıca tutsam da, o pes etmez, sadece beni duvara doğru biraz daha yukarı çekerek, artık yere değmeyeceğim noktaya getirir. Her nefes almak bir çaba gerektirir ve her saniye geçtikçe daha da zorlaşır. Tırnaklarımı onun derisine geçiririm, o ise yüzüme hırlayarak zar zor tıslar.

"Neden buradasın lan?" diye bağıyor, ben onun tutuşunda boğulurken dudakları bir şekilde daha da kıvrılıyor. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum ve bacaklarımı ona doğru sallamama rağmen bir işe yaramıyor.

Nefes alamıyorum, lanet sorusuna cevap vermek bir yana.

Nasıl oluyor da damarlarımızda aynı DNA akıyor? Bu mümkün olmamalı.

"Cevap ver," diye homurdanıyor, sesi bir iki oktav düşüyor.

Bu adam aptal mı?

"Sen onun nefes almasını engelliyorken, o bunu nasıl yapabilir ki, Sebastian?" diye tısladı Leila, sesi sisin içinden keskin bir şekilde duyuldu. Hala onun nerede olduğunu tam olarak belirleyemiyorum.

Onun sözleri, benim tahmin edebileceğimden tam tersi bir etki yaratıyor, çünkü adam boğazımı daha da sıkıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve nefesim kısa, sık nefeslerden ibaret kalıyor, ta ki adam aniden beni bırakıp yere yığılana kadar.

Öksürdükçe ve boğuldukça boğazım yanıyor, ciğerlerimi oksijenle doldurmak için nefes nefes alıyorum. Elimi göğsüme götürüyorum, başım basınçla zonklarken sıkışıklığın azalmasını diliyorum. Kendimi toparlayana kadar ölüme doğru yavaş yavaş yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum ve başımı kaldırdığımda, kardeşim hala yüzünde memnun bir gülümsemeyle üzerimde duruyor.

Öfkeyle burun deliklerim genişlerken, kendimi ayağa kaldırıyorum ve zaten yeterince zayıf görünmemek için duvara yaslanmayı reddederim. Elimi yüzümden aşağı doğru geçirirken, parmak uçlarımda nemli olduğunu fark ederim. Yoğun baskı ve mücadele nedeniyle gözlerimden yaşlar akmış olmalı. Bu kesinlikle Sebastian'ı sırtacaktır.

"Abel'in de en sevdiği çocuğunu dinlemediğini tahmin ediyorum ve burada kalacağım, kalmak istemememe rağmen." Ona bakıyorum, *gerçekten* ona bakıyorum. Kahverengi gözlerindeki kızgınlık, kaşlarındaki tuhafılık ve doğal olarak dişlerini gösterme şekli, onu istediğini elde edemeyen huysuz bir çocuk gibi gösteriyor.

"Burada uzun süre kalmayacaksın, küçük *kardeşim*. Seni evine göndermek, senden kurtulmanın tek yolu değil. Yargılanmak senin sonun olacak. Bunu sağlayacağım," diye öfkeyle bağıyor, elleri yanlarında sıkışmış durumda ve neredeyse ayağını yere vuracağından eminim, ama kendini tutmayı başarıyor. "Ve sen," diye ekliyor, sola doğru dönerek. "Seninle ilgisi olmayan işlere karışma."

Onun bakışlarını takip ederek, kollarını göğsünde kavuşturmuş Leila'yı buluyorum. "Deneyin bakalım, pislik."

O, ona doğru bir adım atıyor ve ben ona saldırmaya hazırlanıyorum, ama o beni şaşırtarak ters yöne dönüp buradan çekip gidiyor. O tamamen gözden kaybolana kadar tek bir kasımı bile kıpırdatmıyorum. Ancak o zaman ağır bir nefes alarak duvara yaslanıyorum.

Hayatım mahvoldu.

"İyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler," diyorum, Leila yaklaşp omzumu sıkarken.

"Raven... lütfen, kendi iyiliğin için, Sebastian'ın kardeşin olmadığını söyle."

Alaycı bir şekilde gülümserim, başımı eğip çenemi göğsüme değdiririm. "Keşke sana bunu söyleyebilseydim."

Yankılanan ayak sesleri etrafımızda yankılanıyor, ayaklarımın altındaki zemin neredeyse titremeye başlayana kadar sesler giderek yükseliyor. Sebastian'ın başlattığı işi bitirmeye hazır bir sürü pislik bekleyerek, tekrar dik durup kavgaya hazırlanıyorum. Bunun yerine, Eldon, Creed, Brax ve Zane birkaç saniye sonra ortaya çıkıyor.

"Ne kaçırdık lan?" diye bağırır Eldon, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken beni baştan aşağı süzer.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum, saldırıya uğramadığım için rahatlayarak.

"Kesinlikle hiçbir şey değildi," diye itiraz eder Leila ve ben ona ters ters bakarım, ama o zaten benim yönüme bakmamaktadır. "Sebastian'dı."

Hain.

Zaten yeterince kafa karıştırıcı bir şekilde otoriterler. Neden durumu daha da kötüleştiriyor?

"Ne?" Brax'ın boynundaki kaslar gerilirken gözlerini üzeri m d e gezdirir, ama ben elimi sallayarak onu uzaklaştırırım.

"Ben iyiyim. Derse gitmem lazım."

"Seni götürelim," diyor Creed, ama ben başımı sallarken Leila sağ tarafıma geçiyor ve dört adam koruyucu bir tavırla arkamızda daire oluşturuyorlar.

"Bunu yapmamanızı tercih ederim."

"Neden?" diye sorar Zane, sesinde bir parça incinmişlik vardır, ama bu mümkün olamaz.

Bu insanları tanımıyorum bile.

"Çünkü kardeşimle yeterince sorunum var. Kampüste 'Bishops' olarak bilindiğinizi söylemediniz ve bunun ne anlama geldiğini bilmesem bile

bunun ne anlama geldiğini bilmesem bile, bu daha fazla sorun yaratıyor ve bana gereksiz ilgi çekiyor. Siz olmadan da yeterince güçlüyüm. Buraya gelene kadar neler yaşadığımı bilmiyorsunuz."

Diğer öğrencilerin dağıldığı ve ısınma hareketleri yaptığı açık alana doğru ilerlerken, beni karşılayan tek şey sessizlikti. Neredeyse eminim ki, sözlerimi dikkate alacak ve sınırlarımı saygı göstereceklerdir, ama ben bu konuda aptalım.

Bir el belimi kavrar, beni sert bir göğse doğru çeker ve dudaklar kulağıma dokunur. "Buna alış, Küçük Kuş."

Odaklanmak, itiraf etmek istediğimden daha zor. Sebastian'la olan karşılaşma - ya da benim tercih ettiğim tabirle kaçırılma - beni gerginleştiriyor. Bunun, Eldon'un daha önce beni tutuş şekliyle kesinlikle, yüzde bin, *hiçbir* ilgisi yok.

En azından bu derste, profesör bana kendini tanıttı. Profesör Eleanora Figgins. Bir asker, bir savaşçı ve benim değerlendirebildiğim kadarıyla, sert bir kadın. Kahverengi saçları yüzünden geriye doğru örülmüş, sağ yanağını kaplayan üç pençe izini ortaya çıkarmış. Onları gururla ve beni şaşırtan bir onur duygusuyla taşıyor. Shadowmoor'un dışında dünya çok daha büyük. Eğitim aldığımız daha büyük iyiliği, yapılan fedakarlıkları, davaya olan inancı ve bazılarının sahip olduğu dürüstlüğü anlamıyorum.

Dönem başladığından beri sadece üç mühimmat dersini kaçırdım, bu yüzden herkes hala dayanıklılık, güç ve çeviklik içeren ön eğitim aşamasında. Görünüşe göre, gerçek silahları elimize almadan önce bedenlerimizin de silah olmasını istiyorlar. Neyse ki, Shadowmoor'da bir günden fazla hayatta kalmak için tüm bu özelliklere ihtiyacınız var.

"Mükemmel, şimdi her birinizin pistte üç tur koşmasını istiyorum. Yavaş bir tempoyla başlayıp hızınızı artırın, üçüncü turda mümkün olduğunca hızlı koşun. Amaç en hızlı olmak değil. Amacımız, vücudunuzu sabit bir hızda koşmaya alıştırmak, ancak gerektiğinde hızlı ve güçlü koşmak için enerji depolamaktır," diyor Profesör Figgins. Diğer öğrencilerden birkaç inilti duyuluyor. Zaten iki tur koşturarak herkesin kapasitesini ölçtü, şimdi de bir tur daha koşmamızı istiyor.

"Kurtar beni Raven. Bayılacağım," diye mırıldanıyor Leila, bu düşünceyle şakaklarında ter damlaları beliriyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Başarabilirsin. Sadece kendini zorlaman gerekiyor." Onu sakinleştirme girişimim, bana öfkeyle yan gözle bakmasıyla büyük bir başarısızlıkla sonuçlanır.

"Sizin isimlerinizi söylediğimde, başlangıç çizgisine gelmenizi istiyorum. Sizinle, dayanabileceğinizi ve ayak uydurabileceğinizi düşündüğüm kişileri eşleştiriyorum. Bakalım bunu başarabilecek miyiz."

"Evet, o zaman kesinlikle ayrılalım, çünkü sen deli gibi hızlısın ve ben eski halk hikayelerinde duyduğunuz küçük yavaş kaplumbağayım," diye sızlanır Leila, adı okunduğunda çizgiye doğru ilerlemeden önce.

Omzunun üzerinden somurtarak geriye bakar ve ben ona dilimi çıkarırım, bu da onun onaylamayan yüz ifadesine sadece bir bakış daha ekler. Genie, iki arkadaşı ve bir avuç başka kız, Figgins gökyüzüne işaret fişeği ateşlemeden önce öne çıkar. Biz izlerken, hepsi yavaş bir tempoda yola çıkarlar, bu da bana bir iki derin nefes almam için bir anlık nefes alma fırsatı verir.

Birkaç saniye sonra üzerime bir gölge düşer ve dürüst olmak gerekirse, bunu beklemeliydim, bunun olacağına dair geri sayım yapmalıyım. Soluma baktığımda Creed'i görürüm, ama o bana bakmamaktadır. Diğer öğrencilerin parkuru koşmasını izlemektedir. Onu tam otuz saniye boyunca izledikten sonra, onun sadece yanımda durduğunu ve konuşmaya zorlamadığını fark ederim. Bununla başa çıkabilirim.

Leila ikinci turuna girerken, ikimiz yan yana dururken sessizlik daha rahat hale geliyor. Kolunu ara sıra benimkine değdiriyor ve ben mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama bu görüldüğünden daha karmaşık. Her sinir uçum gergin, özellikle de Eldon'la olan karşılaşmamdan sonra. Onlar etrafta olduğunda düşünemiyorum ve bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu, bu da beni tamamen dengesiz hale getiriyor.

Çok çabuk, grup üçüncü turunun sonuna ulaşır ve başka bir grup başlangıç çizgisine katılır. Bishop'lar, diğer iki çocuk ve benim henüz çağrılmadığımızın çok iyi farkındayım. Leila, nefes nefese diğer tarafıma gelip durduğunda hiçbir şey söylemez, ikinci grup da bitirene ve ben çağrılana kadar rahat sessizliğin tadını çıkarırız.

"Yedi kişi gelin ve sıraya girin. Şimdi, sizlerden ilk ve ikinci turlarda daha hızlı koşmanızı bekliyorum, ama son turda mümkün olduğunca hızlı ve sert koşmanızı istiyorum. O zaman birlikte kalmayı dert etmeyin. Kim ilk olarak bitiş çizgisine ulaşacak görmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Creed solumda kalırken, Zane sağımdaki başlangıç çizgisine kayarken ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. Gökyüzünde bir başka kırmızı işaret fişeği parlıyor ve biz de koşuya başlıyoruz. Herkesin alıştığı yavaş tempolu bir koşu ve ritim iyi. Tek kız olduğumun farkındayım, bu da diğerlerinden daha fazla dikkat çekeceğim anlamına geliyor, ama zorlukların üstesinden gelmek benim için hiç sorun olmamıştır.

İkinci turu tamamlarken, burnumdan derin bir nefes alıyorum ve beyaz çizgiyi geçerken tam hızda koşmaya hazır oluyorum. Herkes koşmaya başladığında çimlerin altında bir gürültü duyuluyor ve ben omurgamı düzelterek vücudumu havayı keskin bir şekilde yaracak şekilde eğiyorum ve bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettiriyorum.

Tanımadığım iki adam arkamda kalınca heyecanım artar ve Creed ile Zane de arkamda kalınca bu heyecan daha da artar.

"Ne oluyor lan?" Brax'ın sesindeki şaşkınlık beni aptal gibi sırtıtmaya zorluyor. Bakışlarımı ileriye sabitleyerek, Brax ve Eldon'dan iki adım önde. Daha fazla zorlayarak ciğerlerim yanarken, tekrar onlarla aynı hizaya geliyorum, sonra bir adım öne, sonra iki adım. Kahretsin, ben...

"Olmaz lan," diye homurdanır Eldon, öne eğilip bitiş çizgisini ilk geçen olur. Orosu çocuğu.

Yavaşça duruyorum, nefesimi düzenlemeye çalışırken ellerimi dizlerime dayıyorum. Brax bir anlığına bana bakıyor, gözlerinde bir anlık şaşkınlık beliriyor, sonra beni görmezden geliyor. Onun yerini hızla Eldon alıyor, şampiyon gibi ellerini havaya kaldırıyor. Pislik.

"Kendinden memnun musun?" diye soruyorum, içgüdüsel olarak uzanıp saçından bir çim yaprağı çekiyorum. Birdenbire, daha önce olduğu gibi ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum ve ağzım kuruyor.

"Tabii ki memnunum."

"Yaratıcı, Eldon. Çılgın, ama yaratıcı," diyor Figgins bize doğru yaklaşırken ve ben bir adım geri çekilip nihayet tekrar nefes almayı başarırken. "Ama şunu söylemeliyim ki Raven, şu ana kadar beni çok etkiledin." O beni değerlendirirken ona dönüp bakıyorum, gözleri yavaşça spor ayakkabılarımın ucundan yüzüme doğru kayıyor. "Burada bir yıldız gibi parlayacağımı hissediyorum Raven."

Gülerek başımı sallıyorum. Bu, onun istediği türden bir iltifat değil. En azından benim için değil. "Sorun şu ki, Profesör Figgins, yıldızlar parlamaz.

Yakarlar."

9
RAVEN

Leila'nın karşısındaki sandalyeye iç çekerek oturdum. Etrafımdaki oda, yıllar öncesinden kalma bir fotoğraf gibiydi. Her şey çok şık, özellikle bir yemek salonu için. Shadowmoor'da gördüklerime hiç benzemiyor. Yüksek, süslü tavanlar, yüksek sırtlı ahşap sandalyeler ve mermer zemin, hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemememe neden oluyor. En az otuz masa kurulmuş, sekiz sandalyeyle çevrili uzun meşe masalar ve her birinin üzerinde büyük bir avize asılı.

Midem aniden açlıktan guruldamaya başlar ve dün gece arkadaşların söylediklerini hatırlarım. Kesinlikle daha fazla yemeye başlamam gerekiyor. Mühimmat eğitimindeki egzersizleri çok sevmeme rağmen, vücudum kısa sürede yorgun düşer.

Odaya göz gezdirerek, yemeğimi nereden almam gerektiğini anlamaya çalışıyorum, ama kimse sıraya girmiş değil. Bağımsız tavrım olmasına rağmen, Leila'dan yardım istemek için ona dönüyorum, ama onun önünde duran bir hologramı parmağıyla kaydırıldığını görüyorum.

"Leila?"

Önündeki şeffaf ekrana bakıyor, bir an yüzünde şaşkınlık belirliyor, sonra anlıyor.

"Hangi okula gittin?" "Shadowmoor."

Gözleri büyüdü, ama şaşırtıcı bir şekilde yargılayıcı bir bakış yoktu. Bu garipti, çünkü vücudum içgüdüsel olarak yargılanacağını varsaymış ve çarpışmaya hazırlıklı olarak kaskatı kesilmişti. Kollarımı sallayarak gerginliği gidermeye çalışırken, o elini projeksiyonun içinden geçirip önümdeki masaya oyulmuş küçük bir dairenin üzerinde el salladı.

"Ve sanırım yemek siparişini bu şekilde vermedin, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım, önümdeki görüntüden dikkatim dağıldı.

Neyse ki, ben ilk gösterilen seçeneği silmek için elimi uzattığımda daha fazla ısrar etmiyor. Sorunsuz bir şekilde ilerliyor ve

 orba sunuyor, ama daha yüksek proteinli bir seçenek gerektiğini biliyorum ve aramaya devam ediyorum.

Parmağımı birkaç kez daha kaydırarak tavuk, sebze ve pilav seçeneğini ortaya çıkardım ve kazananı bulduğumu biliyorum. Keşke nasıl se eceeğimi bilseydim...

"Elini işaretin üzerine getir. Böyle," diyor Leila ve ben, onun benim se eneğimi bulmamı beklediğini anlıyorum. Başımı sallayarak, onun dediğini yapıyorum, hareketini taklit ediyorum ve ekran kayboluyor, önümde bir tabak yemek beliriyor.

Bu aşamada ka larımın sa   izgime değdiğinden eminim, ama Leila fark etse bile bundan bahsetmiyor. Ben en pratik seçeneği tercih ederken, Leila en lezzetli olanı se ti: pizza. O hemen yemeye ba lıyor, ama ben gardımı indirmeden önce odayı tekrar gözlemlemek için bir dakika bekliyorum.

Çevremizdeki tüm masalar dolmuş durumda. Ev arkadaşlarım, ya da Leila'nın dediği gibi Bishop'lar, dört masa ötede, Genie ve arkadaşları tarafından  evrenmi  durumda. Dudaklarım büzülüyor, ka larım çatılıyor ve nedenini bilmiyorum. Eldon'la göz göze geliyoruz, vücudum donuyor, sonra hızla başka bir yere bakıp yemeğime odaklanıyorum.

Rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz, yemekle birlikte gelen su bardaklarından yudumlayarak, tabağım bo alana ve karnım doyana kadar.

Koltuğuma yaslanıyorum, etrafımızdaki kaos ve mırıldanmalar arka planda devam ederken, gözlerimin beni izlediğini hissederek tüylerim diken diken oluyor. Bunu görmezden geliyorum, boğazımı temizleyip Leila'nın bakışlarıyla kar ıla ıyorum.

"Beni bilgilendirmen gerekiyor."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıvrır, hafı e  ne eğilir ve  n kollarını masaya dayar. "Nereden ba lamamı istersin?"

Parmaklarımı birbirine kenetleyip, bir an onun sorusunu düşündüm ve en bariz olanı seçtim. "Memleketimde, büyü burada olduğu kadar yaygın değildi. Hiç de bile. Her ne kadar g   havada olsa da, henüz tek bir öğrencinin bile yeteneklerini kullandığını görmedim. Bu normal mi?"

"Birinci sınıflar olarak, sadece evlerimizde sıradan yeteneklerimizi, belirli derslerde, kuvvet antrenmanlarında veya herhangi bir denemede ise doğuştan gelen g   lerimizi kullanmamıza izin veriliyor."

Ka larım bir kez daha yükselir. Rüzgar y n deği tirirse, sürekli  a kınlık ve hayranlık içinde olduğum için ka larım kalıcı olarak bu şekilde kalacak ve ben sonsuza kadar böyle g r neceeğim. "O zaman bu durum yıllar içinde değişir mi?"

En azından ilk yıl, var olmayan büyümle bir şekilde radarın altında kalmamı sağlayacak.

"Evet. İkinci sınıflar sıradan büyüü her yerde kullanabilirler, ancak yeteneklerini sadece eğitim amaçlı kullanabilirler. Üçüncü sınıflar en güçlü güçlerini akademi sınırları dışında kullanmaya başlayabilirler ve dördüncü sınıflar son sınıfın sonuna gelmeden görevlere çıkarlar ve yetişkinler olarak krallığa katılırlar."

Onun sözlerini bir an düşündüm, benim büyüdüğüm ortamla arasındaki keskin fark beni tamamen şaşkına çevirdi. Burada, güçlerini kullanmak, daha güçlü olmak ve krallığı korumak için eğitiliyorlar, benim farkında bile olmadığım bir kapasitede. Oysa Shadowmoor'da herkes her gün hayatta kalmaya çalışıyor, gelecek lüksüne sahip değil, hiçbir umudu yok. Hangi yolu seçersem seçeyim, her zaman hayatta kalmakla sonuçlanıyordu. Buradan farklı olarak.

Bu ayrıntıları sonraya saklayarak, gözümün ucuyla ev arkadaşlarıma tekrar bakıyorum. Eldon ve Creed, Genie ve onun arkadaşlarından birinin arasında sıkışmış durumda, Brax ve Zane ise onların karşısında oturuyor, diğer iki kız da onların her sözünü dinliyor. İkisi de konuşmuyor. Hayır. İkincisi ikisi de bizim yönümüze bakıyor.

Siktir.

Alt dudağımı ağzıma çekerek, gözlerimi onlardan tekrar ayırıyorum, bir sonraki soruya şimdiden sinirlenmiş durumdayım.

"Onlar ne olmuş?"

"Kim?" Gözlerindeki yaramaz ışıltı, kimi kastettiğimi bildiğini açıkça gösteriyor. Sadece benim bunu itiraf etmemi istiyor.

"Onlar," diye homurdanıyorum, onların yönüne doğru başımı sallıyorum, ama o bana kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, Bishop'lar."

"Onlarla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Şimdi sıra bana geldi, ona sorgulayan bir bakış attım ama o, gözlerini onların yönüne çevirdiği için fark etmedi.

"Onları altı yaşında okula başladığımdan beri tanıyorum. Varlıkları hiç değişmedi. Kızlar peşlerinde koşuyor, erkekler onlar gibi olmak istiyor ve bu arada, genelde çekici pislilikler." Çekici pislilikler mi? Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. "Eldon liderleri, son derece otoriter ve hatunların külotlarını hatıra olarak topluyor. Brax en huysuz olanı." Bu değerlendirmeyi tamamen anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Muhtemelen en az tanıdığım kişi o. Çok soğuk biri. Eldon, Creed ve Zane dışında kimseyle konuştuğunu görmedim."

Onun bakışlarını takip etmekten kendimi alamıyorum, şimdiye kadar onlarla sınırlı etkileşimlerim yerine, onun gözünden onları inceliyorum.

"Creed ve Zane mi?"

"İkincisi en eğlenceli olanı, özellikle de konu dışına çıkıp kendini tutamayıp filtre yapamadığı zamanlar. Ayrıca biraz inek, bazı kızlar bunu seviyor. Creed ise sessiz ve gözlemci, asla duygularını göstermez ve diğerlerini kendinden uzak tutar."

Onun değerlendirmesi ile aynı izlenimi edindiğimi inkar edemediğim için başımı sallıyorum, ama onun bana başka bir şey, daha fazlasını vermesi gerekiyor. "Bana gizli bilgileri ver, Leila. Neyle uğraştığımı bilmiyorum ve alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım var."

"Brax bebekken yetim kaldı ve Eldon'un ailesi tarafından evlat edinildi. Eldon'un ailesi, var olan en tatlı insanlar olarak bilinir. Creed'in babası, Silvercrest'in eğitim ordusunda çavuş olarak görev yapıyordu, ta ki bir pusuya düşürölüp yirmi altı öğrenci ve iki profesörle birlikte ölene kadar." Vay canına. "Zane'in kız kardeşi konsey üyesi ve babası Monarşi'nin üst düzey bir üyesi." Bu önemli bir bilgi, ama yine de aradığım şey değil. Yine de onları anlamama ve umarım onlarla yaşamaya devam etmeme yardımcı olacak.

"Kendimi onlardan koruyabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye ısrar ediyorum ve o düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Zor. Onlar kampüsün piskoposları, yeryüzündeki tanrılar gibiler, ama herkesi kendilerinden uzak tutuyorlar. Hırlama veya cilveli bir gülümseme dışında hiçbir duygu göstermiyorlar, bu yüzden sana karşı bu kadar koruyucu bir tavır sergilemeleri çok garip, alınma ama, ev arkadaşı olsan da olmasan da. Bu durumdan meraklanan tek kişi ben olmayacağım, orası kesin."

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Kız gülerek, "Ciddi misin?" dedi.

"Tabii ki ciddiylim. Onlar benim ev arkadaşlarım, ama bu sabahki küçük aşırılık dışında, sorun yok. Bu gece onları yerlerine oturtacağım ve her şey *yoluna* girecek," diye ısrar ediyorum, kendim buna inanıp inanmadığımı bilmeden. Bu tamamen yetersiz bir ifade. Onlar çok zorlu insanlar, ama bunu şu anda itiraf etmeme gerek yok.

"Tamam, bakalım doğru mu." Ne demek istediğini sormadan, Leila avazı çıktığı kadar bağırır. "Finn!"

Sanki tüm yemek salonu sessizleşir ve Leila elini sallayarak söz konusu erkeğin yaklaşmasını işaret ederken, herkes bizim yönümüze bakar. O, Leila'nın üç masa arkasında oturmaktadır, bu yüzden arkadaşları sırtını okşarken, umutla yayılan gülümsemesini engelsiz bir şekilde izleyebiliyorum. Ayağa kalkar ve yürüyüşünde biraz havalı görünmeye çalışır, ama umduğu kadar kendinden emin görünmez.

"Bayanlar, naber?" Daha önce yaptığı gibi dişlerini göstererek gülümsüyor, sarı bukleleri yüzünün etrafında sallanıyor. Finn avuçlarını masaya düz bir şekilde dayıyor ve benim istediğimden daha fazla bana yaklaşıyor, ama ona bunu söylemek yerine, Leila'ya ölümcül bir bakış atıyorum.

"Finn, Raven'a cuma gecesi bir parti olduğunu söylüyordum." Eğer benim hayal kırıklığımı hissediyorsa, ya bundan hoşlanıyor ya da umursamıyor, çünkü ona kirpiklerini kırıştırıyor.

"Evet, Silvercrest Memorial'ın arkasında." Nefesi yanağıma değiyor ve ben geriye yaslanıp, bana sırttan ona sıkı bir gülümseme atıyorum.

"Tamam," diye teşvik ediyor Leila. "Peki, ne dersin..." Ağır sandalyelerin mermer zeminde sürtünme sesi, söylemek üzere olduğu şeyi kesintiye uğratıyor, ama masamıza katılan yeni misafirlere bakarken, buna kızgın görünmüyor. Hayır. Gözlerinde zaferin parıltısı var.

Lanet olsun.

Finn yavaşça ayağa kalkar, yeni gelenleri incelerken gergin bir şekilde boğazını temizler. İsteksizce, kalbim göğsümde deli gibi çarparak, dönüp birkaç dakika önce diğer kadınların etrafında dolaşan dört adamı ararım.

Creed hemen yanımda, Brax onun yanında, Eldon ve Zane ise Leila'nın yanında oturuyor. Hiçbiri bana ya da arkadaşşıma bakmıyor. Hepsi masadan yavaşça uzaklaşmaya başlayan adama dik dik bakıyorlar.

Öldür beni. *Hemen öldür beni.*

Yemek salonundaki konuşmalar yavaşça tekrar kulaklarıma ulaşırken, Creed'e karar verene kadar birinden diğerine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ne oluyor? Ne yapıyorsunuz?" Dişlerimi sıkarak, ellerimi yumruk yapıyorum ve olabildiğince sakın davranmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Creed omuz silkiyor ve cevabı Eldon'a bırakıyor. "Herkesin senin yasak bölge olduğunu bilmesini sağlıyorum."

Onlara bakarken nefesim kesilir, Leila'nın baş döndürücü gülümsemesini görmeden hissedirim.

Elimi yüzümden geçirip derin bir nefes alıyorum ve onun sözlerini tekrar ediyorum. "Neden benim yasak olduğum yanılgısına kapıldınız?"

Zane gülüyor, başını sallıyor, Genie'nin koridordan Eldon'un adını bağırdığını duyuyorum. O, gözlerimin içine bakarak ona aldırış etmiyor.

"Ev arkadaşı el kitabını okumadın, değil mi?" Zane alaycı bir şekilde söyler ve ben kaşlarımı çatarım. *Bunun* ne anlama geldiğini sormadan, Brax yumruklarını masaya vurur ve herkesin dikkatini çekerek çatal bıçakların tıkırdamasına neden olur.

Yavaşça ona dönüp baktığımda, çenesini hareket ettirirken burun delikleri genişliyor. "Çünkü biz Bishop'larız ve biz öyle diyoruz."

ELDON

Brax'ın cevabı, annenin yüzüne tokat atmak kadar kötüydü. Söylediklerine sorgusuz sualsiz katılıyorum, biz Bishop'larız ve ne dersek o olur, yeni ev arkadaşımızla ilgili her şey dahil, ama onun bu davranışının biraz daha nazik olabileceğini inkar edemem.

Bakışlar öldürebilseydi, bunun onun sihirli yeteneği olduğuna yemin ederdim. Gözünün seğirmesi, şakaklarında öfkeyle zonklayan damarları, her birimize dik dik bakışları, beni küçük kuşun azarlamasına hazırladı. Yine de, tamamen şaşkın bir şekilde, yavaşça ayağa kalkmasını, çantasını omzuna asmasını ve Leila'nın peşinden koşarak yemek salonundan fırlamasını izledim.

Sessizliğine rağmen, onu koridorlarda takip ederken, günün son dersinde arkasına otururken ve ana akademi binasından çıkıp eve giderken yanına yakın dururken öfkesi belliydi. Bizden bir adım önde dikkatli adımlarla yürüyor, omuzları gergin ve birbirine yakın, başını Leila'ya yaklaştırıyor ve Leila kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Daha önce hiç işitme duyumun gelişmesini dilemedim, ama onların konuşmalarını dinlemek için her şeyi yapardım.

"Sence Leila onun için güvenli bir arkadaş seçimi mi?" Creed, ben onun sözlerini düşünürken, dümdüz önüne bakarak soruyor.

"Leila mı, yoksa Genie gibi biri mi, hangisine güvenmesini istersin?" diye soruyor Zane, beni ürpertir.

"Kesinlikle ikincisi değil." Leila'nın gülerek başını geriye attığını izlerken, neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum, ama bu üç pislikle baş başa kalıyorum. "Ayrıca, Leila her zaman sessiz ve dramadan uzak olmuştur. Bu bizim lehimize olacaktır."

"Babası da öyle," diye ekliyor Creed, Brax'ın homurtusuna neden oluyor. Bu kesinlikle tartışmaya açık bir konu, ama şimdi buna girmeyeceğiz.

"Şu anda önemli olan tek şey Raven'ın bizi dinlemesi." Brax'ın sesi yemek salonundaki kadar sert, bu da onun

kararlı olduğunu gösteriyor.

"Ona biraz daha açıklama yapmalıyız. Her hareketini takip ettiğimiz konusunda haklı," diyor Zane, bu da benim kaşlarımı sinirle çatlatıyor.

"Sınırı aştığınızı, kendinizi rezil ettiğinizi ve kiminle konuşabileceğimi ve konuşamayacağımı dikte etmeye çalıştığınızı unutmayın," diye bağıyor Raven, arkasına bakıp bize bakma zahmetine bile girmeden. Gelişmiş işitme yeteneği, büyüyle mi ilgili? Belki de ona sormam gerekir. Ancak Leila'nın bize gülümsemesi ve Zane'in tarafsız ifadesi, onun gereğinden fazla yüksek sesle konuştuğunu gösteriyor. Yani kampüsün yarısı muhtemelen onu duymuştur.

"Senin fikrinden pişman olmaya başlıyorum." Brax, özel bir konuşmaya dönebilmek için hızımızı düşürdüğümüzde elini yüzünde gezdirir.

"Pişman olacak bir şey yok dostum. Sen de biliyorsun. Her şey birbirini tamamlıyor. H.E.R. Ş.E.Y." Her harfi dudaklarımdan dökülürken içgüdülerime güvenerek heceliyorum. Cevap olarak sadece bir homurtu duyuyorum ve yana baktığımda Creed'in bana baktığını görüyorum. Basit bir baş sallama ile benimle aynı fikirde olduğunu onaylıyor.

Bu çok mu çılgınca? Evet. Bu, kim olduğumuz ve genellikle savunduğumuz şeylerin tamamen dışında mı? Evet. Bundan sonra da böyle davranmaya devam edecek miyiz? Evet, bundan eminim. Brax ve Raven'ın bunu atlatacağından eminim... eninde sonunda.

Önümüzden gelen bir hırıltı, dikkatimizi sohbetimizden uzaklaştırır ve ben de kampüsteki diğer Hendrix'i bulmak için dönüp bakarım. Beni, onu çıplak ellerimle öldürmem için yalvaran adam. Sebastian'ın Raven'ın üzerine eğildiğini görünce iki adım ileri atarım, ama ona saldırmadan önce Zane kolunu omuzlarıma dolayarak beni durdurur.

Vücudum gerilir ve gözlerimi sıkıca kapatırım, içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışırım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Zane beni tutan elini gevşetir ve aynı anda Sebastian Raven'ın yanından geçer ve gözlerimi kilitler.

"Rhodes, bu doğru mu?" Omzunun üzerinden, beklediğim gibi yürümeye devam etmeyen Raven'ı işaret ediyor. Hayır. Şimdi bize tamamen dönmüş, olan biteni izliyor.

Siktir.

"Ne doğru?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum, ona daha önce Raven'a saldırdığı için öfkeli olmama rağmen sakın görünmeye çalışıyorum.

"Kısa çöpü çektiğin ve kız kardeşimin seninle yaşadığı. Babamla konuştum ve yönetim ekibine bu durumun düzeltilmesi için talepte bulundum."

"Öyle mi? Peki onu nereye taşınmaya çalışıyorsun?"

Sebastian'ın gözlerindeki şeytani parıltı beni deli ediyor. "Aslında onu kampüsten tamamen uzaklaştırmak istiyordum, ama bu mümkün olmadığına göre, Silvercrest'in sunduğu manzaralı ve lüks bir ev yerine, çukurlarla yetineceğim. O Shadowmoor'dan geliyor dostum. Varlığıyla tüm bunları kirletmeyi hak etmiyor."

Onun arkasından, ısırığının neden olduğu acıyı gizleyemeyen Raven'ın gözlerine bakıyorum, ama o diğerleri gibi titreyip saklanmıyor. Özellikle de bugün onun elinden zarar görmüş biri. Bunun yerine, ellerini yumruk yapıp yanına yaklaşıyor.

"Endişen için teşekkürler Seb, ama bunu fakülteyle zaten konuştuk ve şu anki şekilde devam etmekten memnunuz. Eminim o her şeyi *kirletmekten* kaçınacaktır, özellikle de birinci sınıflar için kuvvet antrenmanı çok yakında başlayacak," diyor Creed, daha önce hiç olmadığı kadar çok kelimeyi bir anda söyleyerek.

Sebastian, bizim tutumumuzdan etkilenmemiş bir şekilde dişlerini gösterir, ama ben onun söyleyeceği saçmalıkları dinleyecek sabrım yok. "İyi bakmışsın dostum." Omzuna vururum, gereğinden biraz daha sıkı tutarak, sonra yanından hızla geçerim.

Raven ve Leila'nın yanında da hızımı kesmiyorum, arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyarken adımlarımı hızlandırıyorum. Her adım beni sinirlendiriyor, tüm varlığım bana dönüp yumruğumu yüzüne tekrar tekrar vurmam için yalvarıyor, ta ki parmak eklemlerim kırmızıya boyanıp onun cildini lekelenene kadar. Onu yok ettiğimin korkunç görüntüsü, evimize giden yolda zihnimin ön saflarında tekrar tekrar oynuyor ve beni o kadar büyülemiş ki, neredeyse ön verandada bekleyen kişiye çarpıyordum.

Yumuşak bir kıkırdama ve sırtımı okşayan bir el, blazerimin altına girmeye çalışıyor, bu bana çok tanıdık geliyor ve kendimi bu kadar dikkatimi dağıttığım için içimden azarlıyorum.

"Eldon, bebeğim, bu gece ne yapıyorsun? Umuyordum ki... O burada ne arıyor lan?" Genie'nin sesi iki saniye içinde şeker gibi tatlıdan, fıçının dibinden çıkan bir ses tonuna dönüşür ve gözleri yuvalarından fırlar, beni süzerken dudakları alaycı bir şekilde yukarı kalkar.

Yavaşça onun bakışlarını takip ederek, Raven'ın Creed, Zane ve Brax arasında sıkışmış olduğunu görüyorum. Leila evine doğru dönmüş olmalı. Eminim buralarda bir yerdedir.

"Ee?" Genie, hak etmediği bir açıklama bekleyerek tıslar, ama ben dudaklarımı açıp ona bunu söylemeden önce, Raven bize doğru fırtına gibi gelir.

"Eldon, bebeğim," Raven alaycı bir ses tonuyla konuşmaya başlar, kendini benim yanıma yaslayarak Genie'yi bir adım geri iter. "Bana eğlence sözü vermiştin. Aklında bunun olduğunu bilmiyordum." Yüzünde bir gülümsemeyle Genie'ye parmağını sallarken, yüzündeki dehşeti izlemek neredeyse komik geliyor.

Onlardan birini savunmak için bir şeyler söylemeli, gerginlik tırmanmadan ortamı yumuşatmalıyım, ama kolumu kavrayan eli ve göğsünün pazıma baskı yapması, sikimi dikleştiriyor.

Siktir.

"Benimle oyun oynama, kaltak. Senin ve köklerin hakkında her şeyi duydum. Shadowmoor nasıldı? Senin kadar pis miydi?" Genie, Raven'ın hassas noktasını vurmayı umuyorsa, doğru hedefi seçmemiş çünkü bu girişim anında başarısız oluyor.

Raven parmak uçlarına yükselip dudaklarını yanağıma bastırarak sikimi daha da tahrik etti, sonra istenmeyen misafirimizi omuzlayarak ön kapıyı açtı. Dışlerini alt dudağına geçirdi, en iyi arkadaşlarımdan bana bakarak, sonra Genie'ye sert bir bakış attı.

"Geliyor musunuz, çocuklar?" Bu bir mırıldanma. Lanet olası bir *mırıldanma* ve ben aptal gibi pantolonuma boşalmak üzereyim, ama bu noktada umurumda bile değil. Öpücük beni öfkeli bir cehenneme çevirmek için yeterliydi. Pembe saçlarının birkaç gevşek buklesiyle çerçevelenmiş çikolata kahverengi gözlerindeki ateşli ışıltı, şimdi kendimi kontrol altına almazsam cinsel dayanıklılığım için felaket olacak.

Zane, dar alana rağmen Genie'ye dokunmamaya dikkat ederek önce benim önümden geçer ve başını eğip tek kelime etmeden içeri girerken dudaklarındaki gülümsemeyi kaçırmam. Creed ve Brax da hemen arkasındadır, sonunda alev alev yanan sikimin ihtiyaçlarını kontrol altına alıp onlara katıldığımda, bu dramadan uzaklaşmak için can atıyorlar.

Ayağım kapıdan içeri girer girmez, Raven avucunu göğsüme koyar ve ateşli bir bakışla gözlerime bakar. "Eldon, misafirimize veda et."

Kuru dudaklarımı dilimle ıslatıyorum, onun oynadığı oyunu çok iyi biliyorum ve vücudumu eğik tutarak gözlerimi Raven'a sabitleyip onun emrini yerine getiriyorum.

"Hoşça kal, Genie."

Dudaklarının çatırdamasını duyarım, ama Raven kapıyı yüzüne çarptığında söylemek üzere olduğu şey duyulmaz. O gözden kaybolur kaybolmaz, Raven kendini kol mesafesinin dışına çıkarır ve ben bunu hemen düzeltirim. Onun peşinden koşarım ama yatak odasının kapısına gelene kadar kolunu tutamam. Daha fazla ilerlemeden onu döndürürüm, sırtı duvara çarpar ve ben onun kişisel alanına girerken, baştan ayağa aramızda sadece bir santim boşluk kalır ve o homurdanır.

"Siktir git, Eldon."

Gülümsüyorum. "Küçük Kuş, beni çok tahrik ediyorsun. Lütfen, bana müstehcen sözler söylemeye devam et."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerini yine göğsüme koyuyor, ama bu sefer beni itmek için. Ben kıpırdamıyorum. "Ne?" Genie'ye gösteri yaparken beni sarhoş eden dokunuşları aklımdan çıkmıyor ve neyden bahsettiğini konuştuğunu bilmiyorum.

"O kadar sıcak ve soğuksun ki kafam karışıyor. Son on dört yıldır görmediğim kardeşim hakkında beni uyardın, ama onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum, ama sen, bu sabah beni öldürmeye çalıştıktan sonra onun pislikle en iyi arkadaş oldun." Sözünü kesmek için ağzımı açtım ama bana fırsat vermedi. "Beni umursamadan sıkıştırıyorsun, sinirimi bozuyorsun, sınırı aşıyorsun ve sınırlarımı belirlememe izin vermiyorsun. Buraya hayatımı başkalarının benim için belirlemesine izin vermek için gelmedim. Shadowmoor'da tek başıma hayatta kalabildiysem, Silvercrest'te de hayatta kalabilirim."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, ellerini hala aramıza sıkıştırmış durumda, ben ise gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Sen hep bu kadar patlamaya hazır mısın?" diye soruyorum, kendimi tutamıyorum, o da homurdanıyor.

"Sen her zaman bu kadar sinir bozucu musun?"

Omuz silkiyorum. "Bütün dünya berbat durumda, Raven. Birçok şey hakkında ne düşünürsem düşünsem, dışarıda kayıtsız davranmak zorundayım. Savaşlarımızı akıllıca seçmeli ve zamanımızı beklemeliyiz. Burası böyle işliyor." Neden dürüst davranıp ona bunu açıkladığımı bilmiyorum, ama kendimi durduramıyorum.

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Ben kasıtlı olarak ölüm ve karanlıkla kaplı bir kasabada yaşadım. *Kasıtlı olarak*. Bu kasaba, diğer alemleri uzak tutmak için sefalet içinde yaşayarak, dünyanın geri kalanından tamamen kopuktur. Bunun kasıtlı olduğunu söylemiş miydin?"

Bunun kasıtlı olduğunu söylemiş miydim? Şimdi, bilgi ve zenginlik bol olan bir dünyada nasıl yürüyeceğimi ve konuşacağımı bilmem gerekiyor. Burada kimse büyüünün arkasına saklanmıyor. Kimsenin benim için ne kadar tehdit oluşturduğunu anlayamıyorum ve üstüne üstlük, sizler o kadar sıcak ve soğuksunuz ki, üçüncü derece yanık mı yoksa donma mı yaşayacağımı bilemiyorum." Son sözleriyle yine göğsüme itiyor, ama ben yine de kıpırdamıyorum. Hatta, daha da yaklaşıyorum, burnumun ucu onun burnuna değiyor.

Nefeslerimiz karışıyor, ikimizi bir koza gibi sarıyor. Eminim Brax, Zane ve Creed şu anda bizi eğlenerek izliyorlardır, ama umurumda değil. Raven'ın ağına yakalandım ve onun beni öldürmesine izin vermeye hazırım. Ne isterse.

"Bu yüzden seni korumak için buradayız," diye mırıldanıyorum, dudaklarım tehlikeli bir şekilde onun dudaklarına yaklaşırken, o benim gözlerime bakıyor.

Öp beni. Öp beni Raven, sana bunun ne kadar güzel olabileceğini göstereyim.

"Sen beni korumuyorsun. Beni kontrol ediyorsun. Arada fark var."

Dudaklarım onun dudaklarına çarpar, tam olarak istediğimi almaktan kendimi alıkoyamam ve o benim dokunuşumda erir. Ben ona bastırırken elleri blazerimin yakalarını kavrar, o alt dudağımı diliyle okşarken benim aletim umursamadan karnına girer.

Evet, lanet olsun.

Elimi başının yanından açıkta kalan uyluğuna kaydırdım ve teninin dokunuşuna tısladım. Damarlarımdan güç akıyordu, ona daha da kapılmamı istiyordu, ama o anda alt dudağımda keskin bir acı hissettim ve nefesim kesildi.

Yavaş çekimde geriye yaslanıyorum, Raven'ın dudağında bir damla kan olduğunu fark ediyorum ve elimi kendi dudağıma götürüyorum. Beni ısırды mı lan? Şaşkınlıkla ona bakıyorum, kafam allak bullak, o da bana göz kırpmıyor ve duvardan ayrılıp arkasına bakmadan odasına giriyor.

Orospu çocuğu.

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirirken, tanıdık bakır tadı duyularımı kapladı ve yavaşça dönüp, hayatımın boktan gösterisini izleyen diğerlerini gördüm.

Zane'in gözleri şaşkınlıkla açılmış, Creed ise her şeyden çok meraklanmış ve etkilenmiş görünüyor. Brax'a bakarak, iç çekerek minderlerin üzerine çöküyor ve başını sallayarak bana kuru bir gülümseme atıyor.

"Haklıydın Eldon. Her şey yolunda gidecek. Hiçbir sorun çıkmayacak. Her şey senin kontrolünde, koca

adam."

Siktir et onu ve ortaya çıkabilecek her türlü saçmalığı da siktir et.

Eskiden bağımlı olduğumu düşünüyorsam, yanılmışım. Bu, onu tatmadan önceydi.

Şimdi ise... büyülenmiş durumdayım.

RAVEN

Dört tane otoriter, sinir bozucu ve sürekli benim alanıma giren yakışıklı erkeklerle yaşamak, ilk başta düşündüğümden daha zor. Onlardan kaçınmak neredeyse imkansız, stresli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bugün bir şekilde atlatmam lazım, sonra hafta sonu odamda saklanarak hak ettiğim huzur ve sükuneti bulabilirim.

Eldon beni duvara dayayıp, ağzını ağzıma yapıştırarak, varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı ele geçirmesinden beri, onlarla neredeyse hiç göz teması kurmadım. Kahretsin, başka bir anda içimi kemiren bu ihtiyaca göre hareket ederdim, ama bir şey kanıtlamam gerekiyordu.

Konuşma girişimlerim benim tarafımdan yapmacık oluyor, onların çabalamamalarından değil, ve bazen bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Zane yemek masasında yanıma oturup bir oyuna olan sevgisini anlatırken, istemesem de ona katılmıyorum. Hiç çaba sarf etmeden beni sinir ediyorlar ve bu beni delirtiyor.

Creed hâlâ fazla konuşmuyor ama her hareketimi izlerken gözlerinin tenimi okşayan bakışları, şimdiye kadar hissettiğim en ölümcül ön sevişme gibi. Öte yandan Brax bir pislik, geniş omuzlu bir pislik, beni ve tehdit olarak gördüğü her şeyi arasına sokan bir pislik. Bazen bunun haklı nedenleri var, örneğin son üç gündür Sebastian'ın bana üç metreden fazla yaklaşmasına izin vermedi, ama diğer zamanlarda Finn'in yaklaşmasını engellemek için yapıyor.

Sanırım sessizliğim Eldon'u en çok rahatsız ediyor. Ya da belki de bunu sadece o gösteriyor, ama o hepsinden en kötüsü. Leila haklıydı, o kesinlikle onların lideri ve benim onlara uymamam onu çok kızdırıyor.

"Raven, gidelim. Leila geldi," diyor Zane, yatak odamın kapısını yumruklarıyla tıklatarak.

Son bir kez parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, yumuşak buklelerimin sırtıma ve omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için topluyordum, ama bugün gerginim ve arkasına saklanacak bir şey ihtiyacım var.

"Gidelim." Kapıma daha yüksek bir vuruş yankılanıyor, Brax'ın sert sesi eşlik ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Çantamı omzuma asıp, tekrar kapıyı çalmadan yatak odasının kapısını açtım. Zane kapının bir santim uzağında duruyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. O kadar çekiciydi ki, neredeyse başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verecektim, ama çok geç olmadan kendimi durdurmayı başardım. Brax her zamanki gibi omuzları gergin bir şekilde onun hemen arkasında duruyordu.

Elimi sallayarak onlara hareket etmeleri için işaret ediyorum ve onlar küçük bir adım geri çekiliyorlar, ama yine de yanlarından geçerken bana sıkışıyorlar.

Siktir, şimdi vücudum havai fişek gibi titriyor, patlamaya hazır, gökyüzünde cızırdayıp vızıldıyor. Sevişmem lazım ya da başka bir şey yapmam lazım çünkü bu beni delirtiyor.

Creed ve Eldon ana kapının yanındalar ama onların yanında durmuyorum. Bunun yerine, her gün yaptığım gibi Leila'nın koluna girip yanlarından geçip yoluma devam ediyorum.

"Kaçınma tekniğin nasıl gidiyor?" diye gülerek soruyor Leila, onların bunu ne kadar umursamadıklarını çok iyi bildiği halde.

"Önemli olan, bu gece hakkında sürekli bahsettiğin partinin tadını çıkarabilecek miyim, yoksa bu konuda da beni mahvedecekler mi?" diye homurdanıyorum ve bu onu biraz daha gülmekten alıkoyamıyor. Eminim bunu onlardan tepki almak için yapıyor, ama biraz eğlenceli olduğu için onu durdurmaya çalışmıyorum.

"Raven Hendrix, bu gece hayatının en güzel gecesini geçirmeni sağlamak benim görevim olacak. Tamam mı?" Gözlerinde dans eden coşku bulaşıcı ve onun kesinliğine güveniyorum.

Yürüyüşün geri kalanını sessizce geçiriyoruz, etrafımızdaki öğrenci sayısı artarken sabah güneşinin tadını çıkarıyoruz ve ben günün ilk dersi olan güçlendirme dersini düşünerek kafamda kayboluyorum.

Var olmayan bir gücü nasıl güçlendirebilirim ki? Başım belada ve bu iyi bir şey değil.

Bugün hasta olduğumu söyleyip okula gitmemeyi düşündüm ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Belki de benim bir Void olduğumu öğrendiklerinde beni okuldan atarlar. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Buradan kaçmayı düşündüğümde hissettiğim heyecan azalıyor. Son altı gün çok hızlı geçti ve bu yer hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Pervasızca bir şey yapmadan önce, artıları ve eksileri düşünmek için kendimi bir hafta sonu eve kapatmam gerekiyor.

Sihirli yeteneklerimin eksikliği hala sıkı bir şekilde saklanan bir sır. Leila'ya bile, bana nasıl bakacağından endişe duyduğum için tek kelime bile etmedim.

Beni nasıl göreceğinden endişe duyduğum için kimseye tek kelime bile etmedim. Shadowmoor'daki geçmişimi kolayca kabul etti, ama bu seferki farklı. Daha kişisel.

Akademi binasına girdiğimizde, koridorlarda koşuşturan öğrenci kalabalığının sesleri etrafımızda giderek artıyor. Daha çok yol almadan, geldiğim gün olduğu gibi bir zil çalıyor ve bu beni kaşlarımı çatmaya zorluyor.

"Oh, lanet olsun. Toplantı var. Dışarı çıkalım." Leila beni ilk tanıştığımız avluya doğru yönlendirir. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, erkeklerin hala peşimizde olduğunu görürüm, ama Leila hiç aldırış etmez ve bizi artan öğrenci kalabalığının içine çekip tam ortasında durur.

Etrafa bakındığımda, Finn ve arkadaşlarını sol tarafta fark ettim. O zaten bana bakıyordu ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi genişledi. Belki de bu gece biraz stres atmam gerekiyor ve umarım Finn'in, erkekler ona bakmaya başladığında titremesini engelleyebilirim. Sonsuza kadar sürecek bir ilişki aramıyorum. Sorunlarımı unutmamı sağlayacak birini arıyorum. Bana göz kırpmıyor ama bu beni hiç etkilemiyor, heyecanlanmıyorum bile, ama bunu bugünkü dersin stresi yüzünden olduğunu düşünerek önüme dönüyorum.

Herkesin üzerinde bir projeksiyon titriyor ve bir an sonra müdür beliriyor. Takımı kusursuz, saçları mükemmel bir şekilde yerli yerinde ve yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Günaydın, öğrenciler."

"Günaydın, Profesör Burton," ben hariç tüm öğrenciler bir ağızdan cevap veriyor ve ilk seferinde olduğu gibi tüylerimi diken diken eden bir ürperti hissediyorum.

"Birinci sınıf öğrencilerimiz için heyecan verici bir haberim var," diye başlar ve anında etrafımdaki öğrenciler arasında bir heyecan dalgası yaratır. "Bugün üçüncü sınıf öğrencilerinin burada olmadığını fark etmiş olabilirsiniz, çünkü gece yarısı Pinebrook'taki müdürün karakoluna sürpriz bir ziyaret yaptılar." Etrafımızdaki mırıldanmalar durur ve herkes Burton'a tüm dikkatini verir. "Gezi başarılı geçti, tehdit yanlış alarmdı ve kimse zarar görmediğinden, bunun yeni öğrencilerimiz için bunu deneyimlemek için olağanüstü bir fırsat olacağını düşündük."

"Vay canına, bu çok harika," diye fısıldar Leila, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak.

Bu, kaçabileceğim anlamına mı geliyor? "İlk dersine katılacak, ardından Pinebrook'ta günün geri kalanını geçirmek için seni alacak araç gelecek.

Harika bir gün geçir. Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağı daha atlat."

Gözlerimin önünde kaybolur ve bugünkü güçlendirme dersinden kaçma umudumu yok eder. Herkes etrafımızda dağılmaya başlar ve ben, bir kez daha Leila'nın bizi kalabalığın içinden yaklaşan kaderime doğru yönlendirmesine izin veririm. nc sınıfların burada olmadığını söylediğini kaçırmadım. Bu da, sabahın geri kalanında Sebastian'ın ortaya çıkmasını bekleyerek tetikte olmam gerekmediği anlamına geliyor.

Ancak Genie hala bir tehdit. Berbat bir tehdit, ama yine de radarımda, özellikle de geçen gün yaptığım küçük numara için intikam almamış olması nedeniyle.

Çok geçmeden Leila beni büyük bir kapıdan içeri çekiyor, ama beklediğim geniş açık alan yerine, diğer sınıflarda olduğu gibi sıra sıra masalar ve sandalyeler var.

"Bunun güçlendirme dersi olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyorum ve arkamda sandalyelerin zeminde sürüklendiği sesi duyduğumda onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Diğer her derste olduğu gibi, iki ev arkadaşımın tam arkamda, diğer ikisinin de sağımda oturacağını görmek için bakmama gerek yok.

"Oh, henüz pratik kısmına başlamadık. Sanırım çıkmadan önce bu konuda bir veya iki dersimiz daha var," diye açıklıyor Leila ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi derin bir nefes alıyorum.

"Günaydın." Baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam sınıfın önüne yaklaşırken, zengin ve boğuk bir ses havada yankılanır. Tam olarak tarif edemediğim bir hava yayar, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşırken aynı zamanda düşmanı da yok ediyormuş gibi. Sınıfa dönerek, neredeyse beyaz olan gözleriyle her öğrenciyi tek tek szer. Yanağında bir yara izi var, tam olarak üç tane, bu adamın neler yaşadığını gösteren tek şey gibi görünüyor.

"Bu adamın gücüne hayran mı olmalıyım, yoksa korkmalı mıyım, karar veremiyorum," diye fısıldıyorum ve Leila mırıldanıyor.

"Kesinlikle ikincisi değil. Hiç de korkutucu değil."

"Emin misin? Beni avucunun içinde hiç çaba harcamadan ezip geçecekmiş gibi görünüyor," diye ısrar ediyorum ve o kıkırdıyor.

"Senin bunları bilmediğini sürekli unutuyorum." Neden bunun önemli olduğunu anlamadan ona dönüyorum. Profesörü işaret ederek başını sallıyor. "Profesör Gunnar Fitch benim babam."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, şaşkınlık beni ele geçirir ve birkaç kez ona ve önümdeki adama bakarım.

"Baban çok havalı görünüyor," diyorum ve o başını sallıyor. "Çoğu insan onun yüzünden benden nefret ediyor," diyor fısıldayarak, bakışlarımdan kaçınıyor

"Neden?"

"Çünkü ondan korkuyorlar. 'Biraz korkutucu görünüyor' şeklinde değil, daha çok 'onun benden daha iyi olduğunu kabul etmiyorum' şeklinde."

"Bu saçmalık," diye iç çekerim. "Hayat böyle."

Ona felsefî bir güçlendirici konuşma yapamadan, Fitch'in sesi etrafımızda yankılanır. "Görünüşe göre aramızda yeni bir öğrenci var. Kimse ona şimdiye kadar kaçırıldığı dersleri anlatabilir mi?" Gözlerinde merakla bana bakıyor, ama sağ tarafıma bakıp kızına gülümsediğinde, kayıtsızlık maskesi hafifçe kayıyor.

Vay canına.

Birinin bana öyle sevgiyle bakması için ne yapardım, anlatamam bile.

Koşulsuz, çekincesiz ve beklentisiz.

Leila'nın elini kaldıracacağını sanıyordum ama, sürpriz bir şekilde, arkamdaki birini işaret etti. Harika.

"Güçlerinizi güçlendirirken, çalışacağınız grupları belirlemeye yardımcı olacak yedi ana büyü kategorisi vardır. Doğa temelli, kehanet, sihirbazlık, psişik, tıp, şekil değiştirme ve Silvercrest'te teşvik edilmeyen tek konu olan büyücülük," diye açıklıyor Creed, beklediğim gibi gerçekçi ve özlü bir şekilde. "Sihirsel yetenekleriniz, hangi kategoriye gireceğinizi belirleyecek. Birden fazla yeteneğe sahip olanlar, en güçlü oldukları kategoriye yerleştirilecek ve mümkün olduğunca diğer becerilerini de geliştirecekler."

Birden fazla sihirli yetenek mi? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ve o... "bizden olanlar" mı dedi? Kendisinden mi bahsediyor?

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ama gözleri zaten üzerimde. Yine de günlerdir ilk kez bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Çok meraklandım, bu bilgiyi şimdi rastgele açıklayacağını umuyorum, ama Profesör Fitch konuşmaya devam ediyor.

"Teşekkürler, Creed. Bugün Pinebrook karakoluna gideceğiniz için, sizi gruplara ayırmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Odaya, her bir sihirli alt grubun yazılı olduğu bazı işaretler yerleştirdim. Arkadaşlarınızla tartışın ve size en uygun olanı bulun."

Herkes ayağa fırladı, heyecan havada uçuşurken ben koltuğumda donakaldım. Bakışlarımla yavaşça odayı dolaştı, sanki biri bana ne yapmam gerektiğini sihirli bir şekilde söyleyecekmiş gibi her tabelayı okudum.

"Ben doğa temelli kategorideyim, ama önce babamla konuşacağım," diye mırıldanır Leila ve o uzaklaşırken ben uyuşmuş bir şekilde başımı sallarım.

O iki adım bile atmadan, arkamda birinin varlığını hissettim. "Nereye yerleştirileceksin, Raven?"

Eldon.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım ve onun bakışlarından kaçmak için döndüm. Onunla konuşmak istemediğimden değil, utançtan dolayı. Kahretsin.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hala el kitabını okumadın, değil mi?" Zane, sesinde bir parça mizahla mırıldanır ve ben omuz silkerim.

"Belki biz önce gidersek, daha açık sözlü olur," diyor Creed, ama ben bakışlarımı Eldon'un kravatındaki noktadan ayırmıyorum.

"Ben doğaya odaklanacağım, Brax şekil değiştirenlerle, Creed medyumlarla ve Zane kehanetle ilgilenecek," diyor Eldon, bana yeteneklerini söylemeden bir fikir veriyor.

İstediğim şeyi söyleyebileceğimi hemen anlıyorum, ama yalan söylemek benim güçlü olduğum bir alan değil. Ayrıca bu, zavallı zihnimi tetikliyor ve beni endişelendiriyor.

"Peki ya sen..." Zane, benim bir şey söyleyeceğimi umarak sorar, ama ben omuz silkiyorum.

Brax sağımdan alaycı bir şekilde güler ve dikkatimi ona çeker, ama yine de onun bakışlarından kaçınmayı başarıyorum. "Senden bilgi alabileceğimi biliyorsun, değil mi? Tek yapmam gereken elimi kafana koymak, sonra ihtiyacım olan her şeyi elde ederim."

Dehşetle nefesimi tutarım, bir anlığına ona öfkeyle bakarım, sonra hızla başka yere bakarım.

"Bunu yapmazsın," diyorum, endişe beni sararken kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Deneyin bakalım," diye alaycı bir şekilde cevap verir, bana doğru adım atar ve omurgam kaskatı kesilir. "Devam edin. Yapın bunu. Güvenimi elinden alıp Sebastian'dan daha iyi olmadığını daha iyi olmadığını kanıtla."

Sessizlik üzerimize çöktü, vücuduma sızdı ve damarlarımı tırmaladı, beni kesip bu pisliklere sunmaya hazırıldı.

"Her neyse. Kendine iyi bak o zaman. Bakalım umurumuzda olacak mı."

RAVEN

Gruplar açık alanda toplanırken, birkaç profesör herkesi düzenli sıralar halinde diziliyor. "Sembolünüzü bulun ve grubunuza katılın," diyor biri, gökyüzünü işaret ederek. Parmaklarını takip ediyorum ve her birinin altında bir sihirli kategori yazılı olan altı parlayan sembol görüyorum. Neyse ki, kendimi nereye atayacağımı anlamam için bana ekstra rehberlik ediyorlar.

"Bayan Hendrix, kardeşiniz gibi benim liderliğimdeki doğa temelli gruba katılacağınızı varsayacağım." Sebastian'ın adının geçmesiyle donakalıyorum ve henüz tanışmadığım bir profesörü görmek için dönüp bakarım. Ona anında hırlamak istememe rağmen, dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştiririm.

"Teşekkür ederim, ama ben kardeşim gibi değilim." O cevap vermeden, ters yöne dönüp sağlık görevlileri için oluşan sıraya giriyorum. Artık fikrimi değiştiremem, bu yüzden başımı eğip bekliyorum.

"Raven?" Adımın sesini duyunca omzumun üzerinden bakıp Finn'i gördüm. "Selam, seni burada görmek ne güzel."

Birinin bizi izlediğinin farkındayım ve bunun Bishop'ların hepsi olmasa da birinin, şu anda her hareketimizi incelediğini biliyorum.

"Hey, dünya ne kadar da küçük, değil mi?" Bana geniş bir gülümsemeyle yaklaşıyor.

Bu işin sonu iyi olmayacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Etrafımıza bakınıyor, sanki gerginliği hissediyormuş gibi, sonra bana dönüp yutkunuyor. Evet. Bishoplar kesinlikle bizi izliyor.

Bu çok sinir bozucu. Onların tepkisini dert etmemeliyim. İstedğim kişiyle konuşabilmeliyim. Beni kontrol edemezler.

Ona bakarak, geniş gözlerine bakıyorum, sarı buklelerini inceliyorum ve daha önceki düşüncelerimi gözden geçiriyorum. Yakışıklı, elbette, ama Bishoplar kadar seksi değil. Bu da bir gerçek. En azından *benim* görüşüme göre. Onunla iyi vakit geçirmek, zahmetine değecek mi?

"Öğrenciler, yola çıkmaya hazırız. Her zaman gruplarınızda kalın ve arkadaşlarınızla birlikte olmaya çalışmayın. Kampüs dışı tüm ziyaretlerde güvenlik önlemleri alınır. Sihirli kategorilerinizde kalın, yoksa bir sonraki karakol ziyaretinde

dışarıda kalırsınız," diyor Profesör Fitch ve ben, arkamda Finn'in varlığının çok farkında olarak öne dönüyorum.

"Güzel, geçitleri kullanıyoruz," diye mırıldanır, neredeyse kendi kendine, ama ben çok merak ediyorum ve önümdeki kişiyi geçip ne demek istediğini görmek için bakmam gerek.

Hava, sıramızın önünde dönüyor, gözlerimin önünde şekil değiştiriyor ve sonunda yarı saydam bir oval beliriyor. Sabah ışığında parlıyor, önümdeki kişi içinden geçerken rüzgarda dans eden soluk, yanardöner bir mor renk.

Vay canına.

Shadowmoor'da bir geçit gördüğümü veya duyduğumu hatırlamıyorum. En hızlı ulaşım aracı yürüyerek gitmekti, ya da teleportasyon yeteneğine sahipseniz, onu kullanabilirdiniz. Tabii, kimsenin sahip olmadığı paraya sahipseniz, muhtemelen bir aracınız vardı.

Bilmediğim çok şey var, çevremdeki insanların aşına olduğu çok şey var ve bu da beni dezavantajlı bir duruma sokuyor. Belki de bunu Leila'nın bana öğretmesi gerekenler listesine eklemeliyim, ama her şeyi onun omuzlarına yüklemek istemiyorum.

Sıra hareket etmeye başladığında, öğrenciler birbiri ardına geçitten geçiyorlar ve vücudum heyecan ve belirsizlik karışımıyla titriyor. Bir an ellerimi ovuşturduktan sonra Finn'e dönüyorum.

"Daha önce geçitten geçtin mi?"

Bana gülümseyerek başını sallar. "Evet. Sadece bir kez, ama çok havalıydı." Daha fazla ayrıntı istemek mi, yoksa genellikle nasıl seyahat ettiğini sormak mı karar veremiyorum, ama aramıza birisi girip Finn'i görüş alanımdan engellediğinde bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Sandal ağacının zengin kokusu etrafımda dolaşıyor ve kim olduğunu görmek için başımı kaldırmama bile gerek yok.

Brax.

Başımı geriye eğip ona sert bir bakış atıyorum, ama o kollarını göğsünde kavuşturmuş, hiç etkilenmemiş gibi orada durmaya devam ediyor. Birbirimize bakarken saniyeler dakikalarca uzuyor ve Finn'in onun etrafından dolaşmaya bile çalışmaması beni şaşırtıyor mu, şaşırtmıyor mu karar veremiyorum. Tam onun önümde bir heykele dönüştüğünden emin olduğum anda, Brax aniden çenesini öne doğru uzatarak bana hareket etmem için işaret ediyor.

İsteksizce omzumun üzerinden bakınca, önümde geçidi geçmek için bekleyen sadece üç kişi kaldığını gördüm ve bunlardan biri

onlardan biri de Finn. Kahretsin, ne zaman yanımdan geçti? Brax'a o kadar odaklanmışım ki, yanımdan geçtiğini fark etmemiştim bile.

Aptal.

Sinirlenerek ondan uzaklaşıp sıranın sonuna yetişmek için acele ediyorum. O küstah aptala bakma isteğine rağmen, geçitten geçerken gözlerimi geçitten ayırmıyorum.

Omurgamdan bir titreme geçer, daha önce hiç hissetmediğim bir his, havada ilerlerken vücudumun her santimini kaplar. Bu his, esnek ve kalın olarak tanımlanabilir, nefesim kesilene ve akademinin verdiği ayakkabılarımın altında parke taşlı zemin geri gelene kadar tamamen yönümü şaşırtır.

Rüzgar etrafımda esiyor, her öğrenci yeni çevresini incelerken sohbet ve mırıldanma sesleri artıyor. Gözlerimi kırıştırarak yerden başımı kaldırıyorum ve boğazımda bir nefes kalıyor. Hayranlık uyandıracak kadar çok şey aynı anda oluyor. Önce nereye bakacağımı bilemiyorum, gözlerim yavaşça dönerken etrafta çılgınca dolaşıyor.

Su, beyaz kayalıklar ve gri dağ zirvelerinin kilometrelerce uzandığı uzaklarda dalgalanıyor. Kalın bir bulut tabakası başımın üzerinde dolanıyor ve önümdeki kuleli duvarın önüne doğru ilerlerken, kalın bulutların arasından tek bir ışık huzmesi bile geçmiyor. Duvar, üzerinde durduğumuz yolun yapıldığı malzemeye yapılmış, küçük parke taşları, kayalar ve iri taşlardan oluşuyor ve hepsi yıpranmış ve aşınmış görünüyor.

Ellerim pürüzlü yüzeye bastırıldığında, kenardan aşağıya bakıyorum ve dalgaların aşağıdaki kayalıklara tehditkar bir şekilde çarptığını izliyorum. Bir köprüdeyim. Sağa sola bakınca, her iki tarafta da karaya sağlam bir şekilde bağlı iki kule görüyorum, altımda ise bu iki kuleyi birbirine bağlayan köprü var. Tekrar etrafıma bakınca, bunun tek köprü olmadığını fark ediyorum. Binalar birbiri ardına birbirine bağlanarak, daha küçük adaları ve arazinin çoğunu kaplayan korunan karakol kulelerini birbirine bağlıyor.

"Çılgınca güzel, değil mi?" Zane'in sesi beni ürkütüyor, ama Bishop'larla olan kaçınma kampanyama rağmen, hevesle başımı sallayarak cevap veriyorum.

"O kadar yıpranmış ve eskimiş ki, bu kadar çarpıcı olmamalı. Duvarlar konuşabilseydi size neler anlatırdı, bir düşünün," diye düşünürken, onun onaylayan mırıldanmasını takdir ediyorum.

"Bir keresinde Pinebrook karakolunun, her fırsatta muhafızları alt eden bir grup serseri ordusu tarafından saldırıya uğradığını duymuştum. Ta ki Fitch, cesur ailesiyle ortaya çıkıp hepsini cehenneme gönderene kadar."

"Canlı bir ailesi mi?" diye soruyorum, onun hikayesinden büyülenmiş bir şekilde.

Omuzlarını silkiyor. "Evet. Nadir bir şeydir ve Profesör Fitch'in böyle bir arkadaşı olup olmadığını hiç doğrulamadığını sanıyorum, ama bu, sihirli yeteneklere sahip birinin ruhani bir güçle bağlantı kurmasıdır. Herhangi bir şekil veya boyutta bir hayvan ya da bir ruh hayaleti olabilir." Eminim ağzım açık kalmıştır, ama o benimle alay etmiyor. "Sanırım Shadowmoor'da buna aşına değilsin," diye mırıldanır, denize bakarken koluyla bana hafifçe dokunur.

"Hayır. Tanıdık gelmeyen pek çok şey var," diyorum, itiraf ederken midem sıkışıyor.

"O zaman ben de bunun için buradayım. Herhangi bir sorunuz veya kafanızda bir karışıklık varsa, sadece söyleyin, size açıklayayım veya cevabı bulmanıza yardım edeyim. Anlaştık mı?"

Onun ela gözlerine bakarak, teklifini düşünmeden önce başımı salladım. "Anlaştık."

"İkiniz atandığınız gruplarda mısınız, yoksa kuralları çiğniyor muyuz?" Sebastian'ın sesini duyunca donup kaldım, anında sinirlendim. Sinirimi dile getirmek üzereydim ki, Zane elini koluma dolayarak beni uyardı ve dikkat çekmeden iki adım arkasına geçmemi sağladı.

"Yüzmeye gideceğini sandım ve bunun ziyaretimiz için pek iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Bu yüzden bir kaza olmasını önlemek için kalabalığın arasından geçtim," diye mırıldanır Zane, sanki hiç sorun değilmiş gibi omuz silker. "Artık bana Kahraman Zane diyebilirsin," diye ekler, Sebastian'a başını sallayarak gülümser ve başka bir şey düşünmeden arkasını döner.

Ben sağlık ekibinin yanına dönene kadar onun önünde kalmamı sağlar ve bana bakarken başparmağıyla kolumu tembelce okşar. Eminim söylemek istediği şeyler vardır, ama ağzını kapalı tutar ve keskin bir baş sallamayla uzaklaşır.

Dudaklarımı ovuşturarak ona bakıyorum, her adımına hayranlıkla bakarken bir profesör ellerini cırparak dikkatimi çekiyor.

"Sağlık görevlileri, lütfen beni takip edin. Beni tanımayanlar için, ben Profesör Duran. Karakol turunda size rehberlik edeceğim." Her birimizi değerlendirirken dik durarak nazikçe gülümsüyor. Hepimizin dikkatini verdiğinden emin olduktan sonra, başını sallayarak bizi takip etmemiz için eliyle işaret ediyor.

Yeni çevremden etkilenmiş olarak, ona yakın durup bu yerin hikayelerini ve folklorunu dinledim. Zane'in bana anlattığı maceradan bahsetmedi, ama bu karakoldan tek başımıza savuşturduğumuz, krallığımıza yapılan birçok saldırıdan bahsetti

Bizi hiç tanımadan, hayatlarını ve kılıçlarını bizim güvenliğimiz için feda eden, bizi korumak için savaşılan erkek ve kadınların onurundan bahsediyor.

Hepsi çok sadık, asil ve hayranlık uyandırıcı geliyor, ama bunu kendi istekleriyle mi yaptılar, yoksa benim gibi, hepimiz gibi bu çılgınlığa dahil edildikleri için mi yaptılar diye merak etmeden edemiyorum. Çok geçmeden, başladığımız yere geri dönüyoruz, bilgiyle zenginleşmiş ve adımlarımızdan dolayı ağırlar içinde. Tüm bunlardan sonra uzanmam gerekiyordu, ama buna kesinlikle değdi.

"Üçüncü sınıflar eve dönüş kapılarını hazırlıyorlar. Sağımızdaki binaya dönmek isterseniz, size yardımcı olacaklar," diyor Profesör Duran ve bizi uğurluyor.

O yöne doğru yola çıkarken, biri yanıma gelince irkildim. Sağıma baktığımda onun Finn olduğunu gördüm. Turla o kadar meşguldüm ki, onun da bu grupta olduğunu unutmuştum.

"Ne kadar sıkıcıydı, değil mi?" diye kıkırdayarak sordu. "İlgi eksikliğinden bayılacağım sandım, ama en azından akademide derslere girmiyorduk," diye ekledi ve ben kaşlarımı çattım.

Bence harikaydı. Shadowmoor'da bize hiç tarih öğretilmediği için mi bilmiyorum, ama ben çok sevdim. Öğrendiğim her şey zihnimi çılgına çeviriyor ve bunu hafife almayacağım.

Ona bunu söylemeyi düşünüyorum ama önümde, kapının önünde Sebastian'ı görüyorum ve vazgeçiyorum. Daha önemli şeyler varken, son birkaç saatin nasıl geçtiği konusunda tartışmaya gerek yok.

Hızımı artırarak, kardeşimden kaçınmak için sola doğru yönelmeye çalışıyorum, ancak tüm çabalarımın rağmen, grubumuz onunla aynı sırada. Ona alaycı bir bakış atmakla, çatışmayı önlemek için başımı eğmek arasında karar veremiyorum, bu yüzden önümdeki öğrenciler geçitten geçmeye başladığında onun varlığını görmezden gelmeye karar veriyorum.

Neyse ki, sıra bittiğinde Finn bana başka bir şey söylemeye çalışmıyor. Leila'yı veya Bishop'ları bulabilir miyim diye etrafa bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Kapıdan geçme sırası bana geldiğinde, Sebastian omzuyla bana çarpıyor ve kollarım havada sallanırken beni yana doğru itiyor, bu da onu sırtıtmaya neden oluyor.

"Bu senin için, kaltak. Eve varabilmek için iyi şanslar."

Dünya yavaş çekimde hareket ederken dudaklarımdan hafif bir çığlık çıkar ve I fall through a different gateway. The iridescent sheen of the

transporter clings to my skin as I pass through it, making it almost hard to breathe until my back hits the hard ground with a thud.

Geçidin kalıntıları gözümün önünde kaybolurken, belirsizlik ve kafa karışıklığı beynimi bulandırıyor. Dirseklerimin üzerine kalkarak başımı sallıyorum, zihnimi kaplayan sisi gidermeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Neredeyim ben?" diye yüksek sesle haykırıyorum, birinin beni duymasını umarak, ama yavaşça ayağa kalkarken bunun olmayacağından eminim.

Etrafımda kimse yok. Etrafımda *hiçbir şey* yok. Sadece ben ve ayaklarımın altında, göz alabildiğince uzanan turuncu ve krem rengi kumtaşı var.

RAVEN

Saniyeler dakikalar, dakikalar saatler oluyor. Nereye gittiğimi ya da doğru yönde olup olmadığımı hiç bilmesem de, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak yürümeye devam ediyorum.

Ayaklarımın altındaki kumtaşı değişmedi, kilometrelerce uzanıyor ve ben bir zaman döngüsünde sıkışıp kalmış mıyım diye merak ediyorum. Dünyanın etrafımda döndüğünün tek işareti güneşin yavaşça batması. Güneş sağ tarafıma doğru batıyor, bu da güneye doğru gittiğimin tek göstergesi. Riskli bir hareket, ama Shadowmoor ve Ashdale'in ne kadar kasvetli ve karanlık yerler olduğu düşünülürse, burasının tam tersi olduğunu varsayabilirim. Tüm şansımı, hala Silvercrest'in kuzeyinde olduğum gerçeğine bağlıyorum. Bir kasaba veya işaret bulursam, durumu yeniden değerlendirebilirim.

Bu, şu anda partiye hazırlanmam gerektiğini hatırlatıyor ve kimse benim orada olmadığımı fark etmiş mi diye merak ediyorum. Bishop ailesi muhtemelen huzur ve sükunetin tadını çıkarıyor ve Leila da ayrılmaya hazır olana kadar farkına varmayacaktır.

Burada öleceğim. Harika.

Ne güzel bir ölüm, hem de Sebastian'ın elinden. Beni en çok sinirlendiren de bu.

Hayatım gözlerimin önünden geçmeye mi başladı? Dünya eksenini üzerinde dönerek, yaptığım tüm hataları ve hiç deneyimleyemediğim şeyleri hatırlatmak için mi?

İç çekerek boynumu çeviriyorum, kaslarımı gerginleştiren gerginliği gidermeye çalışıyorum.

Bu kadar dramatik olmayı bırakıp ilerlemeye devam etmeliyim. Sonunda ufukta bir şeyler belirir; bir umut ışığı, sığınacak bir yer, hatta içecek bir şeyler bulabileceğim bir yer. Bu aşamada, bir serap, herhangi bir şey, sadece beni çevreleyen turuncu ve krem rengi kaya oluşumlarından daha fazlası olsa yeter.

Sırt çantamı omuzlarıma kaldırıp, yürürken taşları tekmeliyorum. Her yöne baktığımda kumtaşını görmek yetmezmiş gibi,

onlarla kaplıyım. Üniformama ve cildime, kendim için kullanmak istediğim bir intikamla yapıyor.

"Raven."

Donup kalıyorum, etrafa bakarken omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bu ses nereden geldi? Hiçbir şey görünmeyince, bunun hayal gücümün bir ürünü olduğuna emin olup yürümeye devam ediyorum. Birkaç adım attıktan sonra sesi tekrar duyuyorum.

"Raven."

Sanki adım rüzgarda süzülüyor, etrafımdaki manzara aynı kalırken beni bir koza gibi sarıyor.

"Raven."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, olduğum yerde dönüp bakıyorum. "Merhaba?" Sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor, ama omurgam beklentiyle dikleşiyor.

Tek duyabildiğim nefesim, etrafımı saran sessizlik, bu da her şeyin kafamda olduğunu doğruluyor.

Siktir.

Güneşi tekrar sağ tarafıma alarak iki adım daha atıyorum, ama sert bir göğüs tarafından durduruluyorum. Engelle şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum ve başımı kaldırıp Creed'in bana kaşlarını çatmış bir şekilde baktığını görüyorum.

"Creed?" Onun beklediğim serap olduğundan eminim, ama elimi göğsüne kaldırıp gerçek varlığını test ettiğimde, ortadan kaybolmuyor. "Creed?"

"Neredeydin lan?"

Başımı geriye atıyorum, kaşlarımı onun ses tonuna tepki olarak çatıyorum ve elimi sallıyorum. "Neredeymişim gibi görünüyor?"

Creed başını sallayarak omuzlarımı sıktı ve bir adım geri attı. "Hiçbir yere gitme."

Ona nereye gideceğimi sandığını sormak dilimin ucunda, ama çok geç. O çoktan ortadan kaybolmuş. Soldan sağa bakarak, az önce olanlara kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum, tam o sırada önümdeki havada bir yarık açılıyor. Bishoplar tek tek bu anomaliyi geçiyorlar, her biri bana baktıkça kaşları daha da çatılıyor.

Sıkışıp kaldığım bu iç karartıcı çorak araziden kurtulmak için yardım, bir kurtarıcı arıyordum, ama yüzlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla, bu karmaşayla tek başıma yüzleşmeyi tercih ederim.

"Neredeydin?" diye homurdanıyor Brax, Zane ve Eldon ise kasvetli çevreye bakınıyorlar.

"Sorma..."

Elimi sallayarak Creed'in cevabını keserim ve burun deliklerim genişler. Brax'ın bakışlarından kaçınarak göğsüne bakarım. "Burası benim gelmeyi seçeceğim bir yer gibi mi görünüyor? Buraya nasıl geldiğimi hiç bilmiyorum, sadece nakil aracıyla buraya geldim. Saatlerce, kilometrelerce yürüdüm ve etrafımda hiçbir şey değişmedi. Yani, ortaya çıkıp bana bağırmana gerçekten ihtiyacım yok. Eğer yardım etmek için buradaysan, nezaketimle teşekkür edebilirim, ama somurtkan tavrın bunu pek olası kılmıyor."

"Raven, saatlerdir seni arıyoruz," diye açıklıyor Eldon, elini yüzünde gezdirerek.

Öyle mi?

"Neden?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aramıza görünmez bir bariyer koyuyorum, çünkü hala onların bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum.

"Neden mi? Neden aramayalım ki? Sen bizim evimizin bir parçasısın," diyor Zane, sanki bu çok mantıklıymış gibi. Neredeyse eminim ki yine o lanet ev arkadaşı el kitabını çıkaracak, ama şaşırtıcı bir şekilde çıkarmıyor.

"Silvercrest'teki geçitlerde seni bekliyorduk, Raven. Ne oldu?" Creed soruyor, sesi sakın kalıyor, beni anında hoşlanmadığım ama yine de kurbanı olduğum bir güvenlik hissine sürüklüyor.

"Sebastian oldu," diye inlerim, kollarımı daha sıkı sıkıştırarak. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Lütfen beni geri götürebilir misin?"

Başlangıçta kimse cevap vermez, bu da beni isteksizce gözlerimi Creed'e çevirip bir saniye bakmaya zorlar. Bunu yaptığım anda, o başını sallar. "Bunu yapabilirim, ama bu konuşma bitmedi."

"Bitmesini beklemiyordum."

Gözlerini kapatır ve hayranlıkla izlerim, elini başının üzerine kaldırıp yavaşça dizlerine doğru indirir ve gözlerimin önünde bir yarık açar. Yani yarık Creed tarafından mı yaratıldı? Ne oluyor lan?

O bana devam etmem için başını sallarken, dudaklarımı sıkıca kapalı tutuyorum. Belirsizliğime rağmen, önce elimi uzattım, sonra diğer tarafa geçtim ve karşıya geçerken damarlarımda garip bir his hissetmediğime şaşırdım, kendimi evimizde buldum.

Ev.

Kahretsin, bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Yatak odamın kapısına doğru koşarken arkama bakmıyorum, ama cebimdeki anahtara uzanamadan, iri bir vücut tarafından engelleniyorum.

Brax.

İç çekerek ondan uzaklaşıp mutfığa yöneliyorum. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu, bir şişe su alıp tek nefeste içtiğim her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum. Nasıl görüldüğümü hayal edemiyorum, ama umurumda da değil.

Beni bırakmadan önce bir konuşma yapmamız gerekeceğini biliyorum. Bu işi bir an önce halletmek istiyorum, bu yüzden kanepeyi çorak araziden gelen kırımle kirletmek istemediğim için sehpaye oturuyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı altına çekiyorum.

Bir an için kendimden uzaklaşmak umuduyla, karşımda oturan Creed'e dönüyorum. "Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum ve o, benim yarıklar hakkında konuştuğumu anlayarak başını sallıyor. "Bu yüzden mi medyumlarla aynı gruptasın?" Yine başını sallıyor, hala sohbete girmiyor, ama benim de bilmek istediğim şeyler var. "Nerede kalmıştım?"

"Ashdale'in çevresindeki çorak arazideydin," diye açıklıyor Zane, yanıma oturarak.

Kahretsin. Kesinlikle güneye değil kuzeye gitmeliydim. "Beni nasıl buldunuz?" Ellerime bakıyorum,

"Ben buldum." Creed'e şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Hâlâ eğitimdeyim, bu yüzden biraz zaman aldı ve cevap vermen umuduyla adını seslendim, bunun için teşekkürler."

Beni bulan o olmasına rağmen bu adam cidden bana teşekkür mü ediyor?

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim." Onlara boyun eğmekten nefret ediyorum ama şaşırtıcı bir şekilde, hiçbiri bunu büyütüyor.

"Sebastian seni oraya nasıl çıkardı, Raven?" Brax sorarak konuşmayı bana geri döndürdü.

Omuz silkiyorum. "Grubumdaki herkesin ardından geçitten geçiyordum ve o beni omzuyla başka bir yarığa itti."

"Siktiğimin herifi," diye homurdanıyor Eldon, ben yüzümü ovuştururken benim düşüncelerimi taklit ederek.

"Şaşırmamalıyım. Son saldırısından sonra değil."

"Ashdale'i çevreleyen çorak arazilerin neyle ünlü olduğunu biliyorsun, değil mi?" Brax'ın önümde bir ileri bir geri yürüdüğünü fark etmeden edemiyorum, ama başımı eğik tutuyorum.

"Hayır."

"Nasıl? Nasıl bilmezsin? Ölmek mi *istiyorsun*? Öyle mi?" Sözleri beni incitir, ellerim sıkışırken savunmam daha da güçlenir. Beni tüketen sinir ve öfkeye rağmen, sadece omuz silkerim, ona daha fazlasını sunmam. Ama o bunu kabul etmeye niyetli değil gibi görünüyor. "Beni başından savma, Raven."

Önüme çömeldi ve ben bakışlarımı aşağıya indirdim. Onu, benim gerçekten savunmasız olduğumu görerek tatmin etmeyi reddediyorum. Bütün gün çekingen davranabilirim. Onların bakışlarından kaçınabilir, taleplerinden uzak durabilir ve acımasızlığımı en çok ihtiyaç duyulduğunda saklayabilirim.

Burada ve akademide sayıca azınlıkta olduğumun çok iyi farkındayım. Beni destekleyecek hiç sihirim olmadan büyük laflar edemem ve Creed ile Zane'in beni bulmak için yeteneklerini kullandıklarını bilmek bunu bana bir kez daha hatırlatıyor.

"Bizden ne saklıyorsun, Raven?" Brax ısrar ediyor. "Çorak toprakların neyle ünlü olduğunu bilmediğini bize söylemek neden bu kadar zor? Neden sihirli yeteneklerini bizimle paylaşmıyorsun? Bunun işe yaraması için aynı tarafta olmalıyız." Sözleri beni şaşırtıyor, ama pes etmemi sağlamıyor. Elleri aniden kollarımın üstüne konuyor ve beni biraz sallıyor. "Bana bak, Raven! Tek yaptığın benim bakışlarımdan kaçmak ve bu beni delirtiyor!"

Şaşkınlıktan ağzım açık kalır ve bakışlarım hemen onun bakışlarıyla buluşur. Gözleri beni esir alır — biri kahverengi, biri yeşil, ikisi de önümde kopmak üzere olan bir fırtına hazırlar. Elleri kollarımı daha sıkı kavradığında kaşlarımı çatar ve aşağıya bakınca parmaklarının soğuk bir gri tonunda olduğunu görürüm. Ne oluyor?

"Canımı acıtıyorsun," diye mırıldandım, hiç de rahatsız olmadan, şaşırtıcı farkı izlerken, o da hemen beni bıraktı. Geriye yaslanarak, ellerini hızla gözümün önünden çekti ve bir an sonra geri döndüklerinde, yine bronzlaşmış ve nasırlıydılar.

Eldon daha önce Brax'ın şekil değiştirenler kategorisinde olduğunu söylemişti, ama bu gri renk neyin nesi?

"Raven." Brax'ın omzunun üzerinden Eldon'a bakıyorum. "Çorak topraklar. Bir iki saat sonra oraya gitseydin, ölmüş olurdun. Neden bunu bilmiyorsun?"

Koltuğuma yaslanarak dördünün de gözlerine bakıyorum ve en azından bir konuda taviz vermeye karar veriyorum. "Amber Glen'den dört yaşındayken ayrıldım.

Akademiye geldiğim güne kadar, Shadowmoor'un dışında hiç vakit geçirmemiştim."

"Bir dakika bile mi?" Zane, ben başımı sallarken kaşlarını alnına kadar kaldırarak sorar.

"Shadowmoor'un sınırları dışında hiçbir şey öğretilmez, çünkü oradan asla ayrılmayacaksın. Geçen gün derste duydun. Bölgeyi ve içindeki insanları baskı altında tutuyorlar. Şimdiye kadar, hiçbir şey bilmem için bir neden yoktu."

"Siktir," diye homurdanır Eldon ve eminim gözlerinde bir anlık sempati belirir, ama bunu doğrulayamadan bakışlarımı başka yöne çeviririm.

"Bize başka neyi söylemiyorsun, Raven?"

Brax'ın cevabı beklerken bana yoğun bakışlarını hissederek, istemeden de olsa yutkunuyorum.

"Bilmen gereken başka bir şey yok."

"Benimle dalga geçme, Raven."

"Benim hakkımda her şeyi bilmeye hakkın olduğunu düşünmeyi bırak. Bu zamana kadar kendi başıma hayatta kaldım. Böyle devam edebilirim," diye karşılık verdim, o benim adımları söyleyip dururken içim burkuldu. Bu, kalbimde bir ateş yakarken aynı zamanda damarlarımı da gerdi.

"Bize neyi söylemiyorsun lan?"

Bu sefer alaycı bir şekilde gülerim, bacaklarımı açıp yanına yere koyarım, ama ben onun üzerinde dikilirken o kıpırdamaz. "Sana güvenirmişim gibi."

"Bana sihrini göster."

Gözlerim onun gözlerine dikilir, burnum kırışır, ikimiz de birbirimize dik dik bakarız. "Hayır."

"Burada seni koruyan tek kişiler biziz. Seni bulmaya kararlı olmasaydık, şu anda farkında olmadan lanet olası yılanlarla savaşmaya hazırlanıyor olurdun. Bana sihrini göster."

Yılanlar mı? Hayır, teşekkürler. Kurtarıldığım için rahatlamış olmama rağmen, hala gerçeği itiraf edecek cesaretim yok. "Hayır."

"Sen bir sağlık görevlisi olduğunu söylemiştin, değil mi? Beni iyileştir." Parmağını uzatır ve ben şaşkınlıkla parmağının tekrar griye dönmesini izlerim. Tırnağı keskinleşir ve sivri ucunu koluna doğru getirir, panik başlar.

Bunu yapmaz. Lanet olsun, bunu yapmaz.

Uç, derisini deldi ve kendimi durduramadan uzanıp bileğini tuttum. "Yapma."

"Beni iyileştir."

"Hayır."

"Beni iyileştir," diye tekrarlar ve ön kapıda bir vuruş sesi duyulduğunda biraz daha derine iner.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum, çünkü onun kapının diğer tarafındaki kişiyle ilgilenmediği belli.

"Neden?" Başımı sallarım, ama o daha da bastırır ve kolundan kan damlaları sızar.

Siktir.

"Çünkü yapamam, tamam mı? Ben lanet bir Void'um."

RAVEN

Ben olduğum yerde donup kalmış, her nefes alışımında sığ nefesler alarak nefes nefese kalmışken, kapıdaki vurma sesi aralıksız devam ediyor. Brax bana bakıyor, ama gözlerinde şaşkınlık yok ve Creed, Eldon ve Zane de sessizlik etrafımızda devam ederken beni aynı yoğunlukla izliyorlar.

Boğazımı temizleyip, yavaşça Brax'ın eline uzanıyorum ve sivri tırnağını etinden uzaklaştırıyorum. Cildi benimkine taş gibi geliyor ama ayağa kalkarken bu konuda sessiz kalıyorum. Nefes alamıyorum ve kapıdaki vuruşlar stresi daha da artırıyor.

"Ben cevap vermeliyim," diye mırıldanarak kapıya doğru yöneldim. "Hayır, cevap vermemelisin," diye itiraz etti Eldon ve ben ona döndüm.

"Saat kaç?" Soruma kaşlarını çatıyor, ama yine de benim için saatine bakıyor.

"Saat yedi."

Başımı sallayarak ceketimin önünü düzeltiyorum. "Leila arıyor. Partiye gidiyoruz. Ben cevap verene kadar kapıyı çalmaya devam edecek." Kapıya doğru dönüyor ama Brax'ın sesi kulaklarımı doldurunca adımımı atamıyorum.

"Bize böyle bir bomba attıktan sonra hala partiye gideceğini mi düşünüyorsun?"

Omuzlarımı geriye doğru çekip derin bir nefes alıyorum, ses tonu omurgamı sertleştiriyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Benim kendi kararlarımı veren bir birey olduğumu biliyorsun, değil mi? Kendi kararlarımı kendim verebilirim." Yüzündeki somurtkan ifade, bunun umurunda olmadığını açıkça gösteriyor.

"Görünüşe göre, güvenliğin söz konusu olduğunda değil."

Kafamı sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolunu tutmayı başardım ve kapıyı bir santim açtım, ama hemen tekrar kapandı. Beni saran odunsu koku, kim olduğunu doğruladı. Sırtıma yapışmış, kolunu omzumun üzerinden uzatmış ve elini kapıya dayamıştı.

Siktir.

Beynim zaten karışık. Şu anda onun vücut ısını da hissetmeye ihtiyacım yok. Düzgün düşünemiyorum.

Eldon.

"Henüz konuşmamız bitmedi, Küçük Kuş," diye kulağıma fısıldıyor ve ben titrememi zorla bastırıyorum.

Dudaklarımdan ağır bir nefes vererek, ona cevap verirken bakışlarımı ileriye sabitliyorum. "Bugün çok berbat bir gündü."

"Bu hafif bir ifade," diye araya giriyor Brax.

"Sonunda," diye bağıyorum, başımı Eldon'un omzunun üzerinden çevirip onunla göz göze geliyorum. "Anlaştığımız bir konu." Zane kıkırdıyor, Eldon'un yakınlığına rağmen biraz rahatlamamı sağlıyor. "Ama cidden, kendimi yakmadan önce rahatlamam lazım. O yüzden bu partiye gidiyorum."

"Void olduğunu açıkladığın kısmı unuttun mu? Herkesin sihirli yetenekleri olduğu bir partiye gidemezsin." Eldon'a dönüp avucumu göğsüne kaldırıyorum. Gözleri önümde parlıyor, ama onu bir adım geriye ittiğim anda kararıyor.

"Ben bu saniye Void'a dönüşmedim, Eldon. Ben hep Void oldum ve her gün sihirle çevriliydim. Kendimi idare edebilirim. Şimdi bana biraz alan bırak." Öfkeyle dönüp kapı kolunu tekrar tutuyorum. Bu sefer, Leila'yı görebilecek kadar kapıyı açmayı başarıyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılmış ve kapı tekrar kapanmadan önce ona güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum.

Bir adamı çok sert bir şekilde dövmek üzereyim.

Eldon'a bakmak için döndüğümde damarlarımdan öfke fışkırıyor ama şaşırtıcı bir şekilde, Zane şimdi kapıya en yakın yerde duruyor. İç çekerek, kalan azıcık soğukkanlılığımı toplamaya çalışırken yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Anlaşma şöyle. Partiye gidiyorum. Sizin nerede olduğunuz ya da ne yaptığınız umurumda değil, ama bugünkü stresimi atmak için bu gece kafamı boşaltacağım." Zane beni kesmek için ağzını açıyor ama ben, nefesini bile almadan elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Yarın, isterseniz, bunu daha ayrıntılı olarak konuşuruz." Kalbim hızla atıyor, geleceğini bildiğim tepkiye hazır.

"Şimdi konuşmak daha iyi olur," diyor Creed, ona döndüğümde yüzünde şaşırtıcı derecede yumuşak bir gülümsemeyle.

"Bu *senin* için daha iyi olur ve bencilce davranarak bunu kendimle ilgili hale getiriyorum, ama umurumda değil." Derin bir nefes daha alıp, barış teklifimi sunmadan önce her birinin gözlerine bakıyorum. "Yarın, tamamen sizlerinim. Ne isterseniz yaparım, lanet olası el kitabını bile okurum, ama bu gece? Bu benim için. Alternatif, yine de gitmek, ama hayatımın başkaları tarafından dikte edilmesinden

. Zaten sınırimi aştım. Sebastian'ın saçmalıkları, başkalarının benim seçeneklerimi elimden almasına yer bırakmadı."

Eldon öne çıkıp elini bana doğru uzattı. "Anlaştık." Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirip el sıkıştım. Yüzünde bir sırıtış belirdi ve o kadar yaklaştı ki, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Ne istersem yapacağım derken daha net olmalıydın, Küçük Kuş." Gözleri ağzıma kayar, dilini çıkarıp alt dudağını yalar, ben de bacaklarımı sıkıştırırım.

Leila'nın kapıyı çalması, şu anda kalbimin atışı kadar şiddetli ve Eldon'un eli benimkinden ayrıldığında, bir adım geriye sendelerim. Arkamdaki kapı kolunu körü körüne ararken, Leila'ya dönüp bakmadan önce, yoğun bakışları altında yanaklarım kızarır.

"Selam."

"Piskoposlar pislikliklerini sürdürüyorlar mı?" diye sırtarak soruyor ve ben de gülümsüyor, pembe bir bukle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Öyle bir şey."

"Neden henüz giyinmedin?"

Kirli üniformama bakıp içimden bir ürperti geçer. Bugün derslerden sonra kampüsteki dükkanlara gidip bir şeyler almam gerekiyordu, ama Sebastian'ın küçük macerası yüzünden bu gerçekleşmedi.

"Bugün olaylı bir gün oldu ve giyecek hiçbir şeyim yok," diye itiraf ediyorum, damarlarımdan geçen sinir bozukluğu daha da artıyor.

"Benimkilerden bir şey ödünç alabilirsin," diyor Leila gülümseyerek, elini önümde sallıyor ve etrafımdaki hava değişirken nefesim kesiliyor. Baştan ayağa kadar cildimi öpen kelebek kanatları hissi beni sarar ve üniformamın kaybolduğunu şok içinde izlerim. Hafif bir esinti, artık açıkta kalan bacaklarıma ve kollarıma dokunur ve parıldayan gümüş rengi bir mini elbise gövdemizi kaplar. Ayaklarıma uygun topuklu ayakkabılar giyerim ve saçlarım yüzümün ve omuzlarımin etrafında yumuşak pembe dalgalar halinde dalgalanır.

Vay canına.

"İşte oldu. Üniformanı arkadaki sandalyeye koydum. Yatak odanı görmediğim için, senin için kaldıramadım."

"Teşekkür ederim," diyorum, parmaklarımla payetli elbiseyi okşarken sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

"Sorun değil. Aynı beden olabiliriz ama sen kesinlikle benden daha uzunsun," diyor gülümseyerek, elbisenin eteğinin, giydiği mavi elbiseden daha yukarıda, uyluklarımin üstünde bittiğini işaret ediyor.

"Onu giyemezsin." Eldon'a sert bir bakışla dönüp soru sormak için arkamı döndüm, ama Leila benden önce davrandı.

"Kim demiş?"

"Benim sikim," diye hemen cevap veriyor ve tüm erkekler ona gülüyor.

Bu lanet olası Bishoplar beni çok zor durumda bıraktı.

"Eğlenmeye hazır mısın?" diye soruyor Leila, ben de ona dönüp gülümserim.

"İnanamayacağın kadar."

Finn partinin Silvercrest Anıtı'nda olacağını söylediğinde ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. Mozoleler, sağ uçta içki masası, barmen ve diğer her şeyin bulunduğu geniş bir açık alanı çevreliyor, ortada dans alanı açılmış ve sol tarafa doğru dağınık koltuklar yerleştirilmiş. Müzik havada yankılanıyor ve diğer öğrenciler dans pistini çoktan doldurmuş durumda.

Düşündüğüm gibi ürkütücü bir hava yoktu, ama Shadowmoor'da daha kötüsünü görmüştüm. Çok daha kötüsünü. Öncelikle, bizim memlekette olduğu gibi dövüşmek için çukurlar yoktu. Herkes etkileyici kıyafetler giymiş, dans ediyor ve içki içiyordu.

Bu gece düşündüğümünden daha eğlenceli olacak. Özellikle de çimlerin topuklarımın altında çökmemesi durumunda. Hayatımda ihtiyacım olan sihir bu.

"Ne içmek istersin?" diye soruyor Leila, barda durduğumuzda. "İki shot moon root ve bir şişe pearl shine alacağım. En sevdiklerimdir." Sıra azaldıkça heyecanla alkışlıyor, ama belirsizlik beni temkinli yapıyor.

"Partilerde genellikle içki içmem. Dikkatli olmam lazım," diye itiraf edince, kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Burada neye karşı uyanık kalman gerekiyor ki? Herkes eğleniyor. Sen de katılmalısın." Dudaklarımı ısırıyorum. Sebastian'ın nezaketi sayesinde yaptığım küçük geziden bahsetmedim. Sır olduğu için değil, ama şu anda o stresle uğraşmak istemiyorum.

Sıra bize geldiğinde, Leila devralır, çift porsiyon sipariş eder ve içeceklerimizi içeren bir tepsiyi alır. Salonun karşısındaki masalardan birine gitmek yerine, sıranın sonunda yüksek bir masa bulur.

Ona katıldım, ama Creed'in gözleriyle göz göze geldiğimde ne yapacağımı bilemedim ve onun seçtiği içecekleri hemen almadım. Creed, Eldon, Zane ve Brax ile birlikteydi, dördü de bara doğru ilerliyorlardı. Hepsi kot pantolon ve polo gömlek giymişti. Creed'inki siyah, yakasında çiçek desenli detaylar var, Eldon'unki beyaz, göğsünde bir cep var, Brax'inki ise lacivert ve kaslarına ikinci bir deri gibi oturuyor. Zane'inki ise kumaşın üzerinde dönen bir dizi renkten oluşuyor ve onun çılgınlığına daha uygun bir şey görmedim.

"Evet, onları kesinlikle bir tür büyüyle etkiledin, Raven," diyor Leila gülerek, dikkatimi bir anlığına onlardan uzaklaştırıyor.

"Neden?"

"Çünkü onlar *asla* anma törenindeki partilere gelmezler. Bu da onların burada tek bir neden için oldukları anlamına gelir, o da sensin."

Onun değerlendirmesini düzeltmek için çaresizce yutkunuyorum, ama bu fikri ne kadar sevdiğimi inkar edemiyorum. Onlara bir kez daha bakıyorum ve gözlerim Creed'inkilerle aynı anda buluşuyor, tam da Leila elime bir shot bardağı tutuştururken.

O hafifçe başını sallar ve ben içkime bakarım. Sanki benim tereddütümü hissedebiliyormuş gibi ve bu, her şeyin yolunda olduğunu gösteren küçük bir işaret... O beni anlıyor.

Siktir, bu başlı başına bir heyecan.

"Üç, iki, bir, başla," diye bağıyor Leila ve ben bardağın kenarını dudaklarıma götürüyorum, ay kökü dilimde patlamasına izin verip yutuyorum. Boğazımda limon ve misket limonu savaşıyormuş gibi keskin bir tat bırakıyor, ama hoş bir tat.

"Vay canına, Leila," diye nefes nefese, elimle ağzımı silerken, o sırtıyor.

"Bir tane daha," diye teşvik eder ve bana bir bardak daha uzatır. Bu sefer daha isteyerek alırım.

Creed'i tekrar aramak için bakışlarımı kaldırdığımda, bunun yerine kardeşimle göz göze geliyorum. Sebastian'ın yüzündeki şok, üst dudağının bir hırıltıyla yukarı kalkmasından belli oluyor. Ona tatlı bir gülümsemeyle, Leila ile kadehlerimizi tokuşturup içkiyi bir dikişte içiyorum, o orospu çocuğuyla başa çıkmak için biraz sıvı cesarete ihtiyacım var.

Yine keskin bir sızı hissettiğimde, Leila'ya dönerek Sebastian'ı etkili bir şekilde reddettim. "İnci parlaklığı tadı nasıldır?"

"Cennet gibi," diye ısrar ediyor, bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana uzatıyor.

Meyveli, hindistan cevizi, ananas ve tam olarak anlayamadığım başka bir şey gibi, ama o haklı. Çok güzel.

"Umarım beni eve taşımaya hazırsındır," diyorum gülümseyerek, kaslarım gevşerken müziğin içimde dolaşmasına izin veriyorum, içkiyle karışıp kalçalarımı sallamaya başlıyor.

"Olmaz, piskoposlar bunun için buradalar." Ona başımı sallayarak, göğsümü sıkıştıran umudu kabul etmeyi reddettim.

Onlar pislikler, büyük pislikler, ama beni çorak arazide buldular. Buldular. Beni. Kimse aramazken. Bu, benim ne kadar yalnız ve izole olduğumdan çok, onların ne kadar iyi insanlar olduğunu gösteriyor.

"Dans etmek ister misin?" Leila, neyse ki içine düştüğüm zihinsel boşluğu kesintiye uğrattırıyor ve ben hevesle başımı sallıyorum.

"Önden git."

O elimi tutup beni dans pistine doğru çekmeden önce, elmas parlaklığımın geri kalanını içiyorum. Kalabalığın ortasına doğru sıkışarak ilerlerken müzik hızlanıyor.

"Teşekkürler, Raven. Genelde partilere gelip kenarda saklanırım. Biraz eğlenmek iyi geldi," diyor Leila, müziğin sesini bastırmak için eğilerek.

Neden bu kadar sevilmediğini sormak istiyorum ama şimdi onu bu konularla üzmenin sırası değil. Bu gece eğlenmek için var. Bir şarkı diğerine, diğerine geçiyor. Kalçalarım daha fazla sallanıyor, ellerim başımın üzerine yükseliyor ve kimse izlemiyormuş gibi dans ediyorum. Sürekli üzerimde gözler hissediyorum ama nedense bu sadece vücudumu daha da heyecanlandırıyor.

Ay üzerimize parıldarken, gökyüzü farklı renkli spot ışıklarıyla aydınlanıyor ve zaman binlerce renkte akıp gidiyor. Ayaklarım ağrımaya başlayınca bir masaya oturmayı düşünüyorum. Tam o sırada sert bir vücut sırtıma yaslanıyor. Kokusu hemen tanınmıyor ama omzuma baktığımda nedenini anlıyorum.

Finn.

"Harika görünüyorsun Raven," diye kulağıma fısıldadı ve heyecandan tüylerim diken diken olmak yerine, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Bunun onu uzaklaştırmaya yeteceğini umuyorum, ama bir saniye sonra elleri belime uzanıyor ve

vücudu benimkiyle birlikte hareket etmeye başlar.

Onun ellerinin üzerimde dolaşmasını istemediğim için yavaşlıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Yalnız dans etmeyi tercih ederim," diye müzik sesini bastırarak ona bakarak bağıyorum, ama gülümsemesi genişliyor ve penisi kalçalarımın arasına sıkışıyor.

"Kimse yalnız dans etmek istemez. Ayrıca, sana iyi vakit geçirteceğim," diye ısrar ediyor ve ben tamamen durduğumda beni çok sinirlendiriyor. Leila gözlerime bakmak için yanıma geliyor, Finn'in dokunuşuyla benden yayılan gerginliği görünce kaşlarını çatıyor.

Dönerek, Finn ile yüz yüze geliyorum. O, ben onun kollarını itmeden önce avuçlarını kığımın üzerinde gezdiriyor. Göğsüne ittiğimde, bir adım geriye sendeliyor, ama neyse ki beni de beraberinde götürmüyor.

"Hayır dedim," diye bağıyorum müziğin sesini bastırarak, o ise başını sallıyor.

"Hayır, demedin," diye karşılık verdi, bana dik dik bakarken ellerini gömleğinin üzerinden aşağı doğru kaydırды.

Teknik olarak haklı. *Hayır* demedim, ama söylediğim şey aynı anlama geliyordu. Eldon, cinayet niyetiyle bize doğru yürürken, ona bunu açıklama şansım kalmaz. Ama bana bakmıyor, Finn'e odaklanmış ve bir olay çıkaracağını biliyorum.

Daha iyi düşünebilmeden, Eldon'un ölüm arzusuna sahip pisliğe ulaşmadan önce aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyorum.

"Hey," diyorum, kollarımı boynuna dolayarak, ve o benim dokunuşumla tamamen durur, donar. "Benimle dans eder misin?" Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum, gözlerinde yanan öfkenin dağılmasını dileyerek.

Finn'e, sonra bana, sonra tekrar Finn'e yavaşça bakıyor. "Kızıma elini sürmeden önce, onu mezarlığa göndermeden önce siktir git."

Finn'in tepkisini görmek için dönmüyorum ama Eldon'un bana yaslanarak rahatlaması, sözlerinin işe yaradığını gösteriyor.

"Oturmam lazım," diye fısıldıyor Leila kulağıma ve Eldon'dan bir adım geri çekilmek için hareket ediyorum ama o beni kendine sıkıca sarıyor. Bu, az önce Finn'le hissettiğim duygunun tam tersi. Vücudum onun ellerinde canlanıyor.

"Zane seni masamıza götürecektir, Leila," diyor Eldon ve Leila teşekkürlerini fısıldayarak Zane ile birlikte ortadan kayboluyor.

"Ya ben de oturmak istersem?" etrafımızdaki insan kalabalığına rağmen, ikimiz yalnız kaldığımızda soruyorum.

"Bana dans sözü verdin, Küçük Kuş."

Parmakları omurgamın dibinde yayılır, bedenlerimiz birlikte hareket ederken beni daha da yaklaştırır. Ellerimi indirmek istediğimde, hızla tekrar boynuna dolamaktadır. Dans etmek artık daha önce hissettiğim gerginliği hafifletmiyor. Şimdi o gerginlik yüzeyin altında kabarcıklar halinde, çarpık, farklı, arzu ve ihtiyaçla dolu bir şekilde kayıyor.

"Sanırım seni eve götürme zamanı geldi," diyor Eldon bir süre sonra, dudakları kulağıma değince nefesim kesiliyor.

Siktir.

"Vücudumda çok fazla gerginlik var. Bundan kurtulmam lazım," diyorum, vücudum gergin, o ise gülüyor.

"Bunu hissedebiliyorum. Seni eve götüreyim." Her kelimesinde sesi daha da boğuklaşıyor, kelimelerin ardındaki anlam bacaklarımın birbirine sürtünmesine neden oluyor, ama önce onunla oynamak istiyorum.

"En sevdiğim oyuncağı yanıma aldığımı hatırlamıyorum. Buralarda satan bir dükkan var mı?" İnci parlaklığı ve ay kökü içimi kaplıyor, ama durmak için çok eğlenceli.

"Oyuncağa ihtiyacın yok," diyor Eldon, gözlerime bakmak için geriye yaslanıyor ve ben gülümsüyorum.

"İhtiyacım var. Sadece bunlar yetmez." Parmaklarımı ona doğru sallıyorum ve o da elimi tutuyor, gözlerini benimkilere sabitleyerek parmak uçlarımdan her birine yavaşça dudaklarını bastırıyor. Kalbim patlıyor, nefes almaya çalışırken hızı tavan yapıyor.

"Bana bırak, Raven." Saatine bakıyor ve sonra yüzünde şehvetli bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca, saat gece yarısını geçti ve *bugün istediğim her şeyi* yapabileceğimi söylemiştin, ve benim istediğim şey seni tatmak."

ELDON

Holy lanet olsun.

Onun bana yaslandığı hissini kafamdan atamıyorum. Yanımda yürürken bile, kolumu omuzlarına doladım ve parmaklarımın ucunda, kolunu okşarken yumuşak tenini hissediyorum.

O bağımlılık yapıyor ve ben dozu almam lazım. O zaman sakinleşebilirim. Ama lanet olsun, Leila'nın seçtiği kıyafeti giydiğini ilk gördüğümde şaka yapmıyordum. Sikim patlayacaktı ve o kıyafetle hiçbir yere gitmemesi için yalvarışlarım gerçektir. O zamandan beri gözlerimi ondan ayıramadım ve şimdi ona dokunduğuma göre... geri dönüş yok. Brax, Creed ve Zane'in de onun her hareketini takip ettiklerini biliyorum, ama bunu itiraf etmezler.

Zane bunu hemen kabul ederdi, Creed de, ona karşı açıkça koruyucu tavrını zorlasaydım, ama Brax inkar ederek taş kesilirdi. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez, Raven dahil. Bu, onun ilgisinin uyandığını hissedemediğim anlamına gelmez, ve bunun sebebi sadece Leila'nın bir Void olduğunu açıklaması değil.

Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Şu anda o tamamen benim. Bir şekilde diğerlerini Leila'yı eve götürmeleri için ikna ettim, böylece onunla baş başa kalabileceğim birkaç dakika kazandım.

Onu biraz daha sıkı çekerek, tatlı narenciye kokusunu içime çekiyorum. "Bir dahaki sefere, bu saçma yürüyüş bizi rahatsız etmeyecek," diye saçlarına fısıldıyorum ve o kıkırdıyor.

"Bir dahaki sefer olacak mı sence?" Başını geriye eğerek, şimdiye kadar gördüğüm en kaygısız ifadeyle bana bakıyor. Neredeyse sakin, stratejik olarak etrafına ördüğü duvarların ardındaki kadını bana biraz olsun gösteriyor.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, kaçınılmaz olanı sorgulamadan. Onu hayatımdan çıkarmak istesem bile, hayatımıza giren bu gizemli yeni kızın beni derinden etkilediği açıktı.

"Her zaman bu kadar kendinden emin misin?" "Evet."

Gülümsüyor, başını sallıyor, ama ikimiz de benim bu kadar kendinden emin olmamın onu şaşırtmadığını biliyoruz. "Diğerlerine de ilgi duyduğumu biliyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum, ama bu gerçeğin kendisi değil, bunu bu kadar kolay itiraf etmesi. "Tabii ki, Küçük Kuş," diye mırıldanıyorum ve göz kırpyorum. "Bizi incelerken sandığın kadar dikkatli değilsin."

Eve giden yolu aydınlatan tek şey ay ışığı ve yol boyunca ara sıra görünen ışıklar olsa da, yanaklarında beliren kızarıklığı görebiliyorum. O *hem* sert *hem de* sevimli. Bu neden bu kadar çekici?

Sola doğru giden yolu takip ederken, ev artık çok uzak olmasa da adımlarımız biraz yavaşlar.

"Ne oluyor?" diye soruyor. "*Ne* oluyor *ne*?"

Sanki ne demek istediğini bilmem gerekiyormuş gibi gözlerini devirdi, ama ben ne demek istediğini anlayamadım.

"Beni eve kadar geçirip bana güzel vakit geçireceğine söz vermenin sebebi ne?"

"Seni tatmak istiyorum," diye tekrarlıyorum, ama o bana bakmaya devam edince bunun yeterli olmadığı belli oluyor. "Küçük Kuş, geçen gün dudaklarını dudaklarımla birleştirdiğimde seni tatmak istedim, ama sen kaçtın. Sabırlı olabilirim." O anın hatırası, dudaklarının tadı, duvara yaslanmış sırtı ve hissettiğim arzu bir anda geri geliyor. Bu görüntü her seferinde aynı duyguları vücudumda hissettiriyor.

"Void olduğum için mi? Bunun beni farklı bir tada sahip yapıp yapmadığını görmek mi istiyorsun?" Sorusunun saçmalığına şaşıyorum, ona cevap veremeden yolumuza devam ediyoruz. Kapıya vardığımızda, kilidi açmak için harekete geçmiyorum, ona dönüp bakıyorum.

"Gerçekten aklın oraya mı gitti?"

"Evet," diye itiraf ediyor, iç çekerek bakışlarını kaçırıyor, ama ben çenesine uzanıp yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Kafanı geri çek, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Geçen gün seni öptüğümde senin bir Void olduğunu biliyor muydum?" Ağzı açık kalır ama o bir şey söylemeden devam ederim. "Duşta senin için mastürbasyon yaparken senin bir Void olduğunu biliyor muydum? Senin güzel pembe kıvrımlarını hayal ettim mi? Senin uzuvlarından orgazmla kasılmaların sırasında vücudunun nasıl hissedeceğini hayal ettim mi? Hmm?" Ona yaklaşıyorum, başını biraz daha geriye doğru çekerek üzerine eğiliyorum. Vücudum ona uzanıp onu burada ve şimdi almak istiyor ama bu daha da ileri gitmeden önce

duvarları aşmam gerekiyor. "Seni duyamıyorum Raven," diye ekliyorum, o bana sadece göz kırpmıyor.

"Hayır." Başını sallarken ciğerlerinden bir nefes çıkar.

"Güzel. İçeri girmeden önce, bunu engellemek için başka çılgın nedenler var mı?"

Kaşlarını çatarak geriye yaslanır. "Yok."

Saçmalık.

Çenesini tutan elimi gevşetip, ona yaklaşıyorum, kapıya yaslanana kadar geri adım atmasını sağlarım ve kollarımla onu sıkıştırırım.

"En iyi arkadaşlarımı da sevdiğin gerçeğiyle beni korkutmaya çalıştın. Biz Bishop'lar boşuna Bishop'uz, Küçük Kuş. Biz baştan sona kardeşiz. Onları şimdi senin karşına dizsem, hepsi senin hakkında aynı şeyi söylerdi. Yani bu asla bir sorun olmayacak. Sonra bana bir Void olduğunu söylüyorsun ve ben, senin tadının ne kadar tatlı olduğunu umutsuzca öğrenmekten başka hiçbir şeyi umursamıyorum. Şimdi, konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Çenesi gevşer ve nefes almadan önce birkaç kez ağzını açıp kapatır. "Yok."

Tanrıya şükür.

Onu kucaklayarak kapının kilidini açtım ve geriye düşmemesi için ona sarıldım. Onu içeriye taşıyıp etrafımızdaki dünyayı dışladığımda ayakları yerden sarkıyordu. Tek kelime etmeden, geçen sefer bana bu kadar yaklaşmasına izin verdiği yerde, yatak odasının kapısının yanında aynı pozisyonu aldım. Gülümsayarak avuçlarımı başının iki yanındaki duvara dayadım.

"Artık her şey açıklığa kavuştu, seni öpebilir miyim?" Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor, onun cevabını umutsuzca bekliyorum.

"Eldon, bunu sormana bile şaşırdım..."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, alaycı sözlerini kesiyorum. Zaten öfkeli bir cehennem gibiyim ve onun teni benimkine değdiğinde daha da ateşleniyorum. Avuç içlerini göğsüme bastırması, dilinin benimkiyle dans etmesi, hakimiyet için mücadele etmesi ve kokusu beni ipin ucunda bırakıyor.

Yüzünü ellerimle kavrayarak, ona daha yakınlaşırken başını kaldırıyorum. Aramızdaki kumaştan bile göğüslerinin göğsüme değmesi beni tıslatıyor. Bir elimle yüzünü tutarken, diğer elimi indirip uyluklarını okşuyorum, körü körüne elbisesinin eteğini bulmaya çalışıyorum.

"Seni burada tatmamı ister misin, Küçük Kuş, içeri girebilecekleri yerde mi, yoksa..."

"Oh, biz zaten buradayız. Bizim için durmaya gerek yok." Zane'in yorumu, bakışlarımızı üçünün durduğu ön kapıya çevirir.

Raven onları fark edince uyluk kaslarının gerildiğini hissediyorum, ama ona baktığımda gözlerinde korku ya da utanç yok. Heyecan var.

"Seyirciyi sever misin, Raven?" Kulağına fısıldayarak, elimi iç uyluklarına doğru kaydırıyorum, yavaşça onun merkezine doğru ilerliyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldadı, nefessiz ve göz ucuyla bana bakarak, ama tam o anda onun ne kadar ıslak olduğunu hissettim ve bunu inkar edemezdim. O da bunu biliyordu, nefesini kesmesinden anlaşılıyordu.

Alnımı şakağına dayayarak, parmaklarımı külotunun altına sokup ıslak kıvrımlarını okşuyorum. O iniltiyi bastırıyor, ama klitorisini okşarken bu ses kulağıma müzik gibi geliyor.

"Durmamı ister misin, Raven? Yoksa seyircilerin hoşuna mı gidiyor?"

"Sakin yapma," diye tersler, elleri kollarımı kaldırır beni yerinde tutmak için kaldırıyor ve tırnakları derime batıyor.

Sıcak. Lanet.

Gözlerimi kapatıp, en ufak bir sihir kullanıyorum. Merkezimden başlayıp, özümden parmak uçlarıma kadar yayıyorum.

"Aman Tanrım... Eldon," diye nefes nefese, başını bana doğru çevirir ve ben bilmiş bir şekilde sırtırım.

"Çok mu fazla?"

Ben sorumu bitirmeden, o şiddetle başını sallar. "H-Hayır. Lanet olsun."

Aramızda bir ısı yayılıyor, parmak uçları vücutumu yakıp beni ben yapan ateş büyüyle ısınıyor. "Hoşuna gitti mi, Küçük Kuş? Isınan bir amcık ve senin parçalanışını izleyen bir seyirci?" O, hayatı pahasına tutunurken tırnaklarını derime daha da batırarak başını salladı. "Sen sürprizlerle dolusun."

"Sen de öyle." Başparmağımı klitorisine bastırıp iki parmağımla girişini okşarken gözleri geriye doğru yuvarlanıyor. Gözleri tekrar benimkilere kilitlenene kadar bekliyorum, sonra derinlemesine içine giriyorum. Parmaklarımın ısı, amcığı beni sıkıca kavrayınca erimiş lavla karşılaşıyor.

Penisim de yanmayı hissetmek için çaresizce kot pantolonumun bel kısmına bastırıyor, ama bunların hiçbirisi benimle ilgili değil. Her şey onunla ilgili, benim yeni ele geçirdiğim küçük kuşumla.

"Lütfen," diye yalvarır, gözleri yarı kapalıyken elime sürtünür. Parmaklarımla şişmiş klitorisini üç kez okşarım, sonra o patlar ve ellerimde parçalanır. Sırtını kavislerken dudaklarından düşük, uzun bir inilti çıkar, sıvıları parmaklarımı kaplar ve bileklerime kadar akar, ben de ellerimin ısınısını tekrar zorlarım.

Arkadaşlarımla hala bizi izlediğinin farkında olsam da, o tamamen bitene kadar hareketlerimi durdurmuyorum, ama ona o kadar kapılmış durumdayım ki, başka kimseyi veya başka bir şeyi umursamıyorum.

Başparmağımla yanağını okşayarak, elimi onun merkezinden kaldırıp dudaklarıma götürdüm. Onun boşalması parmak uçlarımda parıldıyordu ve ben onları ağzıma götürürken o her hareketimi izliyordu. Ekstazi dilimde patladı, neredeyse beni başka bir dünyaya götürdü, çünkü sikim pantolonumun içine boşalmak üzereydi.

Sanki penisimin ihtiyacını hissetmiş gibi, Raven elini uzatır ve kot pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisimi okşar. Gözlerinde kararlılığı görürüm ve dizlerinin üzerine çökmeye başladığını izlerim, ama daha fazla ilerlemeden onu durdururum.

"Bu gece olmaz, Küçük Kuş. Bu tamamen seninle ilgili," diyorum, geciken tatminle penisim daha da sertleşiyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkarken, bana kaşlarını kaldırır. "Benimle ilgili olsaydı, bana istediğimi verirdin."

"Lanet olsun," Zane ön kapının yanındaki yerinden homurdanır ve bu, onun gülümsemesini daha da genişletir.

"Sikim dudaklarını ve amını ayırdığında, Raven, vücudunda kendini sorgulatacak bir damla alkol bile kalmayacak."

Gözleri büyüdü, sonra dudakları büzüldü. "Hiçbir şeyin etkisi altında değilim." Bizi ayıran kot pantolonun üzerinden sikimi sıktı ve ben neredeyse ağlayacaktım.

"Hâlâ sarhoşsun. Seni benim yaptığımda, durum böyle olmayacak."

"Seni benim yapmaktan kim bahsetti ki?"

Uzakta bir kapı çarpıyor ve bakmadan da Brax'ın artık orada olmadığını anlıyorum. Raven'in alanına tekrar yaklaşıyorum, gözlerinin içine bakarken burunlarımız birbirine değiyor.

"Senden bir kez tatmak asla yetmez, Raven. Dilimde kalan tadını, *sana ait olduğumun* bir göstergesi olarak kabul et."

RAVEN

Gerçekliğe geri dönerken rüyamın zirvesi benden kaçıyor. Uzuvlarımı gererek esniyorum. Bağırsaklarımda yükselen memnuniyet hissi tüm vücuduma yayılırken kaslarım en iyi şekilde ağrıyor.

Dün gecenin anıları zihnimi dolduruyor ve bu huzurlu sükunetin nereden geldiğini hatırlatıyor.

Eldon. Seyirciler. Orgazm...

Reddedilme?

Reddedilme miydi? Bilmiyorum, ama onun penisini tatmak için çaresiz olduğumu ve onun reddettiğini biliyorum. Yine de, dilinde hala benim özüm varken benim olduğunu ilan etti. Çok kafam karışık. Birkaç dakika önce içinde yüzdüğüm sükunet, döngüye girerken tükeniyor.

"Buradan beyninin çalıştığını duyabiliyorum."

Şaşırarak sesin geldiği yöne doğru döndüm, ama her şey o kadar hızlı oldu ki, kendimi tutamadan yataktan gıcırdayarak düştüm.

"Ahh, lanet olsun," diye tıslıyorum, Eldon yataktan bana sırtarak bakarken kalçamı ovuşturuyorum. Gözleri baştan aşağı beni süzerken, sadece büyük beden bir tişört ve külot giydiğimi hatırlıyorum. Bu da, kumral meme uçlarımın kumaşın içinden görüldüğü ve onun bu manzaradan keyif aldığı anlamına geliyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış atıyorum. "Neden odamdasın?"

O yüzüstü uzanır ve ben ona bakmaya devam ederken elini uzatır. "Çünkü uyanıp günün geri kalanını burada saklanmaya karar vermeni istemedim."

"Öyle yapmazdım."

"Uyandığında bunu düşünmediğini söyle," diye karşılık veriyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Sen bu kadar tahmin edilebilirsin, Raven."

"Değilim." Sinirlenirim, hala yere oturmuş, başımı çarşaflara gömüp ondan saklanmak istemiyormuşum gibi.

"Belki diğlerleri için değıl, ama benim için sanki seni zaten tanıyormuşum gibi." O, her şeyin gayet mantıklıymış gibi sırtıyor, ama ben az önce olduğumdan daha da kafam karışmış hissediyorum. Neden böyle bir şey söylesin ki? O beni neredeyse hiç tanımıyor, tıpkı benim onları neredeyse hiç tanımadığım gibi. "Hadi, yetişkinler gibi tüm sorunlarımızı konuşalım." Yanımda durup bana tekrar elini uzatıyor. Bu sefer elini tutuyorum.

"Yetişkin olmak istemiyorum." Ayağı kalkarken homurdanıyorum. "Ne konuşacağız ki?"

Bana dönüyor, ellerini belime koyuyor ve bana yaklaşıyor. Sonunda onun siyah şorttan başka bir şey giymediğini fark ediyorum. Alnında ter damlaları var, saçları yüzünden geriye taranmış ve kollardaki damarları sanki egzersiz yapmış gibi belirginleşmiş.

Kahretsin, bu çok seksi. Ve dikkat dağıtıcı. *Çok* dikkat dağıtıcı.

"Unutma Raven. Bugün hala bizim günümüz. Bu da, söz verdiğin gibi istediğim her şeyi alacağım anlamına geliyor. Ama seninle yataklara dalmak ne kadar istesem de, diğlerlerine de söz verdin ve *onlar* bu Void işini daha fazla öğrenmek istiyorlar."

Kahretsin, bunu unutmuşum.

İç çekerek kapıya doğru başımı sallıyorum. "Tamam, hadi şunu bitirelim."

Onun yanından geçmek için adım atıyorum ama belimdeki eli sıkılaşıyor.

"Beni öpmeden hiçbir yere gitmiyoruz. Dün gecenin gerçek olduğunu bana göster."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu adam da kim? Bir anda sıfırdan pislik bir adama dönüştü ve ben şok mu yaşıyorum yoksa bayılmak üzere miyim, emin olamıyorum.

Boğazımı temizleyip, hafifçe başımı salladım. "Sana söyledim, arkadaşların da çok seksi."

"Ben de umursamadığımı söyledim. Bu dört duvar arasında paylaşmak, önemsemektir Raven. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, o kadar çok eğleniriz." Dilimi alt dudağımda gezdirirken, bakışları ağzıma kayıyor.

Paylaşmak önemsemektir mi? Beni paylaşmak mı? Bu mümkün mü ki? Bu düşünceyle heyecandan bacaklarım kasılır ve bu kadar kolay dikkatimin dağılmasına sinirlenirim. Etrafımda çok şey oluyor ama ben bir erkek bulmakla daha çok ilgileniyorum.

"Düşüncelerimi karıştırıyorsun." Baş ağrısı beni ele geçirmek üzereyken parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

Eldon parmağını çenemin altına koyar ve başımı hafifçe geriye doğru eğirir. "Her şeyi fazla düşünmeyi bırak, baş ağrın geçer." Dudakları

yumuşak bir okşama ile dudaklarımın üzerine iner ve ellerim göğsüne düşer. Nefes almayı unuturken kalbim hızla çarpar, vücudum onun dokunuşuyla ısınır. Çok geçmeden geri çekilir, beni dudaklarının peşinden koşturur ve sırtarak "Çok bağımlılık yapıcı," diye mırıldanır, sonra elimi tutup beni kapıya doğru çeker.

Zane, Creed ve Brax'ın kanepelerde uzanmış halini görmek için odamdan çıkmaya hiç de hazır değilim. Dün gece olanlardan sonra bana kötü bakacaklarını bekliyorum, ama bana her zamanki gibi bakıyorlar. Sorun şu ki, Eldon gibi hepsi gömleksiz ve bu kadar seksi erkeklerin arasında kendime güvenemiyorum.

Zane öne eğilir, kollarını dizlerine dayar ve bakışları baştan aşağı beni süzer. "O tişört kimin?"

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak aşağıya bakıyorum. "Uh, benim getirdiğim bir tişört."

"Hep senin miydi?"

Ona bakıyorum, yüzünde beliren kaşlarını çatmış halini fark ediyorum. Bunların ne önemi var ki?

"Uh, hayır. Ne demek istiyorsun?"

Creed kaşlarını kaldırarak bana doğru elini salladı. "Kimin tişörtüydü?"

Bu durumun nereye varacağını yavaş yavaş anlamaya başladıkça yüzümdeki kasların gevşediğini hissediyorum. Yalan söylemek bana göre değil, bu yüzden onlara gerçeği söylüyorum.

"Sanırım eskiden arkadaş olduğum bir adamdan sakladım."

"Birbirimizin saçını ören arkadaşlar mı, yoksa 'sana sikimi sokayım' diyen arkadaşlar mı?" Creed ısrar ediyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, kime ait olduğunu hatırlamıyorum, ama kesinlikle ikinci seçenektir. Bir şey bana, hatırlasam da sadece ölümlerdi diyor. "Değiş," diyor Brax, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Ses tonu ölümcül, beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

Hayır."

Başka bir kelime daha söylenmeden, Eldon parmaklarını önümde çevirir, Leila'nın kullandığı aynı sihi tekrarlar ve giydiğim tişört gözlerimin önünde dönüşür. "Al, benimkilerden birini giyebilirsin," der Eldon, sanki kıyafetimi değiştirmek tamamen normalmiş gibi.

Ona dönüp parmağımı ona doğrulttuğumda, bir esinti yine tenimi okşadı ve tişört gözlerimin önünde dönüştü.

"Şu anda ne haltlar dönüyor?"

"Benimkilerden birini giyebilirsin," diyor Zane omuz silkerek. "Sadece bir daha başka bir erkeğin kıyafetlerini giyme."

Ona bakakaldım, ne diyeceğimi bilemedim. İlk önce kime bağırمام gerektiğini bilemedim. Eldon'un elinden kurtuldum, geri adım attım ve ikisine de öfkeyle baktım.

"Benim iznim olmadan artık benim kıyafetlerimi değiştirmeyeceksiniz, pislikler."

Brax, sanki onu sıkıyormuşum gibi koltuğuna yaslanır. "Peki, senin sihir gücünün olmadığını başka kim biliyor?"

Hepsi bu mu? Konuşma bitti mi?

Dudaklarımı büzüyorum, ilk argümanımı sürdürmeli miyim yoksa konu değişikliğini kabul etmeli miyim diye düşünüyorum. Beni açıkça Boşluk olarak adlandırmaması, onun lehine karar vermemi sağlıyor.

"Annem biliyor. Abel aniden ortaya çıkıp beni buraya gelmeye zorladığında ona bağırdım, ama o bunun mümkün olduğunu düşünmüyor gibiydi. Onun dışında, çoğunlukla Shadowmoor'daki insanlar biliyor. Orada Boşluklar yaygındır ve on sekiz yaşına girer girmez güçlerini kullanmaya başlamazsan, Boşluk olup olmadığın belli olur."

"Bunun nedeni baskı olmalı," diyor Creed, Eldon beni kanepenin boş bir yerine götürürken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen gün dersi duydun, değil mi? Shadowmoor'u diğer alemleri uzak tutmak için kasıtlı olarak bu korkunç durumda tutuyorlar. Bunun çoğu, sakinleri ve çevreyi bastırmak için bir tür büyü veya iksir kullanılarak yapılıyor," diye açıklıyor Creed, ama bu mantıklı olsa da, aynı zamanda mantıksız da geliyor.

"Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu, senin sihirden yoksun olmayabileceğin anlamına geliyor," diye açıklıyor Brax ve vücudum donuyor.

"Nasıl?" Onu izlerken, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar gergin bir şekilde nefes alıyorum. İçimde umut filizlenmeye başlıyor ama onu bastırıyorum, hissetmeme izin vermiyorum.

"Bilmiyorum, ama Shadowmoor'da olmamak kesinlikle büyük bir yardım olabilir," diye mırıldanıyor Eldon, kolunu omuzlarıma atarak. "Hiç açıklayamadığın bir önsezi ya da anlık bir his hissettin mi hiç?"

Onun sorusunu bir an düşünürüm, ruhumun derinliklerine inerim, var olmadığını bildiğim bir anı umarım. "Hayır."

İçimde dolaşan sihir düşüncesi, eskiden hayalini kurduğum tek şeydi. On sekizinci yaş günüm gelene kadar her nefesimi tüketmişti, ama hiçbir şey gelmedi. İçimde sihir olmadığını, kapana kısılmış olduğum dünyadan kaçmama yardım edecek hiçbir şey olmadığını fark etmekten daha fazla acı veren bir şey yoktu.

"Ama Eldon'un öngörüsü doğruysa, içinde bir şey *var*," diyor Zane o kadar rahat bir şekilde ki, neredeyse fark edilmiyor.

"Bekle, ne?"

"Siktir, Zane. Ağzını kapalı tut demiştik," diye azarladı Brax ve onun benden başka birine sinirlenmesini görmek beni neredeyse memnun etti.

Dikkatimi Eldon'a çevirdiğimde, gözlerinde hemen suçluluk duygusunu görüyorum. "Senin büyüünün ısı ile ilgili olduğunu sanıyordum." Dün gecenin hatırası yüzümü kızartıyor

Dün geceki anılarımla yanar, o beni patlamamı izlerken parmak uçlarından cehennem ateşi yükselir. Elini aramıza uzatır ve derisinin hemen üzerinde bir ateş topu belirir. Isıyı anında hissedebilirim.

"Ateş benim doğaya dayalı büyüm, ama aynı zamanda görme yeteneğim de var."

"İki sihirli yeteneğin mi var?" Kahretsin, o iki yeteneğe sahipken ben bir tanesini bile kullanamıyorum.

Creed geçen gün bazı insanların birden fazla yeteneği olduğunu açıklarken şaka yapmıyordu.

"Görme yeteneğinin vizyonla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum?"

Omuz silkerken elindeki ateş topu söner. "Bazen görürüm, ama anlamak zor. Hiçbir şey olmayabilir."

"Hayır, sen dedin ki..."

"Kapa çeneni Zane," diye bağırır Brax, onun söylemek üzere olduğu şeyi keserek, ve benden bir şey sakladıkları için sinirlenirim.

Zane alt dudağını ağzına çeker, başını eğip bana bakmamak için başka yerlere bakar ve Creed'in de bakışlarımdan kaçındığını görünce şaşırmam. Brax sanki her şey benim suçummuş gibi bana dik dik bakar, Eldon ise dikkatle bana bakar.

"Bir kuzgundu."

"Lanet olsun Eldon, bu konuyu açmayacağımıza anlaşmıştık," diye homurdanır Brax, arkadaşına sert bir bakış atarak. Onu görmezden gelerek, Eldon'un çenesini tutarım, tıpkı onun son yirmi dört saat içinde benimkini defalarca tuttuğu gibi, ve dikkatini bana çekerim.

"Kuş mu?"

"Evet."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Kuzgun kuzgundur. Aptal değilim, ama bir kuş görmek benim hayalimi görmekle aynı şey değil.

"Pembe tüyleri vardı," diye açıklıyor, saçımı işaret ederek, ve gözlerim büyür.

"Saçım dışında, bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşündüren başka ne var?"

Cevap verip vermemeyi düşünürken dişlerini alt dudağına geçirir. "Eldon, lütfen. Zaten bu konuda tamamen aciz durumdayım. Sana güvenmemi istiyorsan, bu hiçbir sır saklamaman anlamına gelir."

"Bir harita vardı ve kuzgunun pençesi Shadowmoor'un üzerine yerleştirilmişti." Bu da başka bir tesadüf olabilir, ama kalbim özgürce koşan bir at sürüsü gibi çarpıyor.

"Başka ne var?"

"Hiçbir şey." Gözlerinde inkar gördüm.

"Başka ne var, Eldon? Kuzgunun, benim olduğumu düşünmene neden olacak başka neyi vardı ya da ne yaptı?"

Elimi kucağıma indirdiğim anda arkadaşlarına bakıyor.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, gördüğüm vizyonda bir savaşın yaklaştığı, tüm varoluşu tehdit eden, alemler arası bir savaşın. Ve kuzgun... o hepimizi kurtardı."

KUZGUN

Saçlarımı yüzümden geriye doğru ördüm, üniformamı giydim, önümüzdeki hafta için hazırım. Geçen hafta sonu burada saklanarak yeterince zaman geçirdim ve deliye dönmeye başladığımı inkar edemem. Eldon'un açıklamalarından sonra Bishop'ları mümkün olduğunca kaçınmak, düşündüğüm kadar karmaşık olmadı. Aksine, sessizce istediğim alanı bana verdiler.

Onlarla birlikte oturdum ve her öğünü onlarla yedim, sohbetler hafifti ve dünyayı kurtarmaya hazır pembe tüylü kuzgunların tam tersiydi. Dünyayı kurtarmak mı? Şu anda kendimi lanet bir su birikintisinden boğulmaktan bile kurtaramam.

Çantamı alıp, yatak odamın kapısını olabildiğince sessizce açtım. Ne kadar saygılı olsalar da, bu sabah yine de onların yanından sessizce geçip Leila ile kaçmayı umuyordum. Sürpriz bir şekilde, ön kapıya koştuğumda açık oturma odası boştu.

Arkamda kapıyı kapatırken arkama bakmadım, ama dışarıda dört Bishop'un da beni bekleyerek baktığını gördüm, Leila da arkalarında sırtıyordu.

"Sana kaçmaya çalışacağını söylemiştim," diyor Creed, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, Eldon ise kıkırdıyor.

Aptallar.

"Ben hiçbir şey yapmıyordum."

"Tabii ki yapmıyordun," diyor Zane eğlenerek. Herkes adımlarını senkronize ediyor ve elini elime koyup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde irkiliyorum.

Ayaklarımın takılmaması için dikkat ederken, ellerimizin birleştiği yere şaşkınlıkla bakıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Neler oluyor?" Grubun geri kalanı etrafımızda sohbet ederken sesimi alçak tutuyorum.

"Gerçekten el kitabını okumalısın, Raven," diyor sırtarak, elimi sıkarken vücudum titriyor.

"Bu el kitabı beni delirtiyor. Neden bana açıklamıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum, içimden o aptal şeyi okumadığım için kendime kızıyorum.

Omuz silkiyor. "Okursan daha eğlenceli olur."

"Mürekkeple yazılmış porno değilse okumak eğlenceli değil," diyorum alaycı bir şekilde, diğer öğrenciler de bize katılmaya başlarken onun hala elimi tuttuğunun farkında olarak.

"Mürekkeple yazılmış porno mu? Çok ilgimi çekti."

"Bu harika bir şey. Kutsal kase. Gerçeklikten uzaklaşıp başka bir dünyaya kaçmanın ham hali. Kadınlar tarafından kadınlar için yazılmış seksi hikayeler. Kadınları ecstasy'ye ulaştırmayı bilen ve bunu yaparken bile pislik gibi davranarak iyi görünmeyi başaran seksi erkekler. Bunları gerçek hayatta bulamazsın." Şok etkisi yaratmak istemiştım, ama dudaklarındaki sırıtış onu hiç etkilenmemiş gibi gösteriyor.

"Gerçek hayatta bulamayacağın saçmalığını siktir et. Az önce beni tarif ettin." Eldon'ın sesi o kadar yüksek ki, başlattığım oyun yüzünden utançtan neredeyse kızarıyorum. "Ve bana aksini söylemeye kalkma, yoksa sana cuma gecesini hatırlatmak zorunda kalırım." Göz kırparak, Leila bana sırtarken yanaklarım kızarır.

"Kızım, açıklaman gereken şeyler var," diye fısıldayarak bağıyor ve ben ikisine de başımı sallıyorum. Mükemmel bir alaycı cevap bulamayacak kadar şaşkınlım ve kendimi Zane'e yaslanırken buluyorum, o da elimi tekrar sıkıyor.

Akademi binası görünür ve çan sesi etrafımızda yankılanır. Herkes sessizce hızlanır ve başka bir toplantı için avluya doğru yönelir. Kalabalık ve bekleyen kalabalığa girerken, elimi Zane'den çekmeye çalışırım ama o sadece daha sıkı tutar.

"Benimle ilişki kurarak kendine zarar verdiğini düşünüyorum." Ona bakıyorum, alnındaki kaşlarını çatmış olduğunu fark ediyorum. Daha önce hiç birinin elini tutarak dolaşmamıştım ve bu hoşuma gitti, ama zaten başıma gelen onca saçmalık varken, onu da benimle birlikte bu duruma sürüklemek istemiyorum.

"Kendine daha fazla değer vermelisin," diyor, başını hafifçe eğip kulağıma fısıldayarak. O konuşurken, gözlerim avlunun önünden bana dik dik bakan Genie'ye takılıyor. Yüzündeki keskin bakış bir adamı öldürebilir, ama ben çenemi dik tutuyor, omuzlarımı geriye atıyorum ve onun bakışları altında ezilmeyi reddediyorum.

"Herkes bizi izliyor."

"Yok, sadece Genie..." Zane, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek açıklıyor. "Oh, hayır, haklısın. Çok fazla göz var," diye ekliyor, giderek daha fazla insan bizim yönümüze dönmeye başladığında. İkimiz grubumuzun önünden gidiyorduk

yol gösteriyorduk, ama bir anda Creed ve Brax durduğumuzda önümüze geçtiler. Leila ve Eldon'un arkamızda konuşmalarını duyabiliyorum, sanki dördü nöbet tutuyormuş gibi.

Zane'in eli benim elimi daha sıkı kavrarken, Creed'in arkasından Genie'nin hala bana en ölümcül bakışını attığını görüyorum.

"Eldon'ın peşindeyse neden senin elini tuttuğum için bana kızıyor?"

Zane beni bir adım öne itip elimi bırakıyor, ellerini kalçalarımaya koyarak sırtımı göğsüne yapııştırıyor. Nefes alamıyorum. Vücudum onun vücudunu o kadar farkında ki, aramızdaki gerilimden milyonlarca parçaya ayrılacağım gibi hissediyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde, yumuşak dudakları tenime değdi. "Çünkü onu kabul etmedik. El kitabını okumuş olsaydın, birimiz sahiplenildiğinde hepimizin sahiplenildiğini bilirdin. Eldon senin onu sahiplendiğini açıkladığında..."

Hepsini sahiplenmiştim.

Kahretsin. Lanet olsun.

Her yerim yanıyor. Kesinlikle o lanet el kitabını okumam lazım.

Gökyüzünde projeksiyon titriyor ve birkaç saniye sonra, Profesör Burton bembeyaz bir gömlek ve siyah çerçeveli gözlükleriyle yüzünü çerçeveleyen özel dikim bir takım elbiseyle ortaya çıkıyor. Şu anda onun söyleyeceklerini dinleyecek durumda değilim ama o buna rağmen konuşmaya başlıyor.

"Günaydın, öğrenciler."

"Günaydın, Profesör Burton," diye mırıldanıyorum, herkesle aynı anda. diğerleriyle birlikte mırıldanıyorum.

"Bu hafta bazı değişiklikler oldu, bu da her zamanki zaman çizelgeleri geçerli olmayacak." Kollarını genişçe açar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir, ama bu hoş bir gülümseme gibi görünmez. "Bu hafta, her yıl Monster Gauntlet'te dönüşümlü olarak yer alacağız."

Etrafımda şaşkınlık sesleri yankılanır. Ben geldiğimden beri ilk kez konuşan ona insanlar fısıldayarak tepki gösterir. Bu yerin nasıl işlediğini henüz bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun normal olmadığını söylüyor.

"Gauntlet'te yer almayanlar, seyirci olacaklar. Cuma günü ise aileler ve Monarşi'nin de katılacağı bir kutlama ziyafeti düzenleyeceğiz." Gauntlet'ten korkmaktan çok, ailenin adı geçince vücudum kaskatı kesildi.

Eldon sağ tarafıma yaklaşırken, Zane beni göğsüne daha da sıkı çekiyor. Creed soluma geri çekiliyor ve Leila'yı önüne yerleştirirken, Brax o kadar geri çekiliyor ki neredeyse bana yapışıyor.

"Neyi bilmiyorum?" diye soruyorum ve Creed bana dönüp bakıyor.

"Canavar Gauntletı ölüm kalım meselesidir, Raven."

Profesör Burton her seferinde tekrarladığı aynı lanet mantrayı tekrar ederken, gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Güneşi takip et, gölgeleri yok et ve bir şafağa daha hayatta kal."

"Bu saçmalık ve hiç mantıklı değil," diye homurdanır Brax, soyunma odalarına doğru yürürken elini yüzünde gezdirir. "Birinci sınıflar yeteneklerimizi geliştirmek için tek bir ders bile almadılar, ama bizim Gauntlet'e dalıp hayatta kalmamızı mı istiyorlar? Bu kimin fikriydi?"

Kimse ona cevap veremiyor. Leila ve diğer Bishoplar da onun kadar öfkeli, ama ben bana saçmalıkların söylenmesine alışkırım. Bunun ne farkı var ki?

"Çekil... yolumdan... Leila?" Arkadaşım adını duyunca dönüyor ve yüzünde rahatlama beliriyor. Onu çağıranın kim olduğunu görmek için dönünce, gözlerinde öfkeyle yanan Profesör Fitch'i görüyorum.

"Baba?"

"Leila. Gel. Vaktim az," diye bağırır.

"Ama arkadaşlarım..." Gözleri bana doğru kayar, irislerinde endişe belirir, ama ben hemen elimi sallayarak onu sakinleştiririm.

"Git. Merak etme, sonra seni bulurum."

Bir an duraksar ama Profesör Fitch kolunu çeker ve o da onunla birlikte yürümeye başlar. Eldon kolunu omuzlarıma atar ve beni diğerleriyle birlikte soyunma odasına doğru yönlendirir.

"Fitch'in onun babası olduğuna inanamıyorum. Hiç birbirlerine benzemiyorlar." "İnsanların ona sürekli kötü davranmasının sebebi o," diye açıkladı Creed

diye açıklıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Duydum. Neden böyle davranıyorlar?"

"O sert bir profesördür. Haklı olarak, ama bazı insanlar bundan hoşlanmıyor. Bunun kolay olması gerektiğini düşünüyorlar, sanki hayatlarımızı feda etmiyor

Onlar ona fikrini söyleyemediklerinde, Leila'ya yöneliyorlar."

Creed'e şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Bu duyduğum en aptalca şey."

"Birinci sınıfların Monster Gauntlet'e katılmaları kadar aptalca," diye alaycı bir şekilde Brax diyor ve midem bulanıyor. O bu konuda kızgınsa, belki de ben daha fazla endişelenmeliyim.

Zane, ölüm kalım meselesi dedi. Shadowmoor'da her gün bununla karşı karşıya kaldım. Ama Monster Gauntlet? Ne tür canavarlardan bahsediyoruz?

Onlara sormadan soyunma odalarına varıyoruz. Eldon'un kolunun altından sıyrılıp kızların peşinden içeri giriyorum. Adımı seslendiğini duyduğuma eminim ama durmuyorum. İçimde duygular kabarıyor ve o sadece bunları ortaya çıkaracaktır.

İçeri girince, buranın son geldiğimden ne kadar büyüdüğüne şaşıyorum, ama hemen bunun daha fazla kişiyi barındırabilmesi için olduğunu anlıyorum. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar burada. Dördüncü sınıf öğrencileri hakkında emin değilim. Boş bir askı bulduğumda, Genie'ye ne kadar yakın olduğumun farkındayım, ama ona sırtımı dönüp, Leila'nın geçen sefer bana gösterdiği gibi başparmağımı ucuna bastırıyorum.

Hızla giyinirken, etrafımda geçen konuşmaları dinliyorum. Leila ve Bishop'lardan hissettiğim belirsizlik odada yankılanıyor. Tekrar tekrar duyduğum en büyük endişe, sınıfların hangi sırayla gireceğini bilmiyor olmamız.

İlk sırada olup kaderimle daha çabuk yüzleşip bu işi bitirmek mi isterim? Yoksa önce diğerlerini izlemek mi isterim? Shadowmoor'da yeterince vahşet gördüm, artık eğlence olarak algılamıyorum, bu yüzden ilk sırada olmak isterim, ama etrafımdaki fısıltılar bunun tersini gösteriyor.

Boynumdaki tüyler diken diken olur ve arkama dönüp Genie'yi görürüm.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Soruma karşılık gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturur. "Kendine yardım edebilirsin ama benim olan şeylerden uzak dur."

Avluda bana bakışlarından sonra böyle bir şey olacağını hissetmişim, ama bir yanımda onun bizim kaderimiz hakkında biraz daha endişeli olabileceğini düşünüyordu. Görünüşe göre, Bishop'lara sandığımdan daha fazla takıntılı. Onun için şanssızlık ki, ben çok kindar bir kaltakım.

"Sadede geleceğim ve Bishop'ları kastettiğini varsayacağım, değil mi?" Ona doğru bir adım attığımda bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onlar hiçbir zaman

senin değildi. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, tüm bunlar senin için o kadar kolay olur." Ona gülümseyerek omzunu itip geçtim. Kafamda saymaya başladım ve üçe geldiğimde, intikamı at kuyruğuma yumruk atmak oldu.

"Dinle beni, kaltak," diye tısladı ve odadaki herkes sessizleşirken beni geri çekti. Daha önce birçok kez yaptığım gibi vücudumu düşürdüm ve döndüm, omzumu karnına çarptım ve onu geriye doğru sendelettim.

Genie'nin bana tutuşu, sırtı yere çarptığında gevşer ve ben onun üzerinde dururken deli bir kadın gibi sırtıyorum. "Ne dedin sen, *kaltak*?" Bana bakarken burun delikleri genişliyor.

Tam boyuma kadar yükselerek, ona yer açmak için geri adım attım. Kızlar etrafımda dolaşarak geçici bir daire oluşturdular, ama Genie ayağa kalkar kalkmaz, daha önce görmediğim bir profesör aramıza girdi.

"Sorunlarınız ne olursa olsun, enerjinizi gerçekten önemli olan şeyler için saklayın. Hazır değilseniz, Gauntlet adınızı bile umursamadan sizi yok edecektir."

RAVEN

Genie'ye tepki vermemek için hala dilimi ısırıyorum, profesörün uyarısına kulak verip diğerlerinin peşinden dışarı çıkıyorum. Kızlar benden uzak duruyor gibi görünüyor ama ben buna alınmıyorum. Kapıdan çıktıktan sonra, soyunma odasından çıkan ve aynı yöne giden erkeklerle karışıyoruz.

Omzumdaki bir el beni korkutur ve arkama dönüp Creed'in olduğunu görürüm. "Beni böyle korkutma. Az kalsın sana vuruyordum," diye homurdanırım ve diğerleri kalabalığın içinden çıkarken onunla aynı diğerleri kalabalığın içinden çıkarken onunla aynı tempoda yürümeye başlıyorum. "Orada ne kadar geciktin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Genie oldu." "Ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Kendimi koruyabilirim," diye cevap veriyorum, başımı küçümseyerek sallayarak. Bu adamların günün her anında korumalarına ihtiyacım olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Bazı tepkilere hazırlıklıyım ama, şaşırtıcı bir şekilde, o konuyu kapatıyor. "Gauntlet için nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kalabalık dışarı çıkarken.

"Arenaya."

Ne zamandan beri bir arena var? Odamla derslerim arasında gidip gelmek yerine burayı gerçekten keşfetmem gerekiyor. Sadece önüme çıkanları bilmek bana avantaj sağlamıyor, özellikle de Shadowmoor'daki durumla karşılaştırıldığında. Orada her yolu, her saklanma yerini, her küçük patıkayı öğrenmiştim. Her şeyi. Ama burada, bunların hiçbirinin önemi olmadığı hayali bir güvenlik battaniyesinin içindeymişim gibi hissediyorum.

Bu sınavdan sağ çıkarsam, bunu değiştirmem gerekiyor.

Yol genişledikçe insan kalabalığı biraz azalıyor. Parmaklarımın birine dokunduğunu hissediyorum ve vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, sağımdaki eli tutuyorum, içgüdülerim bunun Zane'e ait olduğunu söylüyor. Onun yönüne hızlıca bir bakış atıyorum ve yüzünde memnun bir gülümseme olduğunu görüyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum, bu hiç bana göre değil, ama çok zevk aldığım için durmak istemiyorum.

Sola dönerek, yürüyüş yolunun sonunda devasa bir taş bina görünce adımlarım yavaşlar. Daha önce buraya gelip gelmediğimi hatırlamaya çalışırım, ama her halükarda, benim hatıralarımdan bağımsız olarak, bina arazinin ortasında rahatsız edici bir şekilde durmaktadır.

"Oraya girdiğimizde, mümkün olduğunca bize yakın durmanı istiyorum. Bizi cinsiyete göre ayırmayacaklarını tahmin ediyorum, daha çok yaş gruplarına göre ayırırlar, böylece seni güvende tutabiliriz," diye fısıldıyor Creed kulağıma. Sesi kısık, yankılanan dalgalanma sanki cildimde elektrik akımı gibi. Belki de dörtlü arasında en sessiz olanı olduğu için daha yoğun hissediyorum.

"Beni neyden koruyacaksın? Seyirci olarak bir sorun olmaz. Asıl endişelenmem gereken Gauntlet, değil mi?"

"Sebastian ve Genie'nin hedefinde değilsin gibi konuşuyorsun. Bunlardan biri bizim yüzümüzden ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı, dilimin ucunda bir reddetme vardı, ama taş arenaya açılan kemerli geçide yaklaştık ve dikkatim tamamen dağıldı.

Arenaya girdiğimizde parlak mavi gökyüzünün yerini siyah bir kubbe alıyor. Birkaç metre aralıklarla yanan meşaleler tüm alanı aydınlatıyor ve sıralar halinde dizilmiş koltuklar orta çukuru görüyor. Kafamı hafifçe çevirdiğimde, üzerinde yanardöner bir parıltı fark ediyorum — merkezin üzerinde görünmez bir mini kubbe asılı duruyor ve izleyicileri olaylardan ayırıyor.

"Birinci sınıflar sağa. İkinci sınıflar sola, üçüncü sınıflar da aşağıya inin, kubbenin etrafından dolaşıp orta koltuk bloğunu doldurun." Talimatların nereden geldiğini bilmiyorum, ama emirleri yerine getiriyorum.

Zane elimi daha sıkı tutarak öncü olurken, Creed sırtıma daha yakın duruyor. Kalabalığı tarayarak Leila'yı görmeyi umuyorum, ama onu hiçbir yerde göremiyorum. İçimde endişe oluşuyor, ama onun babasıyla birlikte olduğu gerçeğine tutunuyorum. O iyi olacaktır.

Sıranın sonuna geldiğimizde, Zane boş olan bir koltuğa oturur ve ben de onun yanına otururum. Creed sol tarafıma geçerken, Eldon öne atlar ve tam önümdeki koltuğa oturur.

"Çekil." Brax'ın homurdandığını duyunca arkamı döndüm ve onun arkamdaki daha yüksek sıraya çıktığını gördüm. Arkamda oturan adamı kenara itip onun yerine oturdu. Bana bakmadı, somurtkan yüzüyle çukura bakıyordu.

Dudaklarımı birbirine sürterek, neler olup bittiğini sorgulamamaya karar verip ben de çukura odaklanıyorum. Yanardöner kubbenin altında büyük bir kaya oluşumu, kumlu bir zemin ve sol köşede küçük bir su birikintisi var. İçinde neyin gizlendiğine, neyle karşı karşıya kalacağımıza dair hiçbir ipucu yok, bu da ilk çıkan kişiye hazırlanma şansı vermiyor.

"Bu şeyden nasıl kurtulacağız?" diye soruyorum, Zane diğer elimi bırakmadığı için bir elimle saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum.

"Canavar Gauntlet'in amacı, öğrencilere farklı senaryolarda büyülerini kullanma şansı vermektir. Birincisi, yetenekleriyle olan bağlarını güçlendirmek, ikincisi ise Monarşi'nin uygun gördüğü şekilde krallığı korumayacak olanları ayıklamak," diye açıklıyor Creed ve kalbim bu gerçeğe sızlıyor.

Bu beni elemek için. Benden kurtulmak için. Bir Boşluk, Monarşi için hiçbir işe yaramaz. Benim kim olduğum konusunda ısrarcı olmama rağmen, babam neden beni buraya gelmeye zorladı? Eğer sadece beni ortadan kaldırmak isteseydi, bu Shadowmoor'da eninde sonunda gerçekleşirdi. Bu kadar aşırıya kaçmasına gerek yoktu.

Sanki kafamın içinde dönen stresi hissetmiş gibi, Zane omzuyla bana dokunarak dikkatimi çekiyor. "Sana hiçbir şey olmayacak. Bir plan yapmak için vaktimiz var."

Onun umutlarını yıkmak için dilimin ucuna kadar gelmişken, çukurun üzerinde bir parıltı belirir ve tüm alan sessizliğe bürünür. Odaya bir çarpma sesi yankılanır ve dönüp baktığımda girişin kapatıldığını görürüm. Aniden bir korku hissi yükselir, özellikle de etrafımızı saran birinci sınıf öğrencilerinde.

"Öğrenciler, umarım önümüzdeki hafta için heyecanlısınızdır." Profesör Burton kubbenin üzerinde belirir ve onu gerçek hayatta görebilecek miyim, yoksa sonsuza kadar bir projeksiyon olarak mı kalacak diye merak ederim. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim ve hemen başlayalım, olur mu? Gauntlet'e üçüncü sınıflarla başlayacağız. Onlar burada deneyimli oldukları için, birinci ve ikinci sınıflara nasıl yapılacağını gösterebilirler. Ya da bazı durumlarda gösteremeyebilirler." İnsanların başarısızlıklarından bahsederken yüzünde yayılan gülümseme midemi bulandırıyor. "İyi şanslar. Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın."

"Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın." Etrafımdaki öğrenciler onun sözlerini tekrar ederken, Creed ve Zane'in onlara katılmadığını ilk kez fark ettim.

Etrafımızı saran ürkütücü sessizlik hissedilir derecede ve bir kızın adı söylendiğini duyduğumda dikkatimi onlardan başka yöne çeviriyorum.

"Taryn Bracken, lütfen çukurların girişine gel."

Etrafımda mırıldanmalar yankılanıyor, herkes çağrılan ilk talihsiz ruhu arıyor. Üçüncü sınıf öğrencilerinin arasından geçip merdivenlerden aşağı inerken, birkaç üçüncü sınıf öğrencisi ona alkış tutuyor, ama çoğu sessizce oturuyor, onun zaferini ya da yenilgisini izlemeye hazır.

Onu tanımıyorum ama yine de içimde bir endişe savaşı başlıyor.

Kafamda her şeyi Shadowmoor ile karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Evimdeyken kimseye sempati veya endişe duymuyordum. Orası köpekbalığı dünyasıydı ve herkes hayatta kalmaya çalışıyordu. Buna kıyasla burası barbarca geliyor. Sistem tarafından katledilmeye hazırlanıyoruz.

Zane elimi kucağına çekiyor ve Creed'in elinin bulunduğu sol uyluğuma sıcaklık yayılıyor. "Duyduğuma göre, canavar herkes için aynı kalıyor. Sürpriz sadece Taryn'e ait," diye açıklıyor Creed ve ben de başımı sallıyorum, ikisinin bana dokunduğu yere çok fazla odaklanmışken, aynı zamanda çukura da tüm dikkatimi vermeye çalışıyorum.

Bir profesör bir anlığına Taryn'in kulağına fısıldıyor ve ben, Taryn'in gözlerini kapatıp çukuru koruyan bariyerden geçmeden önce başını sallayarak cevap verdiğini zar zor anlayabiliyorum. Her hareketini izlerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Meşaleler söniyor, kubbe şeklindeki çukur parlaklaşırken arenanın dış ışığı azalıyor.

Kumların üzerinde birkaç adım attıktan sonra kayaların üzerine tırmandı. İçinde biri durana kadar çukurun gerçek boyutunu fark etmemek inanılmaz bir şey. Neredeyse küçük bir kasaba gibi. Shadowmoor'da yaşadığım evin büyüklüğünde birkaç düzine evi kolaylıkla içine sığdırabilirsin, hatta daha fazlasını bile. Kayalar, o tırmanmaya başladıkça küçük tepeler ve kayalık zirvelere dönüşür, ara sıra durup içinde ne olduğunu görebilmek umuduyla etrafına bakınır.

Sanki sonsuzluk geçiyor ve hiçbir şey olmuyor, içimdeki beklenti arttıkça sinirlerim geriliyor. Omzuma hafifçe vurulduktan sonra Brax'ın sesi kulağımda yankılanıyor.

"Su."

Bakışlarım daha önce su birikintisinin olduğu yere kayar, ancak yükselen bir gelgit görürüm.

Kahretsin.

Taryn henüz fark etmemiş ve eğer başka biri fark ettiyse, ona seslenmiyor. Beklentim içimi yakarken, nabzım kulaklarımda çınlıyor, ama hiçbir şey ortaya çıkmıyor. Kaya oluşumunun tepesine ulaşıyor, aşağıyı iyi görebilmek için çömeliyor. Suya doğru döndüğünde, aniden donuyor ve havayı yumuşak bir uğultu doldurmaya başlıyor.

Koltuğumda daha dik oturarak, dizlerim Eldon'a çarpacak kadar öne doğru kayıyorum, ama o, ben melodiyi tanımaya çalışırken sadece bana yaslanıyor. Daha önce duyduğumu hatırlamıyorum, eminim, ama yine de çekici, baştan çıkarıcı ve büyüleyici.

Ellerim yüzümün iki yanına yapışır, kulaklarımı kapatır ve yüzüm Zane'e bakacak şekilde bükülür. *"Bu bir siren,"* der dudaklarını oynatarak, gözlerini kısarken ilginç melodi boğuklaşır.

Kendi kulaklarını feda etmek için benim kulaklarımı kapattığını anlamam bir saniye sürer ve hızla ellerimi onun ellerinin yerine koymak için uzanırım, ama o kıpırdamayı reddeder. Ona öfkeyle bakarım, ama gözleri sıkıca kapalı olduğu için fark etmez, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaparım ve avuç içilerimle onun kulaklarını kapatırım.

Birkaç saniye geçtikten sonra yavaşça gözlerini açıyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor ve bunun etrafımda olan bitenlerden mi, yoksa onun beni kendinden daha çok koruduğundan mı kaynaklandığını tam olarak anlayamıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, omuzları her nefes alışında hızla inip kalkıyor. Dudaklarının dolgunluğuna hayranlıkla bakarken, etrafımızda yüksek bir ıçılık yankılanıyor ve bizi birbirimizden ayırıyor.

Ellerimle kulaklarımı koruyarak, sesin kaynağını görmek için çukura dönüyorum ve Taryn'in durduğu yere yakın bir yerde yükselen berrak sularda yüzen bir şey görüyorum.

Bir canavar için, gerçekten çok güzel görünüyor. Uzun pembe yüzgeçleri bacakları yerine geçiyor, kalça hizasına kadar uzanan sarı saçları her yöne kıvrılarak dökülüyor ve parlak kırmızı dudakları, bizi saran melodisini söylemek için genişçe açılıyor.

Su yüzeyinden fırlayarak Taryn'i korkutur, Taryn geriye doğru sendeler, kayanın üzerinde dengesini kaybeder, ama tamamen düşmekten kendini alıkoymayı başarır.

Avuç içlerimi kafatasımın içine daha derin bastırıyorum, melodi gittikçe yükseliyor ve Taryn'in yavaşça ayağa kalkmasını dehşetle izliyorum. Suyun kenarına doğru koşmak yerine, tüm gerginlik ve panik kayboluyor.

"Ne yapıyor?" diye haykırırım, kimse beni duyamasa da, arkamdan bir el beni sıkıca tutar.

Arkamı dönüp baktığımda, Brax'ın kulaklarını kapatmadığını fark edince kaşlarımı çattım. Kulakları, geçen gün elinin olduğu gibi taş grisi renkteydi. Bu ne anlama geliyor? Sormam gerekiyordu, ama bunun yerine onun söylediklerine odaklandım.

"Bakma."

Neden bakmayayım ki? Kaşlarını kaldırarak beni dinlememi istiyor, ama sonra ne olacağını bilmemek çok zor.

Taryn'in dudaklarından yürek parçalayan bir çığlık yükseldiği anda tam da o anda dönüp bakıyorum. Sirenin güzelliği yok olmuş, onun yerine Taryn'in yüzünü kaplayan ve onun etini ısırp duran sıra sıra keskin dişler var.

Dehşet içinde ağzım açık kalır, geriye yaslanırım, bu korkunç manzaradan kaçmak için çaresizce çabalıyorum. Brax'ı dinlemeliydim. Kahretsin.

Taryn'in vücudu gevşerken, siren onu bir oyuncak bebek gibi sürükler ve onunla birlikte suyun derinliklerine dalar. Su seviyesi bir anda düşer ve sol köşede yine sadece küçük bir havuz kalır. Melodinin durduğunu ve etrafımda kaosun patlak verdiğini fark etmeden önce üç kez nefes alırım.

"Ne oluyor, Raven? Bakma demiştin," diye homurdanır Brax ve ben ona dönerim.

Bu değil... Ben

değilim...

"Öleceğim," diyorum boğuk bir sesle, korku her yanıma kaplıyor.

Etrafımdaki herkesin şoktan nefes nefese kaldığını ve çığlık attığını duyabiliyorum, ama bakışlarım Brax'ın gözlerine kilitli kalıyor, bana bir cevap vermesini diliyorum.

"Ölmeyeceksin, Küçük Kuş," diyor Eldon. Sesini duyuyorum ama yargımı bulanıklaştıran sisin içinden geçemiyor.

Buraya, Shadowmoor'da olduğu gibi dünyayı ele geçirebileceğimi düşünerek geldim, ama burada öyle bir şey yoktu. Büyü yeteneklerim olmadan, bu lanet sirene karşı kendimi nasıl kurtarabilirim?

"Öleceğim," diye tekrarlıyorum, başlangıçta kendimi nasıl güçlü bir insan olarak gördüğümü merak ediyorum.

Bir el çenemi kavrar ve Creed'e bakana kadar başımı eğirir. "Sen. Ölmeyeceksin.

Ölmeyeceksin. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, Raven."

Ne diyeceğimi bilemeden, ona hiç inanmamama rağmen başımı salladım. "Teşekkürler, Taryn. Sırada Sebastian Hendrix var."

Kardeşimin adı geçince gözlerim fal taşı gibi açılır ve çukura doğru dönerim. Creed'in eli yüzümden düşer ve ben, kendini beğenmiş kardeşim üçüncü sınıfların oturduğu merdivenlerden aşağı inerken onu izlerim.

"Merak etmeyin, size nasıl yapıldığını göstereceğim," diye bağırır ve üçüncü sınıf kızların bazıları kıkırdamaya başlarken, geri kalanımız ona hayretle bakar.

Onun ölmesini izlemek ve lanet sözlerini geri almasını sağlamak istemem yanlış mı?

"Kardeşinden nefret ediyorum," diye mırıldanır

Zane ve ben başımı sallarım. "Ben de."

Çukurda bekleyen Profesörle neredeyse hiç konuşmadan hemen içeri girer. Taryn'in yaptığı gibi zirveye doğru tırmanmak yerine, alçak kalır ve gözlerini su seviyesinden ayırmaz.

Ne yaptığını çok iyi bildiğini anlamak beni sinirlendiriyor. Bu konuda yetenekli olmasını sinir edici buluyorum. Beni bu karmaşadan kurtarabilecek şefkatli ve destekleyici bir kardeş yerine, hala eskisi gibi pisliğin teki olmasını sinir edici buluyorum.

O benim düşmanım. Bu değişmeyecek.

Su seviyesinin anında yükseldiğini fark ettim, ama o da fark etti. Su, Taryn oradayken olduğu gibi hemen yükselmedi, diz hizasında durdu ve o da bunu daha yakına gizlice yaklaşmak için bir işaret olarak aldı. Bir kayanın arkasına saklanırken, sudan sarı saçlar görüldü ve siren ortaya çıktı, melodisi hızla havada yankılandı.

Ellerimi kulaklarıma kapatamadan, Brax benim için bunu yapar. Bu sefer hiçbir şey söylemeden her şeyin gelişmesini izlerim. Sebastian sırtını kayaya dayar ve kollarını önüne uzatır. Avuç içleri içe dönüktür, birbirlerine yöneliktir ve bir elinden diğerine bir şimşek dans eder.

Kalbim hızla atıyor, nefes almaya çalışırken göğsüm ağrıyor.

O annemin büyüsüne sahip. O annemin büyüsüne sahip, ama ben hiçbir şeye sahip değilim.

Bir başka şimşek çakıyor ve avuçları arasında bir çatırtı duyuluyor. O, kayanın arkasından, etrafta onu şaşkınlıkla arayan sireni gözetliyor. Canavar avını bulamadan, Sebastian kayanın arkasından dönüyor ve ellerini sirenin yönüne doğru uzatıyor. Gök gürültüsü odayı dolduruyor ve bir şimşek suya çarpıyor, siren acı içinde çılgılık atıyor, sonra şimşek onu doğrudan vuruyor.

Su tamamen kaybolur, siren de onunla birlikte, ve Sebastian zaferle ellerini havaya kaldırırken, odayı alkış sesleri doldurur.

Orospu çocuğu.

Brax ellerini kulaklarımdan çekiyor, nabzım o kadar hızlı atıyor ki kulak zarlarım patlayacakmış gibi hissediyorum.

Sebastian bir şekilde kalabalığın içinde beni bulur ve elini boynuna götürerek kesik atar gibi yaparken yüzünde bir gülümseme belirir. Ben tepki göstermiyorum. Sadece ona bakıyorum.

Haksız değil. Hiç de bile.

O kazanan ve ben, anlamadığım bir amaç uğruna hayatımı feda etmek üzereyim.

ZANE

Pazartesi bulanık bir şekilde geçti. Salı günü üçüncü sınıflar bitirdi ve ikinci sınıflar çukurlara girdi. Çarşamba günü azaldılar ve ikinci sınıfların son öğrencisi çukurun elinde can vererek günü tamamladı. Şimdi Perşembe, yani birinci sınıfların günü.

Her geçen an, birinci sınıfların beklentisi daha da artıyor. Ama bugün, bu hafta her gün olduğu gibi çukurun etrafında otururken, ortam daha da ağır ve korkutucu geliyor.

"Janica Feron, Victor Walton ve Rufus Meadows." Profesör Burton, dün çukurdan çıkamayan son öğrencilerin isimlerini okudu.

Bu Gauntlet, beklediğimden daha fazla cana mal oldu ve amatörler henüz sırası gelmedi bile. On üç üçüncü sınıf öğrencisi öldü. Öylece. Ve on dokuz ikinci sınıf öğrencisi, ölüm sayısını otuz ikiye çıkardı. Bitirdiğimizde bu sayı elliye geçecekmiş gibi hissediyorum. Bizden önceki yıllar, bizimkinden çok daha fazla sihir eğitimi aldılar ve bizden onların seviyesinde rekabet etmemiz bekleniyor.

Bu gerçek dışı.

Profesör Burton her zamanki saçmalıklarını saydıktan sonra, her konuşmasının sonunda söylediği aynı cümleyi tekrar etti. Tekrar etmeyeceğim. Hiçbir zaman etmedim. Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum ve sırf söylemek için rastgele kelimeleri tekrarlamayacağım.

Projeksiyonu kaybolur ve çukurdaki profesör bazı ayrıntıları saymaya başlar. Çukurun en solundaki su birikintisi, bir sirenle orada olmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalışırken dikkatimi çekmeye devam eder. Her biri yok edildiğinde, yerine bir başkası çağırılır — ölümcül, sonsuz bir döngü.

Hayatımda bir daha pullu bir güzellik görmesem bile, yine de çok erken olur. Raven'ın uyduğu benim uyluğuma sürtünerek beni düşüncelerimden koparıyor.

Diğer tarafında oturan Leila ile bir şeyler fısıldaşıyor. Brax yine Raven'ın arkasında, Creed onun önünde ve Eldon diğer tarafında.

Leila'nın yanında. Birini korumak için birdenbire bu şekilde dağılmak garip, ama aynı zamanda şimdiye kadar yaptığım en doğal şey.

Nasıl ve nedenini açıklayamıyorum; diğerlerine sorsam, eminim onlar da benim kadar kafaları karıştırdı.

Elim içgüdüsel olarak Raven'ın dizine uzanıyor, başparmağım onun inanılmaz yumuşak tenini ileri geri okşuyor. Bana hafif bir gülümsemeyle bakıyor, sonra dikkatini arkadaşına geri veriyor, ta ki çukurların yanındaki profesör konuşana kadar.

"Birinci sınıflar, Gauntlet'in son iki günü artık sizin için, ve başlayacağız..." Herkes nefesini tutarken, elindeki kağıda bakar ve parmağını kağıt üzerinde gezdirir. "Eldon Rhodes."

"Ne? Hayır," Raven nefesini tutarak fısıldadı, vücudu gerildi ve arenadaki herkes gibi Eldon'a dönüp baktı.

Eldon, her zamanki gibi yüzünde sırtıyla Leila'nın üzerinden eğilerek Raven'ın çenesini tutar ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırır. Şanslı herif. Raven, Eldon geri çekilip sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi merdivenlerden aşağı inerken ona bakakaldı.

Raven'ın eli kucama düşer ve ben, onun nefesleri kısa ve sık bir şekilde gelirken, elimi onun elinin üzerine koyarım.

"Başarabilirsin Eldon. Seni seviyorum."

Raven gibi ben de kaşlarımı çattım, ta ki Leila birkaç sıra önümüzü işaret edene kadar. "Bu Genie."

Beklediği gibi, Eldon'un dikkatini çekmeye çalışırken kendini rezil ediyor.

Eldon, Raven'ı tekrar ararken ona bakmıyor bile. Hızlıca göz kırparak onu işaret ediyor ve kubbe şeklindeki çukurun etrafından profesörün beklediği yere doğru yöneliyor.

Yanımdaki Raven'a baktığımda, yanaklarının pembeye döndüğünü görüyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Onun yüzünde sürekli bir kızarıklık olması için ne yapardım.

Hepimiz Eldon'ın çukura girmesini izlerken, Raven'ın tırnakları şortumun içinden uyluğuma batıyor. "Nefes alamıyorum," diyor fısıldayarak, gözlerinde korku beliriyor.

"O halleder, Raven. Merak etme. Yemin ederim," diye onu sakinleştiririm.

"Bana endişelenmememi söylemek, bir kuşa uçmamasını ya da güneşe parlamamasını söylemek gibi bir şey."

Buna verecek bir cevabım yok, bu yüzden onun elini tutup parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum. Brax'ın eli omzuna dokunuyor ve Creed arkasına uzanıp bacağına tutuyor, hepimiz ona dokunuyoruz. Bunun onu rahatlatmak için mi, yoksa kendimizi rahatlatmak için mi olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi.

Eldon, tüm kurtulanların yaptığı gibi, kayalar ve taşların arasındaki kumlu zeminde kalır. Eldon suyu kontrol etmek için bir kayaya bastırırken bacağım gerginlikten titremeye başlar ve tabii ki, sanki onun bakışını hissetmiş gibi, su yükselmeye başlar.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye bağırır Raven, korkuyla bacağıma tutunurken tırnakları sonsuza dek etime iz bırakır.

Su seviyesi Eldon'un dizlerine kadar yükselir ve ardından o tanıdık melodi etrafımızı sarar. Ellerimi kulaklarıma götürürken Raven de aynısını yapar ve kırmızı saçlı bir figür suda süzülürken bacağıma çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağlar.

Brax'ın eli omzunda kalır ve onun bizim gibi kulaklarını kapatmak zorunda olmamasına anında sinirlenirim. Pislik.

Eldon'ın da saçın parlamasını gördüğü anı fark ettim, siren ona doğru sürüklenmeye başladığında yerini tespit ettim. Elllerinde bir ateş topu oluşturdu, bir, iki, ve üçüncü seferde tüm vücudu kırmızıya döndü. Su onun etrafında köpürmeye başladı, vücut ısısı su sıcaklığını hızla artırdı ve siren sudan atlarken güçlü bir çığlık yankılandı.

Sıra sıra dişler yüzünü çarpıtır, saldırı modu devreye girer ve Eldon'a doğru havada fırlarken, Eldon ateş topunu ona doğru fırlatır. Tek bir temiz atışla, cildini yalayan ve ruhundan acı çeken alevlerin kükreyen cehennemi haline gelir.

Su seviyesi bir kez daha düşerken siren buharlaşarak yok olur ve Eldon zaferle ellerini havaya kaldırır.

"Ah, lanet olsun," Raven, yüzünü eliyle silerek şikayet eder. "Onun güvenliği için çok endişelenmişim. Aslında onun ne kadar sinir bozucu bir kazanan olacağını düşünmemiştim."

Öğrenciler koloseumun etrafında tezahürat yapar ve gauntlet'i başarıyla geçen ilk birinci sınıf öğrencisini kutlar. Ya ben de başarılı olurum ve onun ne kadar harika olduğu hakkında saçmalıklarını dinlemek zorunda kalırım, ya da sirenin beni almasına izin veririm.

Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyorum. Ama önemli olan tek şey, hepimiz için umut olması.

Öğrenciler birbiri ardına çukura giriyor ve çukur hayatlar almaya devam ediyor. Eldon başardıktan, ya da onun deyimiyle "o kaltağı öldürdükten" sonra on altı kişi çukura girdi ve beşi çıkamadı. Bu oranları sevmiyorum, özellikle de yanımda oturan ve tüm dikkatimi çeken kadının kendisini koruyacak sihirli yetenekleri olmadığı için.

Kurtulamayanların çoğu psişik veya kehanet büyüsüne sahip, bu da Raven'ın şansını kötüleştiriyor ve kafamı karıştırıyor.

Ancak Genie, doğaya dayalı telekinezi yetenekleriyle hepimizi şaşırttı. Birkaç deneme yaptı ama, benim büyük hayal kırıklığıma rağmen, bir kayayı yerinden oynatmayı başardı ve onu sirene doğru başarıyla yönlendirdi.

Öğle yemeği çok çabuk geçti ve şimdi profesör sivri tırnaklarıyla isimlerin yazılı olduğu kağıdı tekrar incelerken biz de yerlerimize oturduk.

"Sırada Leila Fitch var."

Ayağa kalkarken Raven'ın elini sıktı. Sinirleri o kadar gergin ki, bunu havada hissedebiliyorum. Raven'ın endişesi tekrar artıyor ve arkadaşının merdivenlerden aşağı inmesini izlerken alt dudağını ısırıyor.

Profesör Fitch, merdivenlerin altında onu karşılıyor, kolunu omuzlarına dolayarak bekleyen profesöre doğru yürütüyor. Ona söylenenlere başını sallayarak cevap verirken ellerini ovuşturuyor ve bir anda koruyucu bariyerin içinden geçiyor.

Eldon Raven'a yaklaşır ve ben ona elimi uzatırım. Dördümüz sessizce ona ihtiyacı olan desteği vermeye çalışırız.

Sirenin ortaya çıkıp bu saçmalığı bitirmesini isterken, zaman yavaş çekimde akıyor gibi hissediyorum. Bu sefer, yükselen suda ortaya çıktığında saçları kahverengi ve Leila kumda olduğu yerde donup kalıyor.

Korkuyla ağzı açık kalır, hareket etmez ve hızlı tepki verip sireni hazırlıksız yakalama fırsatını kaçıır.

"Hareket et, Leila. Lanet olsun, hareket et," Raven fısıldayarak söylüyor, ama beklendiği gibi, bu hiçbir işe yaramıyor ve sirenin melodisi havada dans ediyor. Bir kez daha ellerimi kulaklarıma götürüyorum, ama su Leila'nın dizlerine kadar yükselirken melodi kesik kesik hale geliyor.

Melodi gittikçe sessizleşir ve sonunda tamamen durur. "Ne oluyor?" Brax arkamdan mırıldanır ve ben de onun kadar şaşkın bir şekilde omuz silkerim.

"Suya bak," diyor Creed, bize kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar çukura veriyor.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürer, ama çok yavaşça su bulanıklaşmaya başlar. "Suyu donduruyor," diye mırıldanırım. "Siren de onunla birlikte."

Leila'nın ne yaptığının tam olarak farkında olduğunu sanmıyorum, ama donmuş hali, donma yeteneği sayesinde destekleniyor gibi görünüyor.

"Kır onu, Leila," Profesör Fitch çukurun kenarından homurdanır ve sesi, Leila'nın trans halini bozar gibi görünür. Elleri yanlarında sıkışır, donma sürecini hızlandırır ve su, Leila'nın durduğu yer hariç, katı buza dönüşür.

Leila ellerini havaya kaldırır, genişçe açar ve sonra çırpır. Bu hareketin yankılanan gürültüsü şaşırtıcıdır, buz milyonlarca parçaya ayrılır ve etrafında patlar. Çukur gözlerimizin önünde bir kar küresi haline gelir ve Fitch, hepimizin tuttuğunu fark etmediğim bir rahatlama nefesini verir.

Raven alkışlarken, Leila şaşkın bir ifadeyle merdivenlerden yukarı koşar. Henüz oturmuşken, profesör bir sonraki öğrenciyi çağırır.

"Zane Denver."

Kahretsin.

Raven'a dönüp, geniş gözlerinde parıldayan paniğe rağmen gülümserim. Eğer bunu batırırsam, son gördüğüm şeyin o olmasını istiyorum. Elimi kaldırıp yanağını avuçlarım. O benim dokunuşuma yaslandığında vücudum gerilir ve ona doğru yaklaşırken beynim şehvetle dolar, dudaklarımı nazıkçe onun dudaklarına bastırırım.

O anında karşılık verdi, bu da benim aletimin canlanmasına neden oldu, ama şimdi bunun sırası değildi. İsteksizce geri çekildim ve ayağa kalktım.

Merdivenlerden inerken adrenalin vücudumu kapladı. Organizasyon sorumlusu profesörün yanında durduğumda tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bay Denver. Dikkatli olun," diyor sıkı bir gülümsemeyle ve çukura doğru el sallıyor. Harika, sanki duymak istediğim son sözler bunlar. Cehennemin çukurlarına gönderilmeden önce bana bilgece sözler veya cesaret verici ipuçları yok. Dudaklarımı nasıl sıkı tuttuğumu ve kendime alaycı sözler söylediğimi bilmiyorum, ama dönüp çukura adım atıyorum.

Bariyeri geçerken vücudumda garip bir his dalgalanıyor.

Ayaklarımın altındaki kum hafifçe çökünce içgüdülerimin kontrolünü ele almasına izin veriyorum. Su, sanki beni yutmaya niyetli bir canavarı saklamıyormuş gibi sağımdan beni kışkırtıyor. Eldon'un yaptığı gibi, yerde kalıyorum, parmaklarımı yanlarımda esneterek büyümle bağlantımı test ediyorum. İki yetenekle kutsanmışım. Kehanet benim birincil yeteneğim, bu da benim lehime çalışmalı, bu yüzden ikincil yeteneğime gerek kalmayabilir.

Dikkatli adımlarla ilerlerken, beni izleyen kalabalığın farkındayım ve sihrimi görmelerinden nefret ediyorum. Bu özel, kişisel bir şey, ama onlar bizi herkesin göreceği bir gösteriye zorluyorlar.

Bir kayanın etrafından dolaşırken, su damlamasının sesini anında duydum ve kayanın büyüklüğüne hayret ettim. Kenara bakarak, su seviyesini kontrol ettim ve sonra bir sonraki oluşuma koştum. Hesapladığım pozisyona geldiğimde, su ayak bileklerimi geçmişti ve sirenin sesi duyularımı doldurmaya başladı. Onun müziğinin beni ele geçirmesini istemiyorsam, harekete geçmek için fazla vaktim yok, ama kendimi savunmaya çalışırken ellerimi kulaklarıma bastıramam.

Parmaklarımın ucuyla, daha büyük kayalara odaklanıyorum, büyümle ağırlıklarını test ediyorum. Çok ağır. Kahretsin. Cin daha küçük olanla riske girdi, ama ben bu ihtimali sevmiyorum.

Müzikle mücadele etmek gittikçe zorlaşırken kaşlarım çatılıyor ve su yüzeyinden çıkmadan önce mor saçların parıltısını görüyorum. Diğerlerinden daha hızlı saldırıyor. Fazla vaktim yok.

Onun büyük mavi gözleri ve dolgun pembe dudakları uzun süre şeklini korumuyor ve yüzünün önümde dönüşmesini dehşetle izliyorum.

Hareket et, Zane.

Ellerimi sıkıca kavrayarak kayayı itiyorum ama hareket ettiremiyorum. Kahretsin. Ellerimi sallayarak tekrar deniyorum, beynim ikiye bölünmek üzere, baştan çıkarıcı sirenin melodisine teslim olmak üzere ve bu çok fazla.

Siren dişlerini bana geçirdiğinde, ağrı kolumdan parmak uçlarıma ve göğsüme kadar yayılır, damarlarımın derinliklerine kadar işler.

Gözlerimi kapatıp ikincil yeteneğime odaklanırken kalabalığın haykırıışları kulaklarımda yankılanıyor. Kolum zonklıyor, ama uzuvumdaki tutuş yumuşuyor ve ben yere yığılıyorum. Kendime bakarken etrafımdaki melodi kesik kesik oluyor. Arena'da ikinci bir haykırıış dalgası yayılıyor ve kendimi ifşa ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Yani, en azından büyümü.

Benim *kendim* ise başka bir hikaye.

Orada deęilim. Ben yokum. Sadece zihnim ve dűřüncelerim var, bedenim ise çıplak gözle görülemmez hale geliyor. Onun hala burada olduęumu, hala onun için bir tehdit olduęumu fark etmeden önce ne kadar vaktim olduęunu bilmiyorum ve hızlı hareket etmem gerekiyor.

Ellerimi önümde tutarken kolumdan bir acı dalgası geçer, tekrar kayalara odaklanırken bir iniltiyi zorla bastırırım. Bu sefer biraz daha kolay hareket eder ama yine de tamamen çıkarmak için üç deneme gerekir. O kadar çok güç kullanıyorum ki, havada uçarak sirene çarparak hiç çaba harcamadan onu yerinden çıkarır.

Sirenin gittiğini gösteren belirgin işareti, yani suyun kaybolmasını bekleyerek olduğum yerde donakaldım. Su seviyesi yavaşça düşene kadar nefesim boğazımda sıkışmış durumda.

Zane.

Creed'in zihnimdeki sesi, bana yapışan ikincil büyüyü serbest bırakmamı sağlar ve bedenim kalabalığın önünde yeniden belirir. Bakışlarım anında Raven'a takılır, pembe saçları kalabalığın içinde bir fener gibidir.

Alkışlar patlak verir ama ben kazanan gibi hissetmiyorum ve çukurun dış halkasına doğru yöneliyorum. Yaralandım, elbette. Bunu atlatabilirim. Ama insanların benim görünmez olabildiğimi bilmeleri, telekinezi kullanarak nesneleri hareket ettirebilmemden daha iyi, benim için bir kayıp gibi geliyor.

RAVEN

Nefes alamıyorum. Vücudum gerginlikten o kadar sıkı sarılmış ki bayılacağım sanırım. Gauntlet'i *izlerken* ölen ilk kişi ben olabilirim. Bundan eminim. Zane'in çukura girmesini izlerken şakaklarımda ter damlaları oluşuyor, bir parçamı da onunla birlikte götürüyor.

Bir dakika önce büyüsunü kanalizasyonla etmeye çalışıyordu, bir dakika sonra siren iğrenç dişlerini omzuna geçiriyordu. Nefesim kesildi, dehşet beni sararken ellerim kulaklarımdan düştü. Ve sonra o gitti.

Sadece... yok oldu.

Görünmez. Lanet olasıca görünmez oldu.

Kayayı havaya uçurup sirenin canını alana kadar, tüm bunları hayal ettiğime neredeyse yüzde yüz eminim. Zaman duruyor, çukur kendini sıfırlamaya başlarken dünyam dönüyor. Su yavaşça çekiliyor, siren yeniliyor ve Zane, kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde herkesin önünde yeniden ortaya çıkıyor.

Şok, şaşkınlık ve zafer çılgınlıkları kalabalığın arasında yankılanır. Zane'in seyircilere bakarken yüzündeki gergin ifade, onun mutlu olmadığını gösteriyor ve bunun kolundaki açık yarayla ilgisi olmadığını hissediyorum. Kan vücudundan aşağı akıyor, tişörtünün kolu yırtılmış ve parmak uçlarından kırmızı damlalar damlıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve sonunda kısa, keskin bir nefes alırım. Yeriimden kalkar ve ne yapacağımı düşünmeden iki basamak birden atlayarak çukura doğru inerim. Umurumda değil. Tek önceliğim ona ulaşmak.

Merdivenleri telaşla iniyorum, Zane'e yaklaştıkça dünyanın geri kalanı bulanıklaşıyor. O, yanardöner bariyerden geçiyor ve ben ona atılmak üzereyken duruyorum.

"İyi misin?" diye sorar, ela gözlerinde endişe belirir ve sağlam koluyla benim kolumu tutar.

"Siktir et. İyi *misin*?" Bakışlarım kanayan koluna kayıyor. İçgüdüsel olarak, elimi uzatıp dokunmak istiyorum ama hemen geri çekiyorum. *Siktir*. "Bunu halletmemiz lazım," diyor Creed, yanıma yaklaşarak. ve omzumun üzerinden attığım hızlı bir bakışla Eldon ve Brax'ın çok uzak

olmadığını görüyorum.

"Tıp merkezine *değil*," diyor Zane yüzünü buruşturarak.

"Neden?"

Eldon gözlerini devirir. "Çünkü sağlık merkezi personelinin güvenilmez olduğuna kesin olarak inanıyor."

Kaşlarımı çatarak, beşinin arasında bakışlarımı gezdiriyorum, şaka yapmasını bekliyorum, ama o şaka yapmıyor.

"Şifacı olduğunu iddia eden ev arkadaşımızın aslında bu yeteneğe sahip olmaması ne yazık," diye Brax sessizce düşünür ve ben ona sert bir bakış atarım.

Ne pislik herif.

Ona bağırmadan önce Creed aramıza girer. Şu anda bir olay yaratıyoruz ama Zane, sirenin saldırısına uğrayan ve hayatta kalan ilk kişidir.

"Teşekkürler, öğrenciler. Gauntlet'in son günü yarın başlayacak. Sonra bol bol kutlama olacak. Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağa daha hayatta kalın." Profesörün duyurusu beni rahatlatır ve Zane'e yaslanırım.

Kolumu onun sırtına dolayarak, kolunu omzuma atmasını teşvik ediyorum ve adım adım ilerliyoruz. Arenadan çıkarken saçımın kokusunu aldığından neredeyse eminim, ama ona dönüp baktığımda, o uzaklara bakıyor.

Çıkışa vardığımızda, öğleden sonra güneşi üzerimize dökülüyor ve bir gün daha ayakta kalabildiğim için rahatlıyorum. Yarın tamamen farklı olabilir, ama şu anda bu bir sorun değil.

"Onu buradan çıkaralım." Eldon sorumluluğu üstlenir ve yaralı bölgeye dokunmadan Zane'in diğer tarafına geçer.

"Nereye?" diye soruyorum, ona nerede yardım alabileceğimiz konusunda hala kafam karışık. "Eve," diyor Zane ve diğerleri de onaylayarak başlarını sallıyor.

Eldon, kalabalığı takip ederek her zamanki yolu kullanmak yerine, bizi arenanın arkasına, tamamen boş olan bir yere yönlendirir ve ağaçların arkasında gizlendiğimizde durur. Zane bana daha fazla yaslanır, diğerleri ise etrafımıza üç kez bakınır. Ne yaptıklarını soramadan, Brax avucunu en yakın ağacın kabuğuna bastırır.

"Gidelim," diye homurdanır ve şimdi boşluğu dolduran kocaman kara deliğe doğru başını sallar.

Creed arkasına bakmadan geçiyor ama diğerleri hareket etmiyor, benim de onu takip etmemi bekliyorlar. Dudaklarımı büzerek seçeneklerimi değerlendiriyorum

seçeneklerimi düşünürüm, ama şu anda Zane'i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaklarına karar veririm ve uçuruma yaklaşım.

Zane benimle kalır, attığımız her adımda vücudu daha da ağırlaşır. Endişe beni tüketir, ama kendimi dönen karanlığa teslim ettiğimde, uçurumun diğer tarafının bizi doğrudan eve götürdüğünü fark edince irkilirim.

"Ne..." Creed mutfaktaki çekmeceleri karıştırmaya başlamış, Brax ve Eldon da arkamızdan içeri giriyor. "Bu senin yeteneğin mi?" diye soruyorum, Brax'a bakarak, ama Zane kollarımda yığılınca onun cevabını duyamıyorum. Yanımda l bir yük gibi duruyor ve diğerleri onu kanepeye yatırmama yardım etmek zorunda kalıyor.

Sırtı yastıklara değdiği anda başını sallar. "Hayır. Hayır. Raven'ı istiyorum," der, her kelimeyi gereğinden fazla uzatarak. Eldon'a bakarken kaşlarımı çatıyorum ve o omuzlarını silkiyor.

"O iyi mi?" diye soruyorum, kanepenin yanında çömelip iğdsel olarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Siren ısırığının yan etkileri. Tabii, bunu anlatacak kadar yaşarsan," diye açıklıyor Creed, bir elinde sıcak bir kupa, diğer elinde bir bezle yaklaşarak.

Bez parçasını suya batırıp Zane'in yarasına bastırır ve Zane acı içinde inler.

"şu anda gerçekten bir şıfacı olsaydın ne olurdu bir düşün. Çok faydalı olurdu," Brax *yine* homurdanır ve öfkeyle burun deliklerim genişler. Karşılık vermek yerine, ona doğru sert bir bakış atarım.

Sunduğum tek bir şey var. Aynı şey değil, ama *bir* değeri olabilir.

Siktiğimin heriği.

Sessizce ayağa kalkıp odama doğru yürüdüm. Zane arkamdan seslendi, peltek konuşması beni giderek daha fazla endişelendiriyordu, ama aradığım şeyi bulduğum anda ona geri dönecektim.

"O ne?" Eldon, Zane'in yattığı yerin yanındaki yerde küçük çantamı açarken sorar.

"Bunlar şıfalı otlar ve iksirler," diye mırıldanıyorum, ihtiyaım olan her şeyi ararken gözlerimi kaldırmadan. İstediğim şeyi ararken küçük şişeler birbirine çarpıyor. Shadowmoor'daki son dersimden bu yana epey zaman geçti, ama ihtiyaım olan şeyi hatırladığımı sanıyorum.

"Onları nereden buldun?" diye sorar Creed.

İhtiyacım olan tüm malzemeleri hazırlayana kadar cevap vermiyorum. "Shadowmoor'dan getirdim."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"İyileştirici bir iksir. Okulda nasıl yapılacağını öğretilmişlerdi ama yaralarımın ya da incinmelerimin bu kadar büyük bir çabayı gerektirdiğini hiç düşünmedim, bu yüzden daha önce hiç yapmadım. Yine de denemeye değer, özellikle de ben *aslında* bir şifacı olmadığım için."

Brax benim alaycı sözlerimi duyarsa, bana karşılık vermez. Creed yanıma diz çökerek malzemelere bakar.

"Neden bu malzemelerin hiçbirini daha önce duymadım?"

Yanımdaki sessiz ve gözlemci adama bakıyorum ve boğazımı temizlemeden önce bir anlığına onun oniks gözlerinde kayboluyorum. "Çünkü hepsi Shadowmoor'da yetişiyor." Çantamdan küçük kaseyi çıkarıyorum, her şeyden biraz ekledikten sonra Creed'in suyundan biraz alıyorum.

"Bu karışımı ona kullanmak güvenli mi?" diye bağırır Brax, beni daha da sinirlendirir.

"Yorumların beni sinirlendirmeye başladı. Benim şifacı olmamam hoşuna gitmiyor, ben de bir alternatif buluyorum ama o da yeterli değil. Yani, ekleyecek *yararlı* bir şeyin yoksa..." Dişlerimi sıkarak, yanaklarım kızarır. Gözleri beni içine çekiyor. Biri kahverengi, biri yeşil. Yine de ikisinde de tiksinti var.

"Sadece gerçeği söylüyorum, Shadow."

Ayağa kalkarken kase yere düşer, parmağımı ona doğru sallayarak ona fikrimi söylemeye hazırdım, ama bacağıma konan bir el beni durdurur. Dikkatim dağılarak Zane'in dizime dokunduğunu görürüm. Elini takip ederek koluna ve yüzüne doğru bakarım, onun hafifçe gülümsediğini görürüm.

"Ne düşünüyorsan onu yap, Raven. Sana güveniyorum." Daha önce olduğundan daha fazla geveliyor ve bu beni pek de güvenli hissettirmiyor. Derin bir nefes alıp onun istediğini yapıyorum, ama önce Brax'a ölümcül bir bakış atıyorum.

Neyse ki, gerekli macunu hazırlarken kimse konuşmuyor. Sonuçtan memnun kaldığımda, dikkatimi yarasını elimden geldiğince temizlemeye veriyorum.

Sirenenin dişleri tarafından parçalanmış etleri boğazımın arkasında yanma hissi yaratıyor. Daha fazla temizleyemeyeceğime emin olduğumda, macunu etkilenen bölgeye olabildiğince nazıkçe sürüyorum.

Kokusu iğrenç ama kimse şikayet etmiyor. Kaplamadan memnun kaldığımda, genellikle parmaklarımı sarmak için kullandığım bandajları alıyorum. Omzunu sardığımda, yara tamamen korunana kadar işlemi tekrarlıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Zane, sesi biraz daha doygun ve yüzü eskisi kadar solgun değil.

"Şimdi ne olacak?" diye soran Eldon, ayağa kalkmam için bana elini uzatıyor. Ben de

"Şimdi bekleyeceğiz. Yaklaşık sekiz ila on iki saat sürer, sabahleyin iyi olur."

"Peki ya iyileşmezse?" Brax araya girer. Omuz silkiyorum.

"O zaman yine benim güçlerimin yetersizliğinden şikayet edersin?" Gözlerimi devirerek karşılık veriyorum.

"Hayır, şikayet etmeyecek," Zane mırıldanır ve sağlam kolunu hafifçe kaldırarak Brax'ı işaret eder, ama hareket tam olarak başarılı olmaz. "Akşam için planın ne, Raven?"

Küçük şişeleri çantama geri koyarak omuz silkiyorum. "O odamdaki lanet el kitabını bulup, sürekli bahsettiğin şeyin ne olduğunu görecektim."

Yüzünde bir gülümseme belirir ve ona kızmak isterim, ama durumu kötü olduğu için onu affederim.

"Belki bana eşlik edersin?"

"Tabii. Seninle otururken okuyabilirim," diyorum ve o uysalca başını sallıyor. "Biraz antrenman yapacağım. Sonra yemek meselesini hallederiz," diyor Creed

diyor ve herkes onaylayarak mırıldanıyor. Elimde tuttuğum kaseyi alıyor ve mutfığa götürürken teşekkürlerimi mırıldanıyorum.

"Belki yemek yedikten sonra, sen ve Eldon bana yarın hayatta kalmak için tüm önemli ipuçlarını verebilirsiniz."

"Tabii ki." Eldon, Creed ile birlikte cam kapılara doğru gitmeden önce eğilip yanağıma tatlı bir öpücük kondurur.

"Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim Raven, ama sen başaracaksın. Bundan eminim." Zane'e gülümserim. Yarın benim de karşılaşacağım aynı şeyden yaralandığı halde bana bu kadar kaygısız bir moral konuşması yaptığı farkında değilim. O sihirli güçlere sahip ve yine de yaralandı.

Ben bittim.

Çantayı kapatıp, odama koşarak geri döndüm ve Zane'in ilk günümde bana verdiği kalın el kitabını almak için çantayı değiştirdim. Pijamalarımın daha rahat olacağına karar verdim

daha rahat olacağına karar verdim, ama hemen fark ettim ki hala spor kıyafetlerimi giyiyordum ve üniformam soyunma odasındaaydı.

Umarım bu yüzden başım belaya girmez. Sabah Leila'ya bundan bahsedeceğim. Babası onu çağırdığı için öğleden sonraki dersleri kaçırdı.

Kesinlikle benden önce kimseye ait olmayan bir şort ve büyük beden beyaz tişört giydikten sonra, el kitabını alıp salon alanına geri döndüğümde Zane'i sessizce horlarken buldum.

Onun sakinliğine ve her zaman onu süsleyen dingin havasına gülümsüyorum. Uyuyor olsun ya da olmasın, onun yanında olmayı tercih ederim, bu yüzden kanepenin karşı ucuna oturuyorum.

"En iyisi bu." Brax'ın sözleri beni irkiltir, çünkü odanın kapısında arkamda belirir.

Şu anda onunla ilgilenmek istemememe rağmen, iç çekip ayrıntıları anlatması için onu zorluyorum. "Ne için?"

"Uyuyor olması."

"Öyle mi?" Yüzümdeki tatlı gülümseme o kadar zoraki ki, çenem kırılacak sandım. Ama Brax'ın bana sürekli sıcak ve soğuk davranmasına rağmen, onun bana hissettirdiği duyguların omurgamdan aşağıya doğru yayıldığını görmesini istemiyorum.

"Evet. Çünkü yarın öldüğünde, sana olabileceği kadar bağlı olmayabilir."

Diğerleriyle birlikte arka güverteye doğru uzaklaşan silüetine bakakalıyorum.

Ne pislik herif. Bu ne cüret? "Sen bir pislisin.

Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye homurdanıyor ve cam kapıyı arkasında çarpıyor.

Çılgılık atmak istiyorum. Ciğerlerim, dudaklarımdan bir kükreme koparmak için yanıyor ama ona bu zevki yaşatamam. Hıçkırıkların da hemen hemen aynı anda ortaya çıkacağını bildiğim için. Kanepeye geri düşerken, Zane'i rahatsız edeceğim diye paniğe kapılıyorum ama o kıpırdamıyor bile.

El kitabını göğsüme sıkıca bastırarak sakinleşmek için nefes almaya çalışıyorum ama bu noktada bunun bir faydası yok. Brax'ın sözleri içimde çok derin bir şeyleri harekete geçiriyor çünkü doğru. Gerçekler ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kontrol edebileceğim tek şey bu an.

Bunu akılda tutarak, burnumdan uzun ve derin bir nefes alıp, ağzımdan aynı hızda yavaşça nefes veriyorum. Bu işlemi dört kez daha tekrarlıyorum

tekrar ediyorum ve sonunda ev arkadaşı el kitabının kapağına odaklanabiliyorum.

Klasörü ilk sayfadan açtığımda, gördüğüm sürpriz kaşlarımı kaldırdı. İkinci plastik cüzdanı tereddütle açtığımda, kıkırdadım. Parmaklarımı ilk sayfadan son sayfaya doğru gezdirirken, inanamama hissi beni sardı.

O sinsi piç kurusu beni fena kandırmış. Ve ben buna kızgın bile değilim.

Yarın hayatta kalamayacağımın kesinleşmiş olması çok yazık.

Aksi takdirde, bu çok daha eğlenceli olurdu.

RAVEN

Saçlarımı okşayan parmaklar beni uykumdan uyandırıyor. Sersemlik ikinci bir deri gibi bana yapışıyor, ama gözlerimi açıp Zane'in bana baktığını gördüğümde bu his bir anda yok oluyor. Beni uyandırmaya devam ederken yüzünde bir gülümseme yayılıyor ve benim ani yorgunluğuma ve her zamanki huysuz sabah ruh halime rağmen, ben de ona gülümsüyorum.

Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. Dün gece Creed yemek hazırladıktan sonra hepimiz Zane'i uyumaya bıraktık, ama yemeğimi bitirir bitirmez yine Zane'in ayaklarının dibindeki kanepede kıvrıldım ve uykuya dalmış olmalıyım. Üzerimde battaniye yoktu ama. Bayıldıktan sonra biri üzerime battaniye örtmüş olmalı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, ağır ağır oturup ona dönmeye çalışarak.

"Harika hissediyorum. Sadece bandajları çıkarıp
"Yardım eder misin?"

"Hala korkunç görünüyorsa ve kumaş cildine yapışmaya çalışıyorsa, kesinlikle hayır." Bu düşünceye irkildim ve Zane bana kıkırdadı.

Bandajın ucuna dikkatlice uzanıp yavaşça çözmeye başlıyorum, yarasına yaklaştıkça hareketlerim daha da temkinli hale geliyor. Rahatlamama neden olan şey, kumaşa yapışmış merhem kalıntıları dışında başka bir şey bulamamam.

Bandajı yere bırakıp, şok içinde, iyileşmiş cildini düşünmeden elimi gezdiriyorum. Başardım. Onu gerçekten iyileştirdim.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyler ve elini benimkinin üzerine koyar. Ben de başımı kaldırıp onun gözlerine bakarım.

"Rica ederim."

Gözlerini benimkilere dikmiş, elimi göğsünden nazıkçe çekip ağzına götürür. Dudakları parmaklarımın ve eklemlerimin üzerinde dolaşır, omurgamdan umut verici bir titreme geçer ve bu temasa nefesim kesilir.

"Bugün için hazır mısınız?" Zane'in sözleri damarlarımda dolaşan arzuyu keser ve bana tam olarak neyin beklediğini hatırlatır.

Gerginliğimi gizleyemeyerek, hafifçe başımı salladım. "Hiç de bile."

Kaşları çatılır ve beni rahatlatmak ve Gauntlet'ten çıkmanın bir yolunu garanti etmek istediğini hissedirim, ama bu imkansızdır. Hiçbir güç veya yetenek göstermediğim için dikkat çekmeyeceğim. Birçoğu sadece psişik güçlerle girmiş ve ben de onlardan farklı görünmeyeceğim. Tek sorun, çoğunun ölmüş olması. Neden bunu yaptıklarını anlamıyorum, çünkü psişik yeteneklerin çoğunun güçlü olduğunu düşünüyorum, sadece fiziksel değil, ki bu görevin çoğu bunu gerektiriyor.

"Diğerleri nerede?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek umuduyla elimi onun elinden çekip saçlarımı yüzümden geriye atıyorum.

"Muhtemelen dışarıda antrenman yapıyorlar."

Cam kapıdan dışarı bakıyorum ve üçünün de bir tür kardiyo egzersizi yaptığını veya ağırlık kaldırdığını görüyorum.

"Bunu her gün yapıyor musunuz?"

"Neredeyse." Bana gülümsemeye devam ediyor, bakışları takdirle üzerimde dolaşıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Neden bugün hayatta kalırsam ben de buna dahil edileceğim hissine kapılıyorum?"

"Bugün hayatta *kalacaksın*." Sözlerini söylerken burun delikleri genişliyor. Öfkeyle değil, kararlılığını göstermek için. Bu kadar emin olmaya çalışıyorum, ama itiraf etmek istediğimden daha zor. "Ayrıca, el kitabında her şey açıklanıyor, sabah egzersizleri bile," diyor keskin bir bakışla ve ben gülüyorum.

"Lanet el kitabını okudum, bayım."

Elini ağzına götürerek gülümsemesini saklamaya çalışır, ama boşuna. "Okudunuz mu?"

"Okudum." Masadaki el kitabını işaret ettiğimde gözlerinde yaramazlık parıldadı.

"Peki ne düşünüyorsun?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, ona başımı sallarken heyecan tüm vücudumu kaplıyor. "Bence sen bir tehditsin."

Son kelimemi zar zor bitirir bitirmez sırtım yine kanepeye yapışır ve Zane üzerimde belirir. Ancak bu sefer yüzünde nazik bir gülümseme yoktur. Arzu ve istekle dolu ateşli bir bakış vardır.

"Bugün bittiğinde, parti de dahil olmak üzere, sen, ben ve o el kitabı birbirimizi çok iyi tanıyacağız. Anlaştık mı?"

Başımı sallarken bacaklarım kasılır. "Anlaştık."
Umarım bugün konusunda haklıdır. Çünkü artan korkularım ve azalan
gücüm rağmen, kendimi yardım istemeye ikna edemiyorum.
Onlardan bile.

Şimdi, soyunma odasında iki takım üniforma yığılmış ve yeni bir şort ve tişört
giymiş olarak nefes veriyorum. Yaptığım hiçbir şey beni tüketen gerginliği
hafifletmeyecek. Bu, Shadowmoor'da bile daha önce başa çıkmak zorunda
kaldığım hiçbir şeye benzemiyor ve bana, güçlülerden biri kılığına girmiş bir
Boşluktan başka bir şey olmadığını hatırlatıyor.

Evimde tehlikelerle karşılaşmış olabilirim, ama burada sirenler ya da başka
şeyler var. Kendi ortamımın dışındayım ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum,
ama tek düşünebildiğim, idamımı beklediğim hissi.

Leila kolumu koluna takarak soyunma odasından çıkıyoruz. Burası
pazartesiye göre daha sessiz ve daha az kalabalık, ve bu gerçeklik herkesin
omuzlarında ağır bir yük gibi duruyor.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle dolu, ben de doğru kelimeleri
bulamayınca ona sıkı bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Bishops her gün olduğu gibi bizi beklerken, o benim sessizliğimi kabul
ediyor. Brax, Creed ve ben Gauntlet ile yüzleşmek için bekleyen son kişileriz,
ama yüzlerindeki ifadesiz bakışlar, çılgınca bir şey yapmayacaklarını
düşündürüyor.

Her zamanki gibi etrafımızda bir düzen oluştururlar, Eldon önde, Brax
arkada, Zane sağında ve Creed Leila'nın diğer tarafında. Her gün olduğu gibi,
arenaya girene kadar bu şekilde kalırlar, ancak Eldon ve Brax yerlerimizi
aldığımızda yer değiştirirler. Yine de kimseyi yerinden kaldırmaya gerek yoktur.
Karşılaştığımız kayıplar nedeniyle, eskisinden daha fazla yer vardır.

Kubbenin üzerinde bir projeksiyon titriyor ve Profesör Barton saat gibi tam
zamanında ortaya çıkıyor. "Günaydın, Silvercrest. Umarım hepiniz zaferinizin
tadını çıkarıyor ya da bugün Gauntlet'e hazırsınız. Zafer kazananlar için gala bu
akşam başlayacak. Bu görkemli bir etkinlik, bu yüzden henüz tesisin terzisini
ziyaret etmediyseniz, bugünkü etkinliklerden sonra bunu yapmanızı şiddetle
tavsiye ederim.

Bugün etkinliklerden sonra bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim. Gauntlet şampiyonlarını görmek için sabırsızlanıyorum. Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın."

"Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın."

Görkemli bir etkinlik mi? Kahretsin, bugün öleceğim için neredeyse mutluyum. Gerçi, takım elbise giymiş piskoposları görememek için pişman olacağım.

Düşüncelerime fazla dalmadan önce, profesör parşömenini çıkarır ve bir sonraki ismi okur. Neyse ki, ilk sırada ben değilim, ama başlayan kız için işler iyi bitmez. Onu Genie'nin arkadaşlarından biri olarak tanırım ve bu gerçek, sirenin elinde öldüğünde ve Genie kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladığında doğrulanır.

Gerçekten incinmiş mi yoksa dikkat çekmek için mi böyle davranıyor karar veremiyorum, ama dün Zane'e koşarak bir gösteri yaptığım için yargılamaktan kaçınıyorum.

Duyuruyu yapan profesör kağıtlarına bakıyor ve nefesim kesiliyor. "Creed Wylder."

Siktir.

Sola dönüp onun ayağa kalkışını izliyorum. Omuzlarını geriye atıyor ve benim yönüme bakıyor, hafifçe başını sallayarak selam veriyor ve sonra merdivenlerden aşağı iniyor.

Diğerleri gibi onun da beni öpmesini mi istedim? Hayal kırıklığına mı uğradım? Emin değilim, ama onun güvenliği için endişeleniyorum. Belki de bu felç edici endişeyle uğraşmak zorunda kalmamak için onlardan önce gitmeliydim.

Zane parmaklarını benimkilerle birleştirip elimi kucağına çekiyor, ama ben Creed'in gözlerinden bakışlarımı ayırmıyorum. Creed, çukura girmeden önce profesörle konuşuyor.

Öncülere yaptığımız gezide Creed'in psişik gruba katıldığını biliyorum, bu da stresimi azaltmıyor, ama o sarsılmaz bir güvenle sirenin inine giriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, sirenin şarkısının başlamasını bekliyorum ve şarkı başladığı anda, ellerimi kulaklarıma kapatıyorum, Creed'in kayaları tırmanışını izlerken korkudan gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyorum.

"Ne halt ediyor bu?" diye kimseye söylemeden mırıldanıyorum, panik beni ele geçiriyor, çünkü o da ondan önce başarısız olan herkesin yaptığı şeyi yapıyor.

Havuzun bulunduğu yerden en uzak kayalara tırmanıyor ama bu kesinlikle bir fark yaratmayacak. Yüksek yerler kimseye fayda sağlamadı.

Su yükselmeye başlar ve şaşırtıcı bir şekilde Creed neredeyse en tepeye ulaşmıştır. En yüksek noktaya ulaştığı anda geri dönüp suya bakar, gözleri sireni arar. Ben de aynı şeyi yaparken gözlerimi kısıyorum ve onu görmek biraz zaman alır.

Mavi saçlı, mavi kuyruklu. Suyla bütünleşmiş, bu da onu bulmayı zorlaştırıyor. İçimde bir alarm çalmaya başlar ama onun onu gördüğü anı fark ederim. Creed, su seviyesi yükselirken çömelir, bu sefer daha hızlı, sanki onu arıyormuş gibi. Birdenbire, sirenin melodisi durur ve su yükselmeyi keser.

Koltuğumun kenarında oturuyorum, ellerim kulaklarımdan ağızma düşüyor ve ne olacağını nefesimi tutarak bekliyorum. Suda dalgalar oluşmaya başlar, çukuru gözlemcilerden ayıran bariyere çarpar ve bunun nedeninin sirenin su altında çırpınması olduğu hemen anlaşılır. Siren sudan yükselirken, yüzü çarpık, dişleri dışarı çıkmış, saldırmaya hazır halde, havada güçlü bir çığlık yankılanır.

Sudan çıktığı anda, kendi kuyruğunu ısırmaya başladığında su tekrar küçük bir havuz haline gelir. Bakışlarım siren ile Creed arasında gidip gelir. Siren kendini tekrar tekrar saldırırken, Creed derin düşüncelere dalmış, elleri hafifçe kıvrılır ve izleyiciler, kanın yanardöner duvara sıçramasıyla nefeslerini tutarlar.

"Bu çok sadistçe," diyor Eldon, cansız siren kan ve kanlı bir yığın halinde kuma düşerken.

"Hayatta kalması için ne gerekiyorsa yapabilir," diye mırıldanıyorum, Creed kayadan inerken hala şokun etkisindeyim. Alkışlar ve tezahüratlar patlak veriyor ve ben de onlara katılıyorum, ne olduğunu hala anlamamış olsam da ayağa kalkıyorum.

Creed kimseye aldırış etmeden, iki basamak birden atlayarak bize katılır. Çıplak kolları ve bacakları kanla kaplıdır ve insanlar onun yanından geçerken ona geniş bir mesafe bırakmaya çalışırlar. Leila, Creed oturmadan önce koltuğundan atlar, Zane ve benim üzerinden tırmanarak onun diğer tarafına oturur ve benim yanımdaki yeri boş bırakır.

"Hey." O koltuğa oturur ve ben düşünmeden kendimi ona atarım.

"İyi olduğuna çok sevindim," diyorum, kollarımı boynuna dolayarak, o da yavaşça belimi sıkarak karşılık veriyor.

"O, dengesiz erkekleri seviyor. Not aldım," diye şaka yapar Eldon arkamdan, ben Creed'in kollarından kurtulup geriye yaslanırken. O omuz silker, Eldon'un sözlerine cevap vermez ve çukura doğru döner. Uylukları benimkine sürtünür ve ben gülümserim.

Dengesiz...

Sadist...

Ne derseniz deyin, o haklı. Hoşuma gidiyor.

Sadece bu lanet şeyden sağ çıkmam gerekiyor ki daha fazla tadını çıkarabileyim. Böyle bir görevi nasıl başarabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Gauntlet'e katılacak kalan birinci sınıfların listesi azaldıkça endişe kemiklerimi sarsmaya devam ediyor. Okunan her isim, kalbime saplanan bir ok gibi, bir sonraki isim de dahil.

"Brax Carlsen."

Ayağa kalkıyor ve arkadaşlarına ya da bana arkasını dönmeden çukura doğru yürüyor. Bu adamlara neden bu kadar bağlandığımı bilmiyorum, ama ne kadar pislik olsa da ve dün gece söylediği boktan sözlere rağmen, hala onun güvenliği için endişeleniyorum.

Onların beni bu kadar etkilemesinin nedenini anlayamıyorum. Onun çukura girmesini izlerken bir kez daha boğazım yanıyor. Kumların üzerinde yürürken önce kulakları taşlaşıyor. Creed gibi tırmanmıyor, diğerleri gibi saklanmayı bile düşünmüyor. Bunun yerine, su birikintisine bakan açık alanın tam ortasında duruyor.

"O deli," diyor Leila ve ben de onaylayarak başımı sallıyorum.

"Ondan daha azını mı bekliyordun?" Zane'in sesinde her zamanki gibi mizah yok. Sanırım endişeyle dolu olan tek kişi ben değilim.

Siren sesi başlar ve hepimizde korku uyandırır, ben de ellerimi tekrar kulaklarıma kapatırım. Su seviyesi yükselir ve hızla Brax'a doğru ilerler, ama ayak bileklerine ulaşmadan önce o tamamen taşa dönüşür.

Ne oluyor lan?

Bütün vücudu baştan ayağa gri tonlarda, ama suyu onu yutmadan önce onu takdir etmek için sadece bir saniyem var. Su, en yüksek kayanın tepesine kadar yükselir ve ardından çukuru kaplayan kubbenin tepesine ulaşır.

Gauntlet'in tamamı suyla dolarken, benimki de dahil olmak üzere herkesin nefesleri kesilir. Beyaz köpüklü yüzey sakinleşirken, su çarpıcı bir turkuaz rengine dönüşür ve sireni ortaya çıkarır. Pembe saçlar suda yüzerken

limon yeşili pullar ışıkta parıldayarak Brax'ın taş heykelinin etrafında dans ediyor.

O, onun yanından bir, iki, üç kez yüzerek geçer ve çukurun dibindeki taş heykeli hedef olarak tanımadığı hemen anlaşılır.

Creed'e dönüp, dikkatini çekmek için dirseğimi bükerek koluna hafifçe vuruyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda konuşuyorum. "Ne yapacak?"

Cevap olarak omuz silkme hareketi bana güven vermiyor, sanki o da güvenceye ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyor. Sanki sorumu hissetmiş gibi, sirenin dikkatinin artık izleyen kalabalığa yöneldiğı sırada taş heykelin hareket etmeye başladığını izliyorum.

Melodisi daha da yükselir, bizi kendine çekmeye çalışır, bu da onu Brax'a tamamen açık ve savunmasız bırakır. Brax taş formunda kalır ve giderek uzar, ta ki sirenin üzerine bir gölge düşene kadar. Siren, ikinci sınıf öğrencilere tatlı tatlı el sallar.

Onun devasa elleri hiç çaba harcamadan onu yakalayıp ezdiğinde, sirenin hiç şansı kalmaz. Sanki biri kubbeyi patlatmış ve su bir kez daha çukurdan akıp gitmiş gibidir. Brax, cansız bedeni arkasına bakmadan omzuna atar. Brax'ın normal boyuna küçölüp tekrar et ve kana dönüşmesini dikkatle izlerken içimi bir rahatlama kaplar. Onun tezahüratı kulakları sağır eder ve ben de Zane'e dönerek herkesle birlikte alkışlarım.

"O nedir?" diye soruyorum, hala kafam karışık, o da bana sırtıyor ve eğilip kulağıma dudaklarını bastırıyor.

"Brax bir gargoyle."

Vay canına. Bu akıl almaz bir şey. Onların varlığından bile haberdar değildim, birini görmüşlüğüm hiç yoktu.

O çukurdan çıkarken ben de diğerleriyle birlikte ayakta duruyorum, ama profesör bir sonraki ismi söylediğinde kalbim buz gibi oluyor.

"Raven Hendrix."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki kafamın kendi kalp atışı varmış gibi hissediyorum ve Brax'ın dün gece söylediğı sözler zihnimde yankılanıyor. "*Çünkü yarın öldüğünde, sana olabileceğı kadar bağılı olmayabilir.*" Merdivenlere doğru ilerlerken bu düşüncüyü kafamdan atamıyorum ve geriye bakmamamın daha iyi olacağına karar veriyorum.

"Raven," diye seslenir Eldon, ama bakamıyorum. Gözlerine bakamıyorum. people I'm suddenly enthralled with. I can't see the hope and

heyecan, ama artık bunların hiçbirinin önemi yok.

Brax yavaşça merdivenleri çıkarken gözlerim onun gözlerine kilitleniyor, o zafere doğru yükselirken ben ise kaderime doğru alçalıyorum. Aslında bu çok uygun. Gözlerine bakıp içimde uyandırdığı öfkeyi hatırlayabiliyorum.

Beni arkasına bakmadan geçip gideceğini sanıyorum ama, sürpriz bir şekilde, son anda kolumu tutuyor ve bana bakmadan beni yanına çekiyor. "Kulaklarında yosun var. Sol kayalık yığını."

Onun sözlerine kaşlarımı çattım, ama ona soru sormadan ortadan kayboldu. Bir adım öteye odaklanarak, alt dudağımı ısırarak için kendimi zorladım ve güçlü görünmeye çalıştım.

"Herkes Hendrix ailesinin kara koyununa veda etsin." Sebastian'ın sesi ve etrafımda yankılanan kahkahalar beni daha da sinirlendirir ve omurgam kasılır.

Profesörün önünde durduğumda, benim pahasına hakimiyet kurmaya çalışmasına tepki vermemek için tüm gücümü kullanıyorum. "İyi şanslar, Bayan Hendrix," diyor, parşömeninden neredeyse hiç başını kaldırmadan, ve ben bunu hareket etmek için bir işaret olarak alıyorum.

Yanardöner bariyere yaklaşırken, tamamen geçmeden önce önce elimi uzatıyorum. Bu hissi tarif edemiyorum ve etrafımdaki atmosfer değişirken bu düşünceyi daha fazla derinleştirecek vaktim yok.

Çukurda olmak, onu görmekle aynı şey değil. Herkesin bakıp değerlendirdiği mikroskop altındaki bir karınca gibi hissediyorum. Kayalar tahmin ettiğimden iki kat daha yüksek ve kokusu bana Shadowmoor'daki balık pazarını hatırlatıyor, ama daha korkutucu. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bakışlarım doğrudan suya kayıyor ve bu durumu nasıl halledeceğimle ilgili tüm düşüncelerim ve değerlendirmelerim zihnimden uçup gidiyor. Sirenin şarkısı başlamadan önce fazla vaktim yok. Hızlı hareket etmeliyim.

Suyun kaynağından uzaklaşmak için soluma doğru koşarken, kumdan inip alçak kayaların üzerine adım attığımda biraz tökezledim. Yüzey beklediğimden daha kaygandı ve dengemi korumak için kollarımı yanlara açtım. Gözlerimi kocaman açarak olduğum yerde donakaldım, nefesimi toparlamaya çalışırken neredeyse yüzüstü düşeceğim yere baktım ve yeşil bir parıltı gördüm.

Yosun.

Brax ne demişti?

Kulaklarına yosun koy. Bana yardım etmeye mi çalışıyordun?

Küçük yosun parçasına uzanıp onu yerden koparıyorum ve avucumda süngerimsi dokusunu hissediyorum. Bir melodi başlıyor, beni sarıyor ve duyularıma yapılan bu saldırı karşısında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Lanet olsun, burada on kat daha yüksek sesli.

Gözlerimi açıp havuza doğru bakıyorum, yavaşça yükseldiğini fark ediyorum ve düşünmeye vaktim yok, sadece harekete geçmeliyim. Yosunu ikiye ayırıp her iki kulağıma da sokuyorum ve dünya sessizleşiyor. Sirenin melodisini hâlâ duyabiliyorum ama çok güçlü değil, daha çok arka planda bir uğultu gibi.

Teşekkürler, Brax.

Spor ayakkabılarımdan etrafında su dalgalanıyor ve şu anda hayatımın bir zaman sınırı olduğunu hatırlıyorum. Çukurun ortasına doğru koşarak ilerliyorum, ilk kayayı geçiyorum ve ikinci kayaya yarı yolda geldiğimde su dizlerime kadar geliyor.

Sanırım kusacağım.

Su hareketlerimi kısıtladığı için adımlarım yavaşlıyor ve çukurun karşı ucunda sığ suda zahmetsizce yüzen sarışın bir kız dikkatimi çekiyor.

Siktir.

Zaman doldu.

İkinci kaya grubuna doğru sıçrayarak ilerlerken, sırtımı pürüzlü, nemli yüzeye dayıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ve Shadowmoor'dan gelen bir pislikle karşı karşıya olduğumu hayal ediyorum, ama bakışlarım seyircilere takılıyor ve bu çok daha zor hale geliyor.

Sebastian'ı yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle görürüm ve dişlerimi sıkarım. Son saniyelerimi ona harcamayı reddederek, başımı sağa çevirip Bishop'ları buluyorum. Zane'in yüzündeki korku, göğsümdeki sıkışıklık kadar gerçek. Creed'in kaşları çatılmış, Eldon ise ellerini sıkıyor ve koltuğunda o kadar öne eğilmiş ki, önündeki koltuğun üzerinden düşeceğinden eminim.

Veda etmeliydim. Korkaklık etmemeliydim. Ama artık her şey için çok geç.

Brax'ı görünce ne hissedeceğimi bilemiyorum. Yüzündeki rahatsızlık açıkça görülüyor, çenesini sıkarken bana keskin bir şekilde başını sallıyor. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum, ta ki sinirli bir şekilde başını sallayıp bana tek bir kelime söyleene kadar.

İt.

Somurtarak ondan uzaklaşıp kayaya daha fazla yaslanıyorum. Ayağım yine kayıyor, ama bu sefer nemli yüzey yüzünden değil. Küçük kayaların birikmiş olması yüzünden. Aynı şaşkın ifadeyle ayaklarıma bakıyorum. Suyun altında enkaz parçaları yüzüyor.

Kayaya dönüp baktığımda gözlerim şaşkınlıkla açılır. Kayada kocaman bir çukur vardır. Yakından baktığım için fark edilebilir. Uzaktan bakıldığında, sadece başka bir pürüzlü kenar gibi görünür. Kömür rengi kayaların üzerinde çizilmiş gri izler de göze çarpar. Bunları başka hiçbir yerde görmüyorum.

"Kulaklarında yosun var. Sol kaya yığını."

Bakışlarım Brax'a geri dönüyor. Bunu benim için mi yaptı? Yüzündeki ifade hayır diyor. Öfkesi yüzeye çıkıyor, ama içimden bir ses bunun bana *yönelik olduğunu*, benim yüzümden olmadığını söylüyor.

Kahretsin.

Su belime ulaştığında adrenalin damarlarımdan daha hızlı akmaya başlar ve suda yüzen sarı saçları ararım. Kayaya ağırlığımı vererek ittiğimde biraz hareket eder. Sireni doğru yere getirebilirim... bu durumdan kurtulabilirim.

Dudaklarımı birbirine sürterek derin bir nefes alıyorum ve kendimi oluşumun diğer tarafına sürüklüyorum. Siren beni fark edip hızla bana doğru yüzmeye başladığında nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Kahretsin.

Kayaya olabildiğince hızlı bir şekilde atlayarak, ellerimi parçalanmış kalıntılara sıkıca dayadım ve tüm gücümle ittim. Kollarım yanıyor, avuç içlerim pürüzlü kenarlara kesiliyor, ama kaya hareket etmeye başladı. Bunun işe yaraması için daha hızlı olmam gerekiyor.

Tüm ağırlığımı üzerine atmam gerekecek. Şimdi.

Kollarımı indirip yana eğildim, gözlerimi kapattım ve tüm gücümle omzumu kayaya attım. İlk temas anında inledim, acı beni felç etti, ama geriye doğru sendelemedim. Kayalar parçalanırken hareket etmeye devam ettim.

Teselli beni sarar, ama gürültü durup kayalar yerleşince bu his kısa sürer. Eğer işe yaradıysa, su akmaya başlayacaktır. Eğer yaramadıysa, gümüş tepside sunulan bir avuç gibiyim, sirenin beni almasını bekliyorum.

Şaşkın bir halde, artık savaşmıyorum. Düştüğüm kayanın üzerine kıvrılıp, acı beni sararken vücudumu saran suların sesini dinliyor ve kaderimi bekliyorum. Tek yapabildiğim şey, sık nefesler almak.

Bir... iki... üç...

Hiçbir şey. O bana geliyor.

Dört... beş... altı...

En azından denedim

diyebilirim. Yedi...

sekiz... dokuz...

Savaşarak öldüm.

On... on bir...

Su çekiliyor, beni sağlam elimle kendimi yukarı itmeye zorluyor. Umutlanmaya korkarak, uzak uçta sadece bir su birikintisi kalana kadar olduğum yerde kalıyorum. Yutkunmak, boğazımı tırnaklar kesiyormuş gibi, o kadar acı verici.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama gerçekten tüm gücümle o lanet şeye saldırdım. Tüm gücümü kullandım ve şimdi bunun sonuçlarını yaşıyorum. Zayıf kolumu kucaklayarak kayadan inmeyi başarır ve birinci sınıflara en yakın çukurun kenarına doğru ilerlerim. İnsanların alkışladığını ve hafif bir tezahürat sesi duyuyorum, ama kulaklarımda biriken yosun her şeyi boğuyor.

Gözlerim, merdivenlerden koşarak beni selamlamaya gelen üç Bishop'a takılıyor, Leila da hemen arkalarından geliyor ve onların varlığından çok memnun olsam da, gözlerim tek başına duran bir Bishop'a takılıyor.

Brax.

Gauntlet'ten sağ çıktım. Hala nefes alıyorum, hala buradayım ve bir Void olarak yenilmedim.

Başardım.

Ve hepsi beni en çok nefret eden adam sayesinde.

RAVEN

Acıyla boğulmuş durumdayım, ama ayrılmayı reddediyorum, son birinci sınıfların çukurun dehşetiyle yüzleşmesini izlemeye ısrar ediyorum. Zane omurgamın dibini nazikçe, rahatlatıcı dairesel hareketlerle ovuyor, Creed'in eli de dizimde aynı şeyi yapıyor, ben ise tüm dikkatimi kusmamaya veriyorum.

Terliyim ve son birinci sınıf öğrencisi Gauntlet'ten sağ kurtulduktan sonra bile ayağa kalkıp herkesle birlikte alkışlayamıyorum. Brax önümde oturmaya devam ediyor ama arkasını dönmüyor. Bana bir kez bile bakmadı ve omzuma dokunduğumda tepki vermedi.

Elbette, şimdiye kadar karşılaştığım en karmaşık kişiye teşekkür borçluyum. Eminim ki, içten içe, bunu bana karşı kullanabilmekten büyük zevk duyuyordur.

Yine acıdan yüzümü buruşturuyorum, tüm bu karmaşayı sona erdiren profesörü duyamıyorum ve herkes dağılmaya başlıyor. Herkes gidene kadar oturmakta kalmanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Leila ve Bishoplar beni ayağa kalkmaya teşvik etmiyorlar ya da soyunma odasına geri dönmem için ikna etmeye çalışmıyorlar, bu da acı ve rahatsızlığımı umduğum kadar iyi gizleyemediğimin açık bir işareti.

Kalabalık neredeyse tamamen dağıldığında Eldon elini omzuma koyar. "Hemen gidip birini çağırayım. Soyunma odasında buluşuruz, tamam mı? Acele etme."

Cevap beklemeksizin, Zane bana elini uzattığında çıkıştan kaybolur. Derin bir nefes alıp parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirir ve ayağa kalkarken onun yardımını kabul ederim. Zayıf kolumu vücuduma sıkıca sararım ve o da içgüdüsel olarak o tarafta koruyucu bir şekilde durur.

Creed, sıranın sonuna kadar yol gösterir ve ben yavaş, ölçülü adımlarla yürürken merdivenlerde bekler. Her şey çok acıyor, bayılmak istiyorum, ama şu anda sakın davranmam gerektiği için bu benim için bir seçenek değil.

Merdivenleri çıkarken bacaklarım titriyor ve çok yavaş yürüyor olmalıyım ki Brax sonunda beni geçip, kalan merdivenleri

dört basamak birden atlayarak uzaklaşıyor. Suçluluk duygusu içimde öfkeyle karışıyor, ama çıkışa ulaştığımda bunu aklımın bir köşesine itiyorum.

Öğleden sonra güneşinin altında dışarı çıkınca, etrafımızı saran hafif esintiyi hissederek yavaşça nefes veriyorum. "Bana bağlanmak ister misin?" diye soruyor Leila, sol tarafıma gelerek. Onun teklifini kabul etmek üzereyim ki, cevabım kesiliyor.

"Leila, gel," diye mırıldanır Profesör Fitch, açık girişin solunda sabırsızlıkla beklerken.

Leila bana dönüp baktığında gözlerinde hayal kırıklığı belirir. Onun çelişkisini hissedebiliyorum, bu yüzden hemen elimi sallayarak onu uğurlarım.

"İyisin. Sonra görüşürüz."

"Tabii ki göreceğim. Elbiseni görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevaplar ve babasıyla birlikte uzaklaşır.

"Elbisem mi?" diye soruyorum, Zane'e bakıyorum ve o bana başını sallıyor.

"Şimdilik tek bir şey için endişelenelim, olur mu?"

Bu iyi bir plan gibi görünüyor.

Creed ve Zane arasında sıkışmış halde soyunma odalarına doğru ilerliyoruz. Yaklaştığımızda Creed kolunu belime doluyor ve beni kızların odası yerine erkeklerin odasına yönlendiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ama onlar beni içeri götürürken yürümeye devam ediyorum.

"Küçük penislerinizi örtün, pislikler, burada bir bayan var," diye bağırır Zane ve ben onun kelime seçimine gülümserim.

Birkaç erkeğin "saçmalık" dediğini duyarım ama bunu doğrulayacak ya da yalanlayacak durumda değilim, özellikle de Creed serbest elini kaldırıp gözlerimi kapatmaya çalıştığında.

Aptallar.

Beni odanın arkasındaki banyoya ve duşlara götürürler, orada Brax ve Eldon'un beklediğini görürüz.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, bu sefer daha fazla cevap alabileceğimi umarak. Eldon, büyük, perdeli duş alanına girmem için başını sallıyor. Creed belimi tutmaya devam ederken, perdenin arkasına bakmaya çalışıyorum ve Finn'i üniformasıyla, yüzünde somurtkan bir ifadeyle dururken görüyorum.

Beni gördüğü anda gözleri parladı. Burada kesinlikle bir şeyi kaçırıyorum.

"Tamam, son kez soruyorum. Neler oluyor?" Bu sefer ses tonumda sertlik belirgin ve Finn bile bakışlarını benimle Eldon arasında gezdiriyor.

Brax homurdanarak aramıza giriyor, parmağını bana doğrultuyor.

"Onu iyileştir." Emir Eldon'dan geliyor ve Finn'e yöneltilmiş.

Finn beni değerlendirirken parmaklarını dudaklarında gezdirir, Eldon'a bakmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bana ne çıkacak?"

"Onun yönüne baktığın için vücudundaki her kemiği kırmadığım gerçeği yeterince büyük bir hediye," diye homurdanarak cevap verir ve Finn gözlerini devirir.

"Peki, ama sadece o sevimli olduğu için," diye mırıldanır ve bana doğru adım atar.

Creed, ona çok yaklaşmadan onu durdurur.

"O senin için sevimli değil. Anladın mı? Onu iyileştir, yoksa beynini parçalarım."

Finn de Creed'e gözlerini devirir, tehditleri onu hiç etkilemez. "Onu iyileştirmem için sana yeterince yaklaşmama izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Bir an geçer, ardından bir an daha geçer, Creed sonunda pes eder ve geri çekilir. Ancak Finn yaklaşırken, Creed hala benim alanımı işgal ediyor. "İyi misin?"

"Daha iyiydim," diye itiraf ediyorum, zorla gülümsüyorum.

"Bana bırak, ben seninle ilgileneneğim," der ve birden fazla Bishop homurdanır, ama Finn elini uzattığında tam olarak kimin homurdandığını görmek için dönmem.

Omzuma çarpmasına hazırlandım, ama o elini derimin hemen üzerinde tuttu ve avucundan yarama sıcak bir karıncalanma gönderdi. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama o bağlantıyı kesmeden önce sıcaklık neredeyse dayanılmaz bir seviyeye yükseldi.

"Ve kafan." Elini yüzüme kaldırır, parmak uçlarını şakağıma koyar ve yanağımı avuçlar, ben de tekrar ısıyı hissedirim. Gözleri benimkileri aramaya çalışıyor, ama ya beni Bishop'larla oynamak için kullanıyor ya da benimle bir an yaşamaya çalışıyor. Hiçbir fikrim yok. Çok yorgunum, umursamıyorum ve onun gömleğinin en üst düğmesine bakmayı tercih ediyorum.

"Artık bitirmiş olmalısın," diyor Zane, Finn'in omzuna iterek elini yüzümden çekiyor. "Siktir git."

"Teşekkür etmiyor musun?"

Sonunda gözlerimi ona çeviriyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve rahatlama hissi vücudumu kaplıyor. Ağrı neredeyse tamamen geçmişti. "Teşekkür ederim."

"Senden değil, ama kabul ediyorum," diyor göz kırparak ve arkasına bakmadan Zane'in yanından geçip gidiyor.

Eldon, etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra bana döner. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermeden önce her kemiğimi, kasımı ve uzvumu hissetmek için bir saniye bekledim. "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim." Beni iyileştiren o olmayabilir, ama onun bunu yapmak için aceleyle gittiğini hissediyorum ve bunun için minnettarım.

"Güzel. Eşyalarımızı alıp geri dönelim. Bu gece için hazırlanmamız gerekiyor." Burnunu tiksintiyle buruşturuyor ve sonunda katılmamız gereken galayı hatırlıyorum.

Hayatım mahvoldu. Bugün yeterince şey yaşamadığımı mı düşünüyorlar? Ölümle burun buruna geldikten sonra bir de sosyalleşmemi istemek çok fazla, ama bu konuda söz hakkım olmadığını zaten biliyorum.

"Tamam, eşyalarımı bir dakika içinde toplarım. Önce Brax ile bir saniye konuşabilir miyim?" diye soruyorum, diğerlerinin önünde sorarsam benden kaçamayacağını umarak, ama o çoktan başını sallamış.

"Hayır."

Hiçbir açıklama, hiçbir gerekçe, hiçbir şey yok. Sadece iki harf, isteyebileceğim en sinir bozucu kelimeyi oluşturuyor. Benim hatam, bu konuda ona seçim hakkı tanımak oldu, ama bunu düzeltmeye çalışmadan, o perdeyi geçip duşlardan çıkıyor.

Lanet olsun.

"Neyi kaçırıyorum?" diye soruyor Eldon, ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. Böyle halka açık bir yerde bu konuyu konuşmak istemiyorum. İkimizden birinin başının belaya girip girmeyeceğini bilmiyorum.

"Önemli değil. Onunla sonra konuşurum. Gidip üstümü değiştireyim, dışarıda buluşuruz." Ağrım geçmişti ama yorgunluğum hala devam ediyordu, bu yüzden onların onayını beklemedim.

Neyse ki, erkekler soyunma odası boş ve kızlar soyunma odası da aynı şekilde boş. Eşyalarımı bıraktığım yerde bulduğumda rahatlarım. Otomatik pilotta çalışır gibi üniformamı giyerim, kravatı takmadan dışarı çıkarım.

Creed'in beni beklediğini gördüm ve gözleri ile gözlerim buluştuğunda, söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi anladım. Genelde sessiz ve gözlemci olan biri olmasına rağmen, bugün ilk kez bakışlarından ne düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Alışverişe gitmeye hazır mısınız?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

"Öyle düşünmemiştim, ama sanırım bu gece için bir elbiseye ihtiyacın var."

Kahretsin.

Haklı.

"Benimle gelmek için kısa çöpu mü çektin?"

"Senin bir elbiseden diğetine geçmeni izleyebiliyorsam, buna kısa çöpu çekmek demezdim. Sen der miydin?"

Bir elimde şekerli kahve, diğ er elimde pasta ile alışveriş bölgesinde olmak kendimi daha iyi hissettiriyor. Kemiklerim ağ rıyor, ama kahve şimdilik buna yardımcı olacak. Buraya gelmek için taleplerimi ortaya koyduğ unda, Creed gözünü kırpmadan kabul etti. Burada olmamız onun suçu değil, benim suçum. Hayatta kalmak benim suçum, hayatta kalmaya hazırlıklı olmamak da benim suçum. O burada, huysuzluğ uma rağmen bana yardım ediyor ve sonunda ona teşekkür edeceğ im.

"Hazır mısın?" diye soruyor Creed, *Silhouette'in* önünde yavaşlayarak. Çeşitli uzun balo elbiseleri, özenle dekore edilmiş vitrinleri çerçevesiyor ve ben yutkunuyorum. Daha önce hiç uzun, zarif bir elbise giymedim.

"Hazırım," diye mırıldanıyorum, içeri girmeden önce son bir ısırık pastayı ağ zıma tikiştiriyorum.

Creed kapıyı benim için tutuyor ve pudra gibi bir çiçek kokusu hemen duyularımı sarıyor.

"İyi günler. Benim adım Louisa. Sanırım bu akşamki etkinlik için hazırlık yapmaya geldiniz?" Dönüp baktığımda, geniş bir gülümsemeyle ve parlak yeş il gözlerle bize doğru yürüyen esmer bir kadın görüyorum.

"Evet. Soyunma odasını hazırlarsanız, rafları inceleyeceğiz." Creed'in isteğ i üzerine kirpiklerini kırpiştirarak, hevesle başını salladı.

"Harika. Bu haftaki başarınız için tebrikler. Eminim bu geceki etkinliğ e katılmaktan gurur duyuyorsunuzdur," diyor ve bize biraz alan bırakıyor. Keş ke bu geceki etkinlikle uğ raş maktansa gözlerimi oyup çıkarmayı tercih edeceğ imi bilseydi. Katılmak için hayatımı riske atmam gerekse de, bu beni nankör biri gibi gösterecektir.

"Teşekkürler," Creed ile odada yalnız kaldığımız anda fisıldarım.

Creed kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Ne için?"

"Bütün bunlara yardım ettiğin için," diyorum, odanın ihtişamını işaret ederek elimi sallayarak.

"Endişelenme." Elini belime koyup beni ilk elbise rafına doğru yönlendirirken, daha önce söylediği sözler zihnimde yankılanır.

*Eğer senin giyinmeni
izleyebilirim... Kahretsin.*

Bir elimle kahve fincanını sıkıca tutarken, diğer elimle elbiselerin kumaşını okşuyorum. Seçenekler o kadar çok ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Peki, bu gece ne olacak?" diye soruyorum, şu anda karşı karşıya olduğum ezici görevden dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak.

"Tam emin değilim, bu okul yılının ilk etkinliği, ama sanırım aileleri bir araya getirmek, ebeveynlerimize bizi canlı olarak görme fırsatı vermek ve Monarşi'ye yetenekli öğrencileri göstermekle ilgili olacak."

"Bunların hiçbirisi kulağıma hoş gelmiyor," diyorum, ipeksi bir seçenek üzerinde bir an durup sonra sıraya devam ediyorum.

"Ben de, ama biz çevremizin birer yan ürünüyüz, Raven. Daha güçlü olana kadar, onlar zıpla derler, biz de ne kadar yükseğe zıplayacağımızı sorarız. Önemli olan zamanımızı beklemek ve bize attıkları pisliklerden kurtulmak."

Bundan daha da nefret ediyorum.

"Beğendiğin bir şey buldun mu?" Louisa birdenbire ortaya çıkarak sorar.

"Şey..."

"O bunları deneyecek, lütfen." Creed sıraya geri dönüyor ve geçerken üzerinde durduğum altı seçeneği gösteriyor. "Bunlar hoşuna gitti mi?" Bakışları bana dönüyor ve ben gülümsüyor, onaylayarak başımı sallıyorum, sonra mağazanın arkasına doğru vals yapar gibi ilerliyoruz.

Perdeler alanı beş farklı bölüme ayırıyor ve Louisa bizi soldaki ilk bölüme götürüyor. Soluk pembe perdeler, elbiseleri özel olarak denemek için geniş bir alan sunan تنها bir alan oluşturuyor. Creed'in seçtiği seçenekler sağdaki bir rafa asılı, uzak duvarda yerden tavana kadar uzanan aynalar var ve uzak duvarın solunda büyük bir koltuk var. "Burada bağlanması gereken birkaç seçenek olduğunu görüyorum.

bunu sihirle yapmak yerine bir asistanın yapması her zaman daha iyidir. Gidip

kimin müsait olduğuna bakacağım."

"Gerek yok, ama teşekkür ederim." Creed'in sözleri beni yoğun bir coşkuyla sarmaladı. Her elbiseyi denerken burada sadece ikimiz olacağız. Bunu nasıl atlatacağım? Louisa, reddetmek için bir neden arıyormuş gibi bir anlığına ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, ama bunu yapamadan Creed devam eder: "O birine karar verdiğinde sizi geri çağırırız."

Arkamızdaki perdeye doğru ilerler ve Louisa da onu takip eder. "Tabii ki," der başını sallayarak, ama Creed çoktan perdeleri kapatmış, bizi dünyanın geri kalanından izole etmiştir.

"Nereden başlamak istersin?" diye sorar Creed, elime aldığı kahve fincanını bırakıp büyük koltuğa rahatça oturur.

Sinirli bir şekilde alt dudacağımı ısıırıyorum. Beni izleme konusunda ciddi ve bu beni son derece tahrik ediyor. Danteli çıkarmama yardım etmeyi teklif etmeden önce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, bu yüzden önce en kolay olan elbiseyi seçiyorum.

Blazerimi çıkarıp, giysilerin yanındaki küçük tabureye asıyorum ve ona bakıyorum. "Sadece oturup izleyecek misin?"

"Yardıma ihtiyacın olana kadar, evet."

Kalp atışlarım hızlanır, parmaklarım hafifçe titrer, onun yoğun bakışları altında gerginliğimi atmaya çalışırım.

Üniformamın geri kalanını çıkarınca, siyah elbiseye uzandığımda üzerimde sadece siyah sütyen ve külot kalır. Aynanın önünde döndüğümde şifon kumaş ikinci bir deri gibi bana yapışır. Elbise sevimli ama drape kolları pek benim tarzım değil.

Aynada Creed'i görüyorum. Tek kelime etmiyor. Fermuarını açıp orman yeşili elbiseyi denediğimde gözleri bana kilitlenmiş durumda. Ama elbiseyi giyemiyorum, çünkü elbiseyi kendime tuttuğumda yeşil rengi pembe saçlarımla uyumsuz oluyor.

Sarı olan çok kabarık, beyaz olan ise çok... resmi, bu da bana pembe ve leylak rengi elbiseler kalıyor, ikisi de bağcıklı. Creed'in bakışlarının farkında olduğum için cildimin her yerinde sıcak basması olduğunu hissediyorum, ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Pembe olanı almak için uzanıp yardımını istemek için döndüğümde, onun önümde durduğunu görüyorum.

"Gel," diye mırıldanıyor, beyaz halının ortasında duruyor. Elbisemi elimden alıyor ve yere seriyor, sonra elini uzatıp bana tutunmamı istiyor.

O bana giyinmeme yardım ederken, parmak uçlarımdan koluma doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Nasırlı parmakları ısınmış tenime dokunuyor, aynada gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde nefesim kesiliyor.

O korseyi bağlamadan önce kollarımı narin kollara sokuyorum. Her çekiş beni tam kalbimden vuruyor, nefesim kısa ve keskin patlamalar halinde geliyor, onun her ayrıntıyı düzeltmesini izliyorum. İşini bitirince elleri belime iniyor, aynada beni tekrar bulduğunda hafifçe sıkıyor.

Tek kelime etmeden, saçımdaki toka çıkarır ve dağınık pembe bukleler omuzlarıma dökülür. Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru tarar, köprücük kemiğimi ve boynumu ortaya çıkarır ve gözleri ateşle parlar.

"Muhteşem görünüyorsun."

"Sanırım bunu beğendim," diyorum, elimi kumaşın üzerinde gezdirerek. Daha dolgun, daha dantelli etek, üst kısmı tamamlıyor ve soluk, tozlu pembe rengi saçlarımı daha da öne çıkarıyor.

"Sonuncuyu denemek ister misin, istemez misin?" Elleri hala kalçalarımnda. Şu anda herhangi bir yere hareket etmek imkansız görünüyor.

"Hayır, bu olsun."

Creed başını sallar ama tek kelime etmez, korseyi yavaşça, birer birer çözerek, kumaş cildimden kayıp ayaklarımın dibine düşene kadar. O kadar yakın duruyor ki, vücut ısısı sırtıma yansıyor. Elleri kalçalarımna geri döner, aynada beni izlemeye devam ederken, yakıcı dokunuşuyla çıplak tenimi yakar.

Zaten nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, bugün duygularımın fırtınası yaşandı, ama yine de onun çukura girmeden önce beni öpmediğini ne kadar çok nefret ettiğimi biliyorum. Biliyorum, bu benim bencilliğim, ama Bishop'lara bir kelebek ışığa çekilir gibi çekiliyorum. Bunu inkar edemem, bundan kaçamam ve şu anda karşı karşıya olduğum tüm çılgınlıkların arasında, mantıklı olan tek şey bu.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, hafifçe eğilip omuzuma bir öpücük kondururken, gözleri aynadan benimkilere kilitli kalıyor. Nefesim kesiliyor, sırtım anında kavisleniyor ve o geri adım atarken sırtıyor.

Orospu çocuğu.

"Sen bir alaycısın," diyorum nefes nefese, o da omuz silkiyor. "Belki."

Tek yapabildiğim ona bakakaldım, vücudum arzuyla gerginleşmişti. "Eldon haklıydı. Sen sadistsin."

Bana kaşlarını kaldırır.

"İlk kez sana dokunmamın, herkesin girebileceği bir mağazanın soyunma odasında olmasını mı istiyorsun?"

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, ellerimi belime koyup ona keskin bir bakış atıyorum. "Kesinlikle unutulmaz olurdu."

Aramızdaki mesafe hızla yok olur ve tekrar önümde durur, elini çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğirir.

"Ah, Raven. Seni ele geçirdiğimde, bunu asla unutmayacaksın."

RAVEN

Görünüşe göre etkinlik karanlık çökene kadar başlamayacak, bu da biraz kestirebildiğim anlamına geliyor. Daha dinç hissediyorum ama yenilenmiş değilim. Bunun için bir hafta boyunca uyumam gerekir ve bu benim için mümkün değil. Dinç olmakla yetinmek zorundayım.

Creed'in ateşli sözleri aklımda kalıp rüyalarımın girmesine rağmen, uyku bana şaşırtıcı derecede kolay geldi. Uykum arzu ile doluydu, ecstasy ile ıslanmıştı ve her dokunuş ve okşamayla tüketilmişti.

Şimdi, çıplak gözlerim ve kızarmış yanaklarımla makyajım tamam. Saçımın yarısı yüzümden geriye toplanmış ve örülmüş, geri kalanı ise omuzlarıma dalgalar halinde dökülüyor. Louisa, elbiseye parlak tabanlı nude renkli bir çift topuklu ayakkabı ve küçük bir çanta takmamda ısrar etti. Parmaklarımı en sevdiğim yüzüklerle süsledim ve bir çift sallantılı küpe seçtim.

Elbise hariç her şeyi giydim, Creed bana bunun hala onun görevi olduğunu söz verdim. Elbise yatağımın ayak ucunda hazır bekliyor, sadece giymem gerekiyor. Sanki hazır olduğumu hissetmiş gibi, kapıdan bir vuruş geliyor. Vücudumu koruyarak kafamı küçük bir aralıktan uzatıyorum ve Creed görünüyor.

Gergin bir şekilde geri çekilip onu içeri alıyorum, çıplak tenimin her santimini gözleriyle okşadığını hissediyorum. Elbise sütyen giyilmeyecek şekilde tasarlanmış, bu yüzden onun önünde külot, topuklu ayakkabı ve mücevherlerimle duruyorum.

"Siktir, Raven."

Aynı şeyi ona da söyleyebilirdim. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Üzerine tam oturan siyah bir gömlek, siyah ipek kravat ve ona mükemmel uyan siyah bir takım elbise. Parlak siyah ayakkabılar görünümünü tamamlıyordu ve siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmış, gevşek bir tutam kaşının üzerine düşmüştü.

"Nerede durmamı istersin?" diye soruyorum, boğazım arzuyla kururken o bana sırtıyor.

"Sabır bir erdemdir," diye mırıldanıyor, beni güldürüyor.

Elbiseyi giyip, askıları tutmak için eğildiğimde onun yaklaştığını hissettim. Sıcak dudaklarının kalçama nazikçe öpücük kondurduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. Uyluklarım kasıldı, amım onun için çoktan ıslanmıştı, ama o

benim ellerimden askıları alıp kumaşı kaldırarak beni giydirirken başka bir şey yapmıyor.

"Sanırım senden nefret edebilirim." Dik duruyorum, o bağcıklı korseyi bağlarken kollarımı askılara sokuyorum.

"Hayır, sevmezsin."

"Bunu bilemezsin," diye alay ediyorum ve o bakışlarını kaldırıp omzumun üzerinden odamdaki yerden tavana kadar uzanan aynaya keskin bir bakış atıyor. Ona ters ters bakıyorum, ama tereddüt ediyorum ve kendimi sakinleştirmek için ayaklarıma bakıyorum.

Adi herif.

İşini bitirdiğinde elleri yine kalçalarıma iner. Yansımamıza bakarken içimde hayranlık uyandırır. Bu kadar uyumlu ve sofistike görünmemiz suç sayılmalı. Eli karnıma uzanır, beni kendine doğru çeker ve kıçımda onun penisinin hatlarını hissederim. İçgüdüsel olarak avucumu onun eline koyarım ve o da şakağıma tatlı bir öpücük kondurur.

Creed'in en büyük alaycı olacağını kim bilebilirdi?

Boğazını temizleyerek, bir adım geri atmadan önce beni bir saniye kendine yakın tutar. "Gitmeliyiz. Diğerleri bekliyor."

Başımı sallıyorum, o elimi tutup yataktan çantamı alıp beni kapıya doğru yönlendirirken kulaklarımda nabzım atıyor.

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçer, aramızdaki kimya hissedilir ve kapıyı açıp diğer Bishop'ları gördüğümde, Gauntlet'te öldüğümünden neredeyse eminim çünkü cennet kesinlikle böyle bir yer olmalı.

Eldon beyaz gömlek, koyu lacivert takım elbise ve ona uyan bir kravat giyiyor. Saçları, saatlerce ellerini saçlarının uçlarına geçirmiş gibi görünüyor, ama dudaklarını açan, gözlerindeki şehvetli ışıltı. Zane, Creed gibi tamamen siyah giyinmiş, sadece kravatı gümüş rengi, bu da ela gözlerini parlatıyor. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılmış, beni baştan aşağı süzerken, sadece bakışlarından bile yanacağımdan eminim.

Brax diğer ikisinden bir adım geride duruyor, bana doğrudan bakmıyor, ama bir iki kez göz ucuyla bana baktığını fark ediyorum. Gri takım elbise ona ikinci bir deri gibi yakışıyor, yeteneğini hatırlatıyor ve ona mükemmel bir şekilde uyuyor.

Gauntlet hakkında onunla tekrar konuşmak için dilimin ucuna geliyor, ama Eldon bana yaklaşarak düşüncelerimi kesiyor. "Çok

ışıl ışıl görünüyorsun, Küçük Kuş." Elini çenemin altına koyuyor ve ağzımın köşesine küçük öpücükler konduruyor.

"Onu kapma," diye homurdanır Zane, Eldon'ı omzuyla kenara iterek önüne geçer. "Sana bunu aldık, güzelim." İnci ve gümüşle süslenmiş beyaz bir gül buketi kaldırır ve kalbim yerinden çıkacak gibi olur.

Her şey o kadar muhteşem ki, söyleyecek söz bulamıyorum. Elimi uzatıyorum ve o da onu bileğime takıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve o bana sırtıarak bakıyor.

"Brax'ın fikriydi," diye cevaplar ve göz kırpar, ben de şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açarım. Söz konusu adam sadece homurdanır ve ben ona bakarken kapıya doğru yürür.

Creed gizli bir alaycı, Eldon sahiplenildiğini ilan eden, Zane el kitabı kralı ve Brax ise başımı döndüren kadar sıcak ve soğuk davranan kişi.

"Hazır mıyız?" Brax kapıdan homurdanarak, sert bir bakışla kapıyı açar ve ben onun düşmanlığına rağmen gülümserim.

Bu gece birdenbire eskisinden daha heyecanlı hissettiriyor ve ben bu dikkat dağınıklığına fazlasıyla hazırım. Onu dışarıya takip ederken, yolun sonunda duran arabayı görünce nefesim kesildi.

"Bu ne?" diye soruyorum, yanımdaki Zane'e dönerek.

"Bu tür etkinliklerde eski usulü severler, bu yüzden her evi balo salonuna götürmek için geleneksel arabalar kullanırlar."

Yaklaştıkça zincirlerin tınlamasını duyarak, görkemli ulaşım aracına geri dönüyorum. Zincirler, sanki bir hayvana bağlıymış gibi ön tarafta asılı duruyor, ama orada hiçbir şey yok... en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Brax arkasına bakmadan içeri giriyor ve ben de onun peşinden içeri girip, Creed ve Zane'in yaptığı gibi onun karşısına oturmak yerine hemen yanına oturuyorum. Eldon sağımdaki koltuğa oturuyor, eli anında uyluğumu buluyor ve ben de elimi onun elinin üzerine koyuyorum, ama araba hareket etmeye başladığında dikkatimi diğer tarafımdaki somurtkan pisliğe veriyorum.

"Brax..."

"Yapma."

Derin bir nefes alıp, onun huysuzluğunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, çünkü normalde benim tepkim de ona pislik gibi davranmak olur ve şu anda tam da bunu yapmamaya çalışıyorum.

"Gauntlet'te..."

"Sana yapma dedim," diye bağıır, ölümcül bakışını bana çevirir, ama ben de ona aynı bakışla karşılık veririm.

"Sen bir pisliksin."

"Bunu zaten söylemiştin," diye homurdanıyor, gözlerini devirip dikkatini tekrar pencereye çeviriyor.

Tanrım, onu hayalarına tekmelemek ve domuz gibi ciyaklamasını dinlemek isterdim, ama bu düşüncenin heyecanına rağmen, öfkemi bastırıyorum, burada oturmamın tek nedeninin o olduğunu hatırlayarak.

"Teşekkür ederim."

Bakışları yavaşça bana döner, bakışları hala sert, ama hafifçe başını sallar, minnettarlığımı kabul eder ve aynı zamanda konuşmayı sonlandırır. Pencerenin dışındaki karanlık bir kez daha dikkatini çeker ve bu sefer onun uzaklaşmasına izin veririm.

Diğer Bishoplara benim teşekkürümden etkilenmiş veya kafaları karışmış olsa da, hiçbir şey söylemiyorlar. Zane bile, oysa o genellikle her şey hakkında bir fikri vardır.

Rahat bir sessizlik içinde yol alıyoruz, Eldon'un başparmağı hedefimize yaklaşana kadar nazikçe parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri hareket ediyor. Birbiri ardına dizilmiş arabalar var ve tamamen durduğumuzda bir hamal bize kapıyı açıyor.

"Lütfen beni takip edin."

Eldon önce dışarı çıkar ve hemen elini uzatır, ben de elini tutar ve onun eşliğinde arabadan inerim. Zane dışarı çıkar çıkmaz, Eldon'u benden uzaklaştırıp beni kendine almak isterken, Creed derin oniks gözleriyle izler, tek kelime etmez. Brax ise arabadan iner ve arkasına bakmadan girişe doğru yürür.

"Sizin aranızda sorun mu yaratıyorum?" diye soruyorum, daha iyi düşünemedim.

"Hayır. Brax sadece... Brax'tır," diye açıklıyor Eldon. Sesinde herhangi bir sinirlilik, öfke ya da endişeli olduğunu gösteren bir şey yok, bu yüzden onun sözüne inanıyorum.

Çevreme odaklanınca, akademi binasına geri döndüğümüzü fark ediyorum, geldiğimde ilk gördüğüm büyük dairesel çift kapı önümde duruyor. Sanki bir asır geçmiş gibi geliyor, ama aslında çok az zaman geçti. Hâlâ çevremdeki dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum, Shadowmoor'da olduğumdan daha güçlü değilim, ama hayatım sanki... daha üstün gibi geliyor.

"Raven."

Leila'nın sesine doğru dönerim ve kırmızı elbisesiyle bana doğru koşarken onu izlerim. Sarı saçları arkada topuz yapılmış ve dumanlı göz makyajı mavi gözlerini vurgulamaktadır. "Harika görünüyorsun," derim, o bana sarılırken. Heyecandan adeta titriyor. Bunu hissedebiliyorum ve bu heyecan bana da bulaşıyor.

"Sen de öyle. Kardeşinle geçireceğin bir akşama hazır mısın?" Sorusuna kaşlarımı çatarak, benim kadar şaşkın görünen Bishop'lara bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oh, orada ailelerimizle birlikte oturmamız gerekiyor."

Midemi bir sıkıntı kaplıyor ve kalbim aniden ağrıyor. "İstediğimiz yerde ya da en azından kendi evimizde oturabileceğimizi sanıyordum," sanki bu durum değişecekmiş gibi mırıldanıyorum ve Leila yüzünü buruşturuyor.

"Kötü haber verdiğim için üzgünüm. Yemek bittikten sonra kaynaşabiliriz," diye ekledi ve ben de içeri girerken bu gerçeğe tutunmaya çalıştım.

Kalabalık sola yönlendirilir ve girdiğimiz odaya şaşırıyorum. Tavanda çeşitli boyutlarda mumlar süzülür, tüm alanı aydınlatır ve rahat bir atmosfer yaratır. Duvarlar beyaz, altın ve krem rengi perdelerle süslenmiştir, her masanın ortasına yerleştirilen çiçeklerle uyumludur.

"Soyadınız lütfen." Bana sıcak bir gülümsemeyle bakan adama dönüyorum ve alt dudacağımı ısıracağımı fark ediyorum.

"Hendrix," diye mırıldanıyorum, dilimde bu kelimenin tadı hoşuma gitmiyor.

"Beni takip edin."

Bishops'lara geriye doğru bakıp, beni odanın içine doğru götürürken onlara temkinli bir gülümseme atıyorum. Onlar da benim kadar mutlu görünüyorlar, ama bu beni rahatlatırsa da, katlanmak zorunda kalacağım akşam yemeğinden kurtarmıyor.

Benim için bir sandalye çok hızlı bir şekilde çekilir ve ben yüzümdeki acı ifadenin yerine bir gülümseme takınmaya çalışırım, ama gözlerindeki ışıltı, bunun başarısız olduğunu gösterir. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırım, kimlerin burada olduğunu görmek için güç toplarken hemen oturmam.

Nefes verip, cesaretimi topluyorum ve solumda Sebastian, babam ve annemi görüyorum. Masanın diğer yarısını ise başka bir aile dolduruyor. Ama bu sıradan bir aile değil. Finn'in ailesi. Harika, durum daha da garipleşti.

"Merhaba Raven. Harika görünüyorsun," diyor Finn yanımdaki koltuktan ve ben ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verip, karşımdaki anneme odaklanmayı tercih ediyorum.

Masaya oturmadan, masanın etrafından koşarak anneme selam vermeye gittim. O da mesafeyi kısaltarak, yarı yolda bana doğru geldi ve beni sıkıca kucakladı. Bir anda hem daha ağır hem de daha hafif hissettim. Ne kadar uzaklaşmış olsak da, o her zaman benim evim, güvenli limanım olmuştu. Ta ki onu son gördüğüm ana kadar. Eski aile evimizdeydi, o içeride kalmış ve babamın beni göndermesine izin vermişti. Olanların arkasındaki politikayı anlamıyorum, ama şimdi beni kucaklayış şekli, tüm duygularını kucaklaşmamıza döküşü, bunların hiçbirinin önemi yok.

"Seni çok özledim, tatlı kızım," diye kulağıma fısıldıyor ve ben onu daha sıkı sarıyorum.

"Ben de seni özledim."

"Çok üzgünüm, Raven. Kaçınılmaz olanı durdurabileceğimi sanmıştım, ama aptalca, naif ve senin için daha iyi bir hayat umuduyla hareket ettim. Böyle bir şeyin var olduğunu düşünmek aptalcaydı. Burası zor bir yer, bunu deneyimimden biliyorum, ama umarım her şeyde olduğu gibi bunu da güzel bir yolculuğa dönüştürebilirsin."

Baskı altında kalarak, onun bakışlarına karşılık vermek için geriye yaslandım. "Sen de mi buraya geldin?"

"Tabii ki geldi. Hepimiz geldik. Hendrix ailesi böyle yapar," diye araya giren babam beni sinirlendirir ve ben de bunu yerime geçmek için bir fırsat olarak değerlendiririm.

Sebastian'a bakmadan rahat bir pozisyon alıyorum, onunla Finn arasında sıkışmış olmaktan nefret ediyorum. Finn teknik olarak bana bir şey yapmadı. Kahretsin, az önce beni iyileştirdi, ama bunun Bishop'ları kızdıracağını biliyorum ve içimden bir ses onun bundan zevk alacağını söylüyor.

Bana bir bardak su doldurulur ve anında daha sert bir şey olmasını dilerim. Odaya göz gezdirerek Creed, Brax, Eldon ve Zane'in nerede oturduğunu bulmaya çalışırım ama çok fazla insan var ve yüzlerini göremem. Kalabalığın içinde Leila'yı da göremiyorum.

Son on dört yılımı yalnız bir kovboy olarak geçirdim ve şimdi tek arkadaşım ve Bishop'ların varlığı olmadan sözde ailemle aynı masada oturmayı bile başaramıyorum.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyor.

"Dersler nasıl gidiyor, Raven? Sebastian, bugünkü Gauntlet'i kıl payı atlattığını söyledi." Babam kaşlarını kaldırıyor ve daha önce gitmek istemiyorsam, şimdi kesinlikle gitmek istiyorum.

"Şimdi inanmayacaksın, ama kız oldukça hırpalanmıştı. Biraz iyileşmesi gerekti, ama umarım şimdi çok daha iyisindir, Raven," diye araya giriyor Finn. Ona dönerek, beni savunuyor mu yoksa beni iyileştirme yeteneğiyle övünüyor mu karar veremiyorum.

"Öyleyim, teşekkürler," diye mırıldanıyorum ona, sonra dikkatimi tekrar babama çeviriyorum. "Elinden gelenin en iyisini yapıyorlar. Ama beni Ashdale'in çorak topraklarına düşüren rastgele talihsizlikler işleri biraz zorlaştırıyor. Öyle değil mi, Sebastian?" Sonunda ona dönüyorum, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtiştan nefret ediyorum.

Orada durmuş, bu gecenin boktan bir haftanın güzel bir sonu olacağını düşünüyordum.

Ne kadar da yanılmışım.

"Ashdale mi? Orada ne yapıyordun?" diye sorar annem, ben de ona ve babama tatlı bir gülümsemeyle bakarım.

"Neden oğluna sormuyorsun?"

Yemeğin gelmeye başlaması ve sohbetimizin kesilmesi bir lütuf mu yoksa lanet mi, karar veremiyorum. Finn'in beni göz ucuyla izlediğini hissedebiliyorum ama zaten içinde bulunduğum karmaşanın üstüne bir de onunla uğraşacak halim yok, bu yüzden sessizce yemeğimi yiyorum.

Yedi porsiyonluk küçük yemekler gelir ve gider ama ben hala aç hissediyorum. Balıktan tavuğa, çeşitli peynirler ve çikolatalı keklerle biter. Peçeteyle ağzımın kenarlarını silerken, diğerlerinin etrafımızda sohbet etmeye başladığını fark ettim ve ben de onlara katılmaya hazırdım. Sandalyeyi bir santim bile geri çekmemiştim ki oda sessizliğe büründü.

"Öncelikle, bu geceki törene katılan ebeveynlere ve ailelere teşekkür etmek istiyorum. Çocuklarımızın, geleceğimizin zaferi kutlanmalıdır." Profesör Barton'ın sesi odada yankılanıyor ve ben de onun görüntüsünün nereden geldiğini görmek için etrafa bakıyorum, ancak adamın sağındaki sahnede durduğunu görüyorum. Buradaki çoğu erkek gibi takım elbise giymek yerine, altında deri zırh bulunan kırmızı kadife bir pelerin giymiş. "Ayrıca, bu akşamki kutlamalara katılan Monarşi'ye de teşekkür etmek istiyorum. Krallığımızın gelecekteki koruyucularını önümüzde görmek harika bir şey." Elini sola doğru sallıyor, ancak kafaların üzerinden kimi kastettiğini göremiyorum. "Fazla bir şey söylemek istemiyorum, ama gecenin geri kalanının tadını çıkarın ve Silvercrest Akademisi'ndeki yolculuğunuzu izlemek için sabırsızlanıyorum. Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağı daha atlatın."

Ailem, Sebastian, Finn ve onun ailesi de son sözleri dudaklarıyla söylüyor.

Kaçmaya hazırım ama sanki gitme isteğimi hissetmiş gibi, babam bakışlarıyla beni durdurur. "Raven, buraya nasıl uyum sağladığın hakkında daha fazla konuşmalıyız."

Yüzümü peynir rendesi ile yıkamayı tercih ederim. Ellerim kucagımda sıkışır, aramıza mesafe koyma ihtiyacım göğsümü sıkıştırır.

"Aslında, Bay Hendrix, Raven'ın benimle dans etmesini umuyordum," diye araya girerek beni şaşırtan Finn.

Şimdi neyin peşinde?

"Ben..."

"Elbette, Finn. Raven böyle bir teklifi reddedemez, değil mi?"

Yani... Kesinlikle reddedebilirdim, ama ondan uzaklaşmak için bu bahane daha cazip geliyor.

"Önden buyurun."

Finn bana elini uzatıyor ama ben almıyorum. İpucumu anlıyor ve önüme geçmem için eliyle işaret ediyor. Eli anında belime dokunuyor ama ben omzumun üzerinden ona sert bir bakış atıyorum ve o da elini hızla çekiyor.

"Sana bir iyilik yapıyorum, Raven. Sakin ol."

"Bunun sana ne faydası var?" diye soruyorum, Leila ve Bishop'ları aramak için kalabalığa bakarken, çoktan çiftlerle dolmaya başlayan dans pistine doğru ilerliyorum. İlk başta aradığım kimseyi göremiyorum, ama Barton'ın az önce üzerinde durduğu sahnenin yanında bir grup insanla konuştuğunu görüyorum.

"Lütfen, boynunu kırmak için can atıyorum." Bu hırlama, Finn'in diğer tarafından birdenbire ortaya çıkan öfkeli Eldon'dan geliyor. Sonunda onlardan birini bulduğum için hissettiğim rahatlama, onun çıplak elleriyle cinayet işleyeceğinden emin olduğumda hızla kayboluyor.

"Onu iyileştirmeme izin verdin. Ayrıca, ona bir iyilik yapıyorum, değil mi Raven?" diye cevaplar, kolunu omzuma dolayarak durumu anında on kat daha kötü hale getirir.

Onu yaratıcısına teslim etmeye hazırım, ama o haklı, bana bir iyilik yapıyor. Ben bir şey söylemeden, Eldon onu yakasından yakaladı, gözleri karardı ve boş elinde bir ateş topu oluştu.

Siktir.

"O haklı, Eldon. Beni Sebastian ve babamdan kurtardı. Ona borçluyum." Eldon'un gözleri, sözlerim ya da koluna dokunmamla aydınlanmıyor.

"Duydun mu? Bana borçlu."

"Ve şimdi senin lanet hayatını kurtararak borcumu ödüyorum," diyorum alaycı bir şekilde, önümde ortaya çıkan tüm bu güç gösterisini nefretle izliyorum. "Bu gece tamamen mahvoldu, Eldon. Beni buradan çıkarabilir misin? Benden bu kadar."

Sözlerim öfkesini yumuşatıyor ve bakışlarında endişe beliriyor. "Fikrimi değiştirmeden buradan defol." Finn'i bir adım geri itiyor, Finn bir an hareketsiz kalıyor, ceketini silkeliyor ve eminim ki itmeye devam edecek.

"Her zamanki gibi bir zevkti, Raven," diye mırıldanır ve dans pistine katılan insan kalabalığının içinde kaybolur.

Eldon belimden tutup beni kendine doğru çekiyor, alnını alnıma dayıyor.

"Sana yardım edemediğim için üzgünüm, ama gitmek istiyorsan bunu sağlayabilirim. Sadece gidip anneme veda etmemiz gerekiyor." Annesiyle tanışmak düşüncesi midemi bulandırıyor, ama gerçekten gitmek istiyorum, bu yüzden iki kötülükten daha azı bu sanırım. "Tabii, nereye?"

diye soruyorum.

O saklayamadan önce yüzündeki acı ifadesini fark ediyorum.

"Monarchy'nin masasında Zane'in babasıyla konuşuyor."

ELDON

Siktir et yükümlölükleri ve bu boktan gösterinin temsil ettiği her şeyi. Ondan ayrı olmak beni delirtiyor. O, odayı defalarca tarayarak bizi aradı, ama benim onu sürekli izlediğimi bilmiyordu.

Sebastian ve Finn'in arasında sıkışıp kaldığını gören annem, içimdeki öfkeyi fark etti. Dikkatimi çeken şeyi bulması uzun sürmedi ve yüzündeki gülümseme büyüdü. Bu yine de protokolü çiğnememe izin vermedi, ama "karışabileceğimiz" an geldiğinde, ona doğru yola çıktım, ama Finn benden önce davrandı.

Siktiğimin herifi.

Artık Raven elimdeyken, anneme veda edip buradan siktir olup gitmemiz gerekiyordu.

"Leila'nın size dair bana verdiği detayları hatırlamaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor Raven, bizi araştırdığını saklamadan. "Yani, Zane'in babası Monarşı'nın bir üyesi mi?" Kalabalığın arasından geçerken yanımda kalıyor.

"Evet. Aslında Monarşı'nın yönetim kurulundaki temsilcisi. Kız kardeşi de Monarşı konseyinin bir üyesi."

Gözünün ucuyla bana bakarken gergin bir şekilde alt dudağını ısırır. "Brax ve Creed'in aileleri hakkında söyledikleri de doğruysa, aileleri burada değilse nerede oturuyorlar?"

Midem sıkışırken dudaklarıma hüznölü bir gülümseme konuyor. "Brax şuradaki masamda," diyorum ve akşamımı geçirdiğim yeri işaret ediyorum, ama anneme doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Creed'in annesi hala burada, ama annem her zaman onun bizimle aynı masada oturmasını sağlar. Belki bundan sonra, senin annen için de aynısını yapmasını sağlarım."

Burnunu tiksintiyle kırıştırır. "Kimse babamla aynı masada oturmak istemez. Finn'in ailesi bile ona tek kelime etmedi."

"Çünkü baban bir pislik olarak bilinir," diye itiraf ettim ve o da onaylayarak mırıldandı.

Ana masaya yaklaşan Zane bizi ilk gören kişi olur ve yanımda kimin olduğunu görünce hızla ayağa kalkar. Babası The

Monarşi, bu tür etkinliklerde bizden daha da kısıtlıdır.

"Buradan gidiyor muyuz?" diye sorar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yalvarırcasına.

"Sadece annemle konuşmam lazım, sonra gideceğiz." Omuzları rahatlamış bir şekilde sarkar. "Brax ve Creed'i de alalım, böylece hemen çıkabiliriz," diye eklerim ve babasına bakarken göz bebeklerinde endişe belirir.

Oğlunun bakışlarını hissetmiş olmalı ki, annemle konuşmasını kesip ona bakar. Bay Denver bir an saatine bakar, sonra oğluna sırtarak "Seni erken kaçırmama izin vereceğim, ama *sadece* birkaç hafta sonra seninle buluşup durumunu kontrol etmek istediğim için. Anlaştık mı?" der.

"Teşekkürler, baba." Babasına hızlıca sarılır ve sonra benim masama koşar. Raven kaşlarını kaldırarak bana döner.

"Az önce ona baba mı dedi?"

"Bunu yapabilecek tek Yüksek Monarşinin tek çocuğu olduğundan eminim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

Zane'in babası, genelde bir hükümdardan beklenecek türden biri değildir. Genelde hem iş hayatında hem de özel hayatında gergin, kibirli ve kendini beğenmiş olurlar. Ancak Bay Denver çocuklarını çok sever. Neredeyse annemle yarışır.

"Sen de gidiyor musun, evlat?"

Masayı dolaşarak annemin yanına giderim ve Raven'ın parmaklarını benimkilerle birleştirerek onu yanımda tutarım. "Evet. Gidiyoruz ama önce veda etmek istedim." Herkes benim annemin ikizi olduğumu söyler. Aynı gülümseme, aynı yaramaz gözler ve aynı kahverengi saçlar.

Beklediğim gibi, sanki ben hala küçük bir çocukmuşum gibi ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve bana sevgiyle gülümsüyor. "Tamam, ama ben de seninle böyle bir buluşma ayarlayabilir miyim? Umarım o zamana kadar baban eve dönmüş olur. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve Gauntlet herkes için tam bir sürpriz oldu, bu yüzden seni canlı olarak görebilmek için en iyi şekilde yararlanmak istiyorum." Bana en güzel dudak büküşünü ve köpek yavrusu gözlerini yapıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bu hiç sorgulanacak bir şey değildi. "Çocuklar da gelirse çok sevinirim. Raven, sen de."

Annemin bakışları Raven'a yöneldi ve o da yanımda kaskatı kesildi. Çenesi gevşedi ve anneme çaresizce baktı. "Ben... ben... şey..."

"Israr ediyorum. Bu yaşlı aptalla konuşmam bittiğinde, Evangeline'i bulacağım. İkinizi de görmeyeli çok uzun zaman oldu. Tanrım, sen çok tatlı bir kızdın, şimdi ise güzel bir genç kadın oldun."

Raven'ın gözleri büyür, kendisine yöneltilen tüm iltifatlarla nasıl başa çıkacağını bilemez ve ben gülümserim.

"Anne, onu bunaltma." Raven'ın elini daha sıkı tutarım, başparmağımla parmaklarını okşarım.

"Teşekkür ederim," der sonunda, annem de bunu onu kucaklamak için bir işaret olarak alır.

Annem onu kucaklarken ben hala elini tutuyorum. Neyse ki abartmıyor ve çabucak bırakıyor.

"Yakında görüşürüz, ama o çocukları da bana veda etmeye göndermeyi unutma." Bana anlamlı bir bakış atar ve ben ona selam veririm, bunun üzerine gözlerini devirir.

"Evangeline... Raven... Raven Hendrix gibi mi?" Zane'in babası, tam ayrılmak üzereyken araya girerek bizi durdurur.

"Evet, efendim," Raven, sanki bir saldırıya hazırlanır gibi dik durarak cevap verdi.

Onu süzerken gözleri kırışır. Bu sırada yüzündeki ifadeyi okuyamam, ama zaten gözlerim kapanmadan önce bunu yapma şansım olmaz.

Pembe tüylü kuzgun.

Siyah beyaz satranç takımı.

Bir fırtına.

Her şey kaosla sarsılır, ama sadece bir parça düşer. Bir fil.

Kuzgun yavaşça ona doğru ilerler, pençesiyle birkaç kez yuvarlar ve sonunda onu iyice kavrayıp tekrar ayağa kaldırır. Filin tabanı satranç tahtasına yeniden bağlandığı anda, kuzgunun tüyleri siyaha döner.

Gözlerimi açıp, ezici gürültüye karşı gözlerimi kısıyorum. Şaşkın bakışlarım anında Raven'a takılır, ama konuşan annemdir.

"Eldon... Eldon, iyi misin?"

Hemen cevap veremiyorum, Raven'ın gözlerindeki endişe ve az önce beni saran görüntü beni çok etkiliyor.

Raven'ın eli koluma uzanır, hafifçe sıkar ve bu beni unutulmuşluktan çıkarır. "Üzgünüm, iyiyim," derim, etrafımdaki gürültü artık eskisi kadar yüksek değildir.

"Emin misin?" diye soruyor annem, ben de başımı sallıyorum. "İyiyim. Sadece..."

"Görüntü," diye tamamlıyor, sesini alçaltarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Herhangi bir endişen olursa, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun, tamam mı?"

Başımı sallayıp bir adım geri çekilirken Creed, Brax ve Zane ortaya çıkar. Raven hala yanımda dururken, vedalaşmalarına izin verip kapıya doğru yönelirim. Dışarı çıkarken bana soru yağmuruna tutmaz, bunun için ona minnettarım.

Temiz havaya çıktığımız anda rahat bir nefes alıyorum. İsteksizce elini bırakıp pantolonumun cebine uzanıyorum ve her zaman yanımda taşıdığım küçük not defterimi ve kalemimi çıkarıyorum. Gördüğüm görüntünün tamamını not alıyorum. Her zaman zihnimde görebilsem de, bunları el yazısıyla yazmak terapötik bir etki yaratabiliyor. Bazen parçaları bir araya getirmeme de yardımcı oluyor.

Not defterini tekrar cebime koyduktan sonra dikkatimi Raven'a çeviriyorum. "Kusura bakma."

"Neden özür diliyorsun? Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Yanağını avuçlayarak, burnumuz birbirine değene kadar aramızdaki küçük mesafeyi ortadan kaldırıyorum. "Teşekkürler. Sadece bir görüntüydü, hepsi bu. Ne zaman geleceğine dair söz hakkım yok ve geldiğinde beni bu kadar tamamen tüketmesine engel olamıyorum. Ama pratik yaparak, sonunda onları daha iyi kontrol edebileceğim."

"Bu çok seksi," diye mırıldanır. "Ne?"

"Öğrendiğini kabul edebilmen. Kendine olan güvenin o kadar fazla ki, bazen kendini herkesten üstün gördüğünü düşünüyorum."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum ve o bana gülüyor. "Sanırım ikimiz de sürprizlerle doluyuz," diyorum ve o kaşlarını çatıyor.

"Benim ne sürprizlerim var?"

"Nereden başlayayım ki?"

O dudaklarını büzüyor, ama o tek kelime bile etmeden onu öpüyorum. Yavaş, kasıtlı ve tutkulu bir öpücük. Dudakları benimkilerle eriyor, beni daha da baştan çıkarmak için dilini ortaya çıkarıyor ve benim sikimi uyandırıyor.

Alnımı alnına dayayarak gözlerinin derinliklerine bakıyorum, ama konuşmadan sırtımda bir tokat hissediyorum. Creed, Zane ve Brax etrafımızda duruyorlar, Brax bütün akşam olduğu gibi kaşlarını çatmış, diğer ikisi ise sırtıyor.

"Ne oldu şimdi? Güzel Raven'ımız bu kadar çekiciyken, gecenin bu saatinde ayrılmak olmaz," diyor Zane, kaşlarını kaldırarak Raven'ı kollarımdan çekiyor.

Adi herif.

"Bu elbiseden çıkmaya hazırım. Tıpkı geçirdiğim akşam gibi, sahte gibi hissettiriyor," diyor Raven, mekanı işaret ederek. "Ama beynim uyumak için çok gergin, bu yüzden bu elbiseyi ve topuklu ayakkabıları çıkardıktan sonra, ben de varım."

RAVEN

Bugünün var olan en uzun gün olduğuna yüzde bin eminim. Şu anda saat sabahın üçüne yakın olabilir, ama yine de sayılır. Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey yaşamadım ve bu kadar çelişkili duygular hissetmedim.

Creed ve Brax'ı çukurda gördüm ve Gauntlet ile kendim yüzleştim, sadece huysuz bir gargoyle'un yardımıyla hayatta kaldım; Finn tarafından iyileştirilmenin mutluluğunu yaşadım; beni alay etmekten zevk alan Creed ile alışverişe çıktım; sonra güzel bir elbise giydim, ama kardeşim ve babamla yemek yemek zorunda kaldım.

Şu anda tek istediğim beynimi uyuşturmak, kapatmak ve biraz uykuya dalabilmek.

Buzdolabında bir çeşit içki olmasını umarak, elbisesini çıkarıp topuklu ayakkabılarını çıkarır ve saçlarını topuz yapar. Takılarını çıkarır, makyajını siler ve bir çift şort ile bir tişört giyerek salona çıkar.

Dördünün kanepeleri doldurmuş olduğunu görünce şaşırmadım, ama hepsi dikkatlerini bana çevirdiklerinde biraz irkildim. Bu hem sinir bozucu hem de çekici. Hepsi takım elbiselerini çıkarmış. Brax ve Creed siyah dar tişörtler ve siyah şortlar giyiyor. Zane bol beyaz tişört ve gri şort giymiş, Eldon ise üst giymeyi tamamen bırakmış, sadece siyah şort giymiş.

Siktir.

Dikkatlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor, ark a m dan kapıyı kapatıyorum. "İçilecek iyi bir şey var mı?"

"Hallettim bile, Küçük Kuş," diyor Eldon sırtarak, sehpanın üzerindeki göze çarpmayan sürahileri işaret ediyor.

"Harika. Nedir o?" diye soruyorum, pek umursamadan küçük bir bardak alıp içine soluk renkli likörü döküyorum.

"Ay kökü ve soda," diye açıklıyor Zane, ben de onaylayarak mırıldanıp bardağın yarısını bir dikişte içiyorum.

Tek başına içildiğinde lezzetliydi ama kokteyl olarak daha da lezzetliydi.

Brax, sağımda Creed'in yanındaki kanepede otururken, Eldon ve Zane solumda aralarında boşluk bırakarak oturuyorlar. Bu gece Brax'ı tekrar zorlamamaya karar verip, ona takdirimi kabul ettirdikten sonra Eldon ve Zane'in arasındaki yere oturuyorum.

Eldon hemen kolunu omuzlarıma dolamaya çalışır ama Zane bacaklarımı tutup kendi bacaklarının üzerine atarak beni yana çevirince kolu ortadan kaybolur. Eldon ise hiç tereddüt etmez, yerinde dönerek beni bacaklarının arasına alır ve ben içkimin bir yudumunu daha içerim.

Onların yönüne attığım her bakıştan dolayı zaten ateş basmış ve rahatsız olmuş durumdayım, yüzeyin altında kaynayan bastırılmış gerginlik, hiçbiri bana dokunmadan bile nefes almamı zorlaştırıyor.

Diğer kanepeye bakıyorum ve Creed'in bana dikkatle baktığını görüyorum. Onun da tenimi okşaması nasıl bir his olurdu? Zaten başımı döndürüyor, ama ben her zaman daha fazlasını isteyen açgözlü bir kaltakım.

Bu düşünceyle bakışlarım Brax'a kayıyor, ama o elindeki bardağa bakıyor. Ayrıca, sahip olamayacağım şeyi istiyor gibi görünen hayalperest bir kaltakım.

Zane avucunu bacağımdan aşağı kaydırarak düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ne yapabiliriz Dove?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Dove?"

"Evet, sana yakışıyor. Dışarıda büyük, kötü bir kuzgun olabilirsin, ama bu dört duvar arasında daha yumuşak, daha sakın, daha safısın. Bir güvercin gibi." Sessiz kalıyorum ve ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Hepsi nasıl da beni bu kadar etkiliyor? "Ee, *Dove*, içki oyunu oynamak ister misin?"

Bu takma isim hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Açıklaması içimi ısıtıyor, ama aynı zamanda kendimi açık, savunmasız ve tedirgin hissettiriyor. Üçü de benim pek iyi başa çıkamadığım duygular. Hepsini silip atmak için kesinlikle bir içki oyunu lazım.

"Aklında ne var?" diye soruyorum, sesim beklediğimden daha boğuk çıkıyor. Eldon parmaklarını kolumdan aşağı doğru kaydırırken yüzü yaramaz bir ifadeyle aydınlanıyor ve beni titretiriyor. "Hmm, doğruluk mu cesaret mi oynayabiliriz, striptiz kart oyunu ya da şişe çevirmece oynayabiliriz," diyor ve Creed alaycı bir şekilde gülüyor.

"Şişe çevirmece oynarsak, sadece Raven çevirecek çünkü ben siz pisliklerin hiçbirine dokunmayacağım," diye homurdanır Creed ve dudaklarımdan bir kıkırdama çıkar.

"Yani temel olarak Raven şişeyi çevirecek ve her çevirmede ödülü artıracğıız, öyle mi? Bana eğlenceli geliyor," Eldon kulağıma fısıldadı, ama herkesin duyabileceğı kadar yüksek sesle.

"Bu fikir hoşuma gitti," diye ekliyor Zane, bana göz kırparak.

"İçki oyununu seks yapmaya geçmek için mi kullanmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak ve Eldon arkamdan nefesini tutuyor.

"Asla yapmayız."

Yalancı.

Sırıtarak, içkimin geri kalanını içip boş bardağı masaya koydum. "Eğer ortaya konulan ödülü istemiyorsam, bunun yerine bir shot içeriz. Adil mi?"

"Siktir, oynayacak mısın?" Zane şaşırdı, gözlerinde hayranlık parladı ve heyecanla parıldıdı.

"Fikrimi değıştirmeden önce çabuk olsan iyi olur," diye mırıldandım ve bir saniye sonra altımdan kayarak mutfağı koşup boş bir şişe almaya gitti.

Diğerlerine bakıyorum, bunun ilgilerini çekmeyeceğinden endişeleniyorum, ama Creed ve Eldon göz bebekleri ateşle yanarken bana bakıyorlar ve Brax bakışlarını kaldırmamış olsa da odadan çıkmamış. Bunu bir galibiyet olarak sayacağım.

"Birinci tur... Kazananı yanağından öpersin."

Kulağı hafif ve basit geliyor, ama işler daha da derinleşmeden beni yavaşça hazırladığının açık bir işareti olduğunu hissediyorum.

Başımı sallayarak, sehpanın ucuna geçiyorum, dişlerimi alt dudağıma batırarak erkeklere değil, şişeye odaklanıyorum. Bu aşamada, yürüyen bir ihtiyaç topuyum ve kendimi doruğı yaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır görünüyorum.

Yeşil şişeyi döndürüyorum, şişe Creed'i gösterene kadar ses odada yankılanırken vücudum geriliyor. O, tek kelime etmeden koltuğunda öne eğiliyor ve ben yaklaşırken gülümsüyorum. Bekleyişle parmağını yanağına dokunduruyor ve ben ona sahte bir bakış atıp dudaklarımı nazıkçe onun cildine bastırıyorum. Geri çekilmeden önce gereğinden bir saniye daha uzun süre kalıyorum.

Masaya geri dönerek, bir anlığına onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve eminim ki benden de yayılan arzuyu görüyorum, sonra Zane'e dönüyorum. "Sırada ne var?"

"Bir sonraki dönüşte beş saniyelik, dudakları kapalı bir öpücük."

Gülümserim ve başımı sallayarak şişeyi tekrar çeviririm. Şişe Brax'ın üzerinde durduğunda içimi panik kaplar. O koltuğunda öne doğru eğildiğinde,

bardağı alıp içki içmesini beklerim ama, sürpriz bir şekilde, kollarını dizlerine dayar.

Kahretsin.

Dudaklarımı birbirine sürterek masanın etrafında dolaştım ve yavaşça onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Neden onun başını geriye eğmesini beklemek yerine bunu yaptığımı bilmiyorum, ama artık ayağa kalkmak için çok geç.

Yine de ona zorla yaklaşmak istemiyorum, bu yüzden gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. Onun ne hissettiğini anlamak için bir bakış yakalamayı umuyorum, ama o kapalı bir kitap gibi, beni hayalperest bir şekilde kapağına bakmaya bırakıyor. "Hayatının en kötü beş saniyesine hazır mısın?" diye soruyorum, ortamı hafifletmek umuduyla, ama bu bana bir göz devirme kazandırıyor. Bunu bir işaret olarak alıyorum ve çekinerek elimi uyluğuna koyup yavaşça yaklaşıyorum.

Cildim karıncalanıyor, dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaşırken beklenti beni tüketiyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim kapanıyor ve dünya uzaklaşıyor. Hareket etmiyoruz, tutkulu bir kucaklaşma ya da ateşli bir aciliyet yok, ama yine de beni ateşe veriyor.

Dudakları çok yumuşak, dokunuşu nazik ve vücudu sıcak.

Ona kendimi kaptırmak istiyorum, dudaklarımı ayırıp benden daha fazlasını istemesini istiyorum, ama çok çabuk Eldon zamanın dolduğunu söylüyor. Geriye yaslanmak, teması kesmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor, ama bunu yapanın ben olduğumu, onun değil, çok iyi biliyorum.

Gözlerimi açtığımda, onun şiddetli bakışlarıyla karşılaşıyorum ama koltuğuna yaslanırken tek kelime etmiyor. Elimini onun uyluğundan çekip ayağa kalkıyorum, gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıp şişeye doğru koşuyorum.

Soğuk bir içecek, gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var. Sanki yanacakmışım gibi hissediyorum ve hepimiz hala giyinik durumdayız.

"Sıradaki?" diye soruyorum, başımı kaldırmayı reddederek.

"Sıradaki ödül, otuz saniyelik tatlı bir tutku dolu öpücük."

Başımı sallıyorum, ellerimi sıkarak titrememin görünmemesi için uğraşıyorum, sonra dönen şişenin sesinin beni tüketmesine izin veriyorum. Sanki sonsuza kadar dönüyor gibi geliyor, sonra yine Brax'ın üzerine düşüyor.

"Kendi oyunumda nasıl lanet olasıca haksızlığa uğruyorum?" Zane, Eldon gülerken yüzünü eliyle silerek homurdanır.

Brax yastığa yaslanmış halde kalır, ama bacaklarını hafifçe açar. Gergin bir şekilde ona doğru geri çekilirken, içim arzuyla dolup taşar.

"Beni nasıl istiyorsun?" diye fısıldadım ve sorumu bitirmeden beni kucağına çekti, dizlerim onun uyluklarının iki yanına düştü.

O bir elini belime koyarken, diğer eliyle boynumu bulduğunda ellerimi omuzlarına koydum. Ona yaslanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, sıkı bir şekilde beni tuttu ve bu sefer dilini anında dudaklarımın arasına soktu. Onu içeri aldım ve parmakları cildimde gezerken temasın verdiği zevkten inledim.

Penisinin hatları uyluklarımın arasında yer alıyor ve özlem beni ele geçirdiğinde ona sürtünmekten kendimi alıkoymam imkansız. Creed zamanı dolduğunu söylediğinde, parmaklarım omuzlarına gömülüyor, tırnaklarım onun üstünü sürtüyor, çıplak tenini hissetmek için can atıyorum.

Dudaklarımız ayrılır ama ikimiz de bir santim bile kıpırdamayız, nefeslerimiz birbirine karışır. Kahverengi ve yeşil gözleri ruhumun derinliklerine bakar, beni suskun bırakır, ta ki aniden kalkıp beni kanepenin üzerine bırakıp ortadan kaybolana kadar.

Ayağa kalkarken, herkese sırtını dönüp omzunun üzerinden el salladığını izliyorum. "Ben gidiyorum." Yatak odasının kapısı arkasından kapanıyor ve ben diğerlerine bakarken başka bir soru sormaya gerek kalmıyor.

"Sorun yok Dove, biraz zamana ihtiyacı var. İyileşecektir."

"Emin misin?" Her şey o kadar ani oldu ki, onun iyi olacağını hiç sanmıyorum.

iyi

oldu "Yemin ederiz, Raven. Brax..."

ğün "Brax," diye iç çekerek bitiriyorum, daha önce söylenen kelimeleri

u hatırlayarak

düşü

nmü

yoru

m.

. Onlar için mantıklı olabilir ama içimde bir şekilde her şeyi mahvettiğim ve nasıl düzeltereğimi bilmediğim için rahatsız edici bir his bırakıyor. Neden düzeltmek istediğimi de bilmiyorum ama gerçek bu.

Ruh halimin bozulduğunu hissediyorum, ama Zane hemen yanıma geliyor. Yanağımı avuçlayıp başımı geriye doğru eğiyor, böylece ona bakabiliyorum. "Durmak ister misin? Yoksa dikkatini başka yöne çekmeye devam etmek ister misin?"

"Neyden dikkatimi dağıtmak?"

Bana keskin bir bakış attı ve ben iç geçirdim. Elbette beni tamamen anlayabiliyordu. Brax'ın yatak odasının kapısına bakınca, onun aniden ortaya çıkmayacağı açıktı ve onu burada ne kadar istesem de, onu zorlayamazdım ya da bu yüzden tüm bu olayı tamamen durduramazdım.

"Devam edebilir miyiz?"

"Tabii ki, ama yemin ederim bu sefer ben çevireceğim çünkü bu saçmalık," diye cevaplar ve göz kırparak içimdeki endişeyi yatıştırır. "Sıradaki ödül ne

"

"Onun göğüslerini yiyip içeceğiz," diyor Eldon, ben kabul ederek başımı sallarken içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Zane şişeyi kaldırır, ona fısıldar, sonra bardağı öper ve masaya geri koyar. O kadar dramatik ki, buna bayılıyorum.

Oda, Eldon'a gelene kadar masada dönen camdan başka sessizdir.

"Evet, lanet olsun," diye mırıldanır, Zane küfür eder. "Bana o bebekleri göster, Küçük Kuş," diye ekler, tek adımda aramızdaki mesafeyi kapatır. Elleri uyluklarımın arkasını kavrar, beni havaya kaldırır, göğüslerim onun yüzüyle aynı hizaya gelir. "Üstünü çıkar, Raven."

Tartışmadan tişörtümün eteğine uzanır, onu başımdan çekip çıkarırım ve göğüslerimin yüzüne çarpmasına izin veririm. Gözlerime bakarken dudaklarında müstehcen bir gülümseme yayılır ve sol meme ucumu dişleriyle yakalar.

"Siktir."

Ona sarıldığımda parmaklarım saçlarına dolanır. O, sıkı taşın etrafında dilini döndürürken bacaklarım belini sıkıca sarar, sonra sağ göğsüme geçer. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına *ihtiyacım var* ve hepsini şimdi istiyorum.

"Zaman doldu," diye homurdanır Zane, beynimdeki sis perdesini yırtarak, ama Eldon durmaz ya da beni bırakmaz.

"Tekrar çevir, karışıma bir ödül daha ekle," diye bağırır Eldon, göğsümden zar zor ayrılır.

"Raven?" diye sorar Creed ve ben, Eldon'un talebinin sesini severek, şiddetle başımı sallarım.

"Bir sonraki ödül, küçük güvercinimizi parmaklamak," diyor Zane ve ardından şişenin döndüğü sesi geliyor. "Bu ne saçmalık?" diye bağırıyor Creed kıkırdayarak.

"Onu yatır, Eldon," diye mırıldanır Creed ve onun dinleyip dinlemeyeceğinden emin olamam. Ama, şaşırtıcı bir şekilde, beni kanepeye yatırır. Soğuk deri çıplak sırtıma baskı yapar ve titrerim.

Eldon göğsümü ağızından çıkarır, kolunu kanepenin arkasına uzatır ve bir sonraki nefeste sırt kısmı düzleşir ve bir yatak oluşturur. Gözlerim şaşkınlıkla büyür ama o sadece sırtıtmaktadır. "Bu kanepelerin bir işe yarayacağını biliyordum," der ve tekrar meme uçlarımı yakalar.

Aynı anda ellerim şortumun bel kısmının altına girerken ben de bu sürece yardımcı olmak için kalçamı kaldırıyorum. Vücudumun ortasındaki soğuk hava, olacakları tahmin ederken beni daha da heyecanlandırıyor.

"Hazır mısın, Raven?" diye sorar Creed ve ben başımı sallarım.

"Lütfen," diye yalvarırım, Eldon göğüslerimi yalarken, emip ısırırken altlarında kıvranırım.

Sert parmaklar kıvrımlarımı okşuyor, anında karnımı çevreliyor ve ben titriyorum. Bu benim sonum olacak, bunu şimdiden hissedebiliyorum.

"Çok ıslaksın Raven," diye homurdanıyor Creed, iki parmağını yavaşça amımın derinliklerine itiyor ve sırtım kanepeden kalkıyor.

"Beni daha da ıslatın," diye yalvarırım, ikisinin de bana dokunuyor olması beni hayrete düşürür.

Parmaklarını içimde döndürerek, duvarlarımın etrafını sıkıca sarmasını sağlıyor ve anında cildimde karıncalanma hissi uyandırıyor, orgazm olma ihtiyacım şimdiden kendini belli ediyor.

"Bir sonraki ödül benim," diyor Zane ve ben, Eldon ile Creed arasında çırpınışlarımdan bunu anlayıp anlamadığından emin olamadan başımı sallıyorum.

"Bir sonraki ödül, parmaklarımla orgazm olduğunda gelecek." Creed'in karanlık sesi, onu daha da sıkı kavramama neden oluyor. Onun hareketlerine uyum sağlayarak klitorisimi okşamak için elimi uzattığımda, elimi itip, sırtım kavislenirken başparmağını ihtiyacım olan noktaya bastırıyor.

"Aman Tanrım..." Ekstazi vücudumun her santimini sararken, dalga dalga gelen zevk beni ele geçirir ve ben onların altında gevşerim.

"Bu çok seksi oldu," diyor Zane, bana bakarak, ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bir sonraki ödül, onu dilinle orgazm etmek."

Gözlerim büyürken dişlerimi dudağıma batırırım. Aşağıya bakınca, Creed'in parmak uçlarındaki orgazmımın izlerini yaladığını görürüm. Creed, Zane ile yer değiştirir. Zane ellerini uyluklarımın üzerine koyar, başını eğip dilini kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken bacaklarımı daha da ayırır.

"Siktir," diye tıslıyorum, Eldon bir an için göğüslerimden vazgeçip bakarken. Bana baktığında göz bebekleri büyümüştür, muhtemelen benimkilerle aynıdır. "İyi mi, Küçük Kuş?"

Zane'in dili klitorisimi yalarken çenem gevşiyor. Kafam geriye düşüyor, beni tüketen zevke teslim oluyorum, Eldon'un sorusuna cevap bulamıyorum.

"Sıradaki ödül..."

"Ağzımı sik," diye patladım, Creed'in söyleyeceği her neyse onu keserek, ve üçü de aynı anda küfretti. "Lütfen," diye ekledim. Çok muhtaçtım, ama umursamıyordum.

Zane içimi yalamaya başlar, sanki nefes almak için buna ihtiyacı varmış gibi beni yalar ve tutunacak başka bir şeyim olmadığı için ellerim saçlarına yapışır. Eldon yeşil şişeyi kaldırır, şortunu indirirken kendine doğrultur.

"Ben kazandım."

Onun uzun, kalın ve tatmam için yalvaran penisi parıldıyor ve bana doğru adım atarak, ağırlığını dilime dayayarak beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Bu beni daha da ateşli ve istekli yapıyor ve onu ağzıma daha iyi alabilmek için dirseklerimin üzerine kalkıyorum.

"Çok günahkar," diye mırıldanıyor Creed, bakışları altında kendimi beğenmiş hissediyorum, şortunu penisini ortaya çıkaracak kadar indiriyor. Elini penisinin üzerine koyuyor, beni izlerken sert ve kaba bir şekilde çekiyor.

Eldon ağzımın derinliklerine giriyor ve gözlerim yaşıyor, Zane dişlerini klitorisime geçirirken inliyorum ve bir kez daha bomba gibi patlıyorum. Eldon'ın penisi etrafında inliyorum, vücudum zevkten geçiyor ve onların ellerinde bir başka zirveye ulaşıyorum.

"Tadın çok tatlı, Dove." Vücudum mümkün olan en lezzetli şekilde ağrıyorken, konuşmadan ağır bir nefes veriyorum. "Son ödülün seni sikmek olduğunu söyle, çünkü patlamak üzereyim," diye yalvarır Zane ve Eldon penisini ağzımdan çıkarırken, beni saran cinsel sisin içinden ona göz kırpmıyorum.

"Lütfen." Nasıl daha fazlasını isteyebilirim bilmiyorum, ama bedenim ne kadar yorgun olsa da, ruhum onların sunabileceği her şeye ihtiyaç duyuyor.

Zane belimden tutar, beni zahmetsizce öne çevirir ve arkamda koruma almaya çalıştığını duyduğumda, ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmam bir saniye sürer.

"Zane amını doldurursa ve Eldon tatlı ağzını alırsa, ben de sırtını boyayacağım," diyor Creed, ben başımı sallarken oniks gözleri beni eritiyor.

Onun onayıyla eli sikinde daha hızlı çalışmaya başlar ve Eldon sikini tekrar dudaklarıma getirir. Zane'in sikinin ucunu içimde hissederken, isteyerek ona açılırım.

Lanet olsun.

Bunu hak etmek için ne yaptım?

Ne kadar ıslak olsam da ve vücudumu iki orgazm sarsmış olsa da, Zane'in sikinin gerginliğini hala hissediyorum. Parmakları kaldırıp olarak kalçalarımın gömülüyor ve her seferinde sikini daha derine sokmaya başlarken beni sabitliyor.

O geri çekilirken, Eldon boğazımın arkasına dalıyor. İkisi arasında bir ritim buluyorlar, beni her an dolu tutuyorlar, Creed'in sperminin tenime değmesini umutsuzca beklerken beni sıkı sıkıya sarıyorlar.

Vücudum öfkeli bir cehennem, onları kullanırken ve onlar da bizi bekleyen coşkuyu bulmak için beni kullanırken, ikisinin arasında çökmeye hazır.

"Siktir," Creed ilk önce homurdanıyor ve bir saniye sonra, onun boşalmasının sırtımı kapladığını hissediyorum, ısınmış cildime serin geliyor ve bu, Zane'in penisi etrafında içimdeki kasları sıkılaştırıyor.

"Lanet olsun, Dove," diye homurdanıyor, acımasız bir hızla bana daha sert ve daha derine giriyor, Eldon ile senkronizasyonunu kaybediyor, böylece ikisi de aynı anda beni dolduruyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir çılgınlık bedenimi sarar, bedenim şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmın sancıları içinde kıvrılır ve Eldon saçlarımı kavrayıp boğazımın arkasına boşalmasıyla tamamen mahvolurum. Sanki uçuyormuşum gibi hissederim, Zane de son bir hamleyle bana çarparak kendi doruğuna ulaşırken kaslarım tekrar tekrar kasılır.

Beynim bulanık, görüşüm bulanık, bedenim bitkin ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

BRAX

E at. Uyumak. Egzersiz. Tekrar. Yemek. Uyumak. Egzersiz. Mastürbasyon. Tekrar.

Bu, evin geri kalanından saklandığım hafta sonu boyunca benim mantramdı. Ben lanet olası bir deliyim, ama bu yeni bir bilgi değil. Dersler birkaç saat sonra yeniden başlayabilir, ama bu sadece şu anda bana yardımcı olan şeyi bırakmak yerine, onları döngüye eklemek anlamına gelir.

Gerçi, *ona yardım etmek* kelimenin tam anlamıyla zor, çünkü *onu* aklımdan çıkaramıyorum. Bu çok sinir bozucu ve utanç verici, ama durumum bu.

O benim kucağında oturup ağzımı ele geçirmesinden beri şeytanın kendisiyle göz teması kurmadım. O his geçmedi, dudaklarımda ve dilimde hala karıncalanma var ve bu beni ona karşı daha da sinirlendiriyor. Ben böyle davranmam. Ben bu kadar zayıf değilim. Ama o bunu bende ortaya çıkarmayı başarıyor gibi görünüyor.

Siktir.

Bir başka sınav daha yapıyorum, iki tane daha yapıp setimi bitiriyorum ve iç çekerek ayağa kalkıyorum. Sabahın erken saatlerinde güneş uzaktaki dağların üzerinden yükselirken ter vücuduma yapışıyor. Bu evin en sevdiğim yanı manzarası. Sakinleştirici ve nefes kesici, bu çılgın hayata ve beni rahatsız etmeye devam eden ezici duygulara bir parça huzur katıyor.

Derin bir nefes alıp, bahçemizin çevresini çevreleyen alçak çitin önüne doğru çimlerin üzerinden yürürken sertçe nefes veriyorum. Uzaklarda kuşlar cıvıldıyor, dalgalar aşağıda çarpıyor ve bulutlar sanki dünyam altüst olmamış gibi gökyüzünde süzülüyor. Hâlâ her şeyi içime çekiyorum, zihnimin her şeyin aslında sakinmiş gibi davranmasına izin veriyorum, ama kendime yalan söylediğimi biliyorum.

Veranda kapısının açılmasının belirgin sesi beni o andan koparıyor ve yavaşça dönüp Eldon'ı görüyorum. Gözlerinde belirsizlik savaşıyor, tıpkı cuma gecesi öfkeyle çıkıp gittiğimden beri olduğu gibi, ama bu sefer ondan kaçamayacağımı hissediyorum.

Belki de bu iyi bir şeydir.

"Erken saatte burada olacağını hissetmişim," diyor, kurduğumuz ağırlıkların yanına doğru ilerlerken, ben de ona doğru yürüyorum.

"Aferin sana," diye homurdanıyorum, yüzümü elime alıp silerek, o da kıkırdıyor.

"Bazen çok alaycı olabiliyorsun, biliyor musun?"

"Farkındayım." Yanındaki masadaki su şişemi alıyorum ve içtiğim süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kapağı yerine takınca, ellerini beline koyuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Bunca yıl sonra, birdenbire benim konuşkan biri olduğumu mu düşünüyorsun?" İnanamadan başımı sallayarak gülüyorum.

"Hayır, ama sen benim kardeşimisin ve içinde bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum."

"Beni analiz etmene gerek yok," diye homurdanırım, havlumu alıp boynumun arkasını silerim.

"Öyle bir şey demedim, ama acı çekiyorsan, anlamak ve yardım etmek istiyorum, Brax."

Böyle anlarda kendime olan güvensizliğim yeniden baş gösteriyor ve bugün burada arkadaş olarak mı, kardeş olarak mı yoksa onun için bir proje olduğum için mi durduğumuzu sorgulamaya başlıyorum. Kendine güveni ve çekiciliğine rağmen, duygularını açıkça gösterir ve onu bir kitap gibi okuyabilirim. Bu yüzden, bir kez sana kalbini açtığında çok kolay sevdiğini ve tuhaf görünse de bunun beni de kapsadığını hatırlamam gerekir.

Ben küçükken ailem onun ailesiyle arkadaştı, ikisi de kendi alanlarında savaşçılardı, ikisi de gölgelere kayboldular. Haber geldiğinde beş yaşındaydım ve annemle babamın neden eve gelmediklerine dair hissettiğim kafa karışıklığı bugün bile beni rahatsız ediyor.

Eldon'un annesi beni evine almayı hiç düşünmeden kabul etti, hatta bunu talep etti. Annemin bir kız kardeşi vardı, teyzem Faron, ama o benim onunla gitmem dışında başka bir yere gitmeme izin vermedi. Onda, kocasında ve Eldon'da bulduğum teselli, onun sarsılmaz sevgisinden kaynaklanıyor.

Şu anda kafam o zamankinden daha da karışık hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar kafam karışık hissetmemiştim, ama bunun beni neden bu kadar etkilediğini anlayabiliyorum ve tam da bu yüzden bundan hoşlanmıyorum.

Acı çekiyor muyum? Hayır. Keşke bu kadar basit olsaydı mı? Evet.

Gözleri yüzümü incelemeye devam ediyor ve ondan gerçek duygularımı saklamaya çalışmamın bir anlamı yok çünkü o her zaman her şeyi bilir.

"Sana ne dememi istiyorsun, bilmiyorum," diye mırıldanıyorum sonunda, onun bakışlarına karşılık vererek. Kafamın karışık olduğunu inkar edemem, ama kendi duygularımı ve hislerimi ona anlatacak kadar iyi anlamıyorum.

"Senden bir şey söylemeni istemiyorum, sadece hazır olduğunda burada olacağımı söylüyorum," diye cevap veriyor, omzuma hafifçe vuruyor ve omurgamdan yukarı doğru yükselen gerginlik azalıyor.

Bana bir çıkış yolu sunduğu anda, tüm hafta sonu boyunca kafamda dönüp duran tüm kelimeler dudaklarımdan patlamak üzereydi, ama onları kilitledim. Eli omzumdan düştü ve ben boğazımı temizledim.

"Burada işimiz bitti mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Kahvaltıdan önce yapmamız gereken daha çok tekrar var ve bunu sen de biliyorsun."

Başka bir şey söylemeden, ağırlıkları alır ve bana da katılmamı işaret eder.

Cesaretimi toplayıp bunu yapmak tam iki saniye sürer.

İşte bu yüzden o benim kardeşim. Çünkü, aynen böyle, ihtiyacım olan zihinsel alanı anlıyor, soruları bırakıyor, ama yine de benim destekçim olmak için yeterince yanımda kalıyor.

Akademi binasına doğru yürürken, diğerlerinden bir adım önde gidiyorum. Belli bir kişi bana her baktığında ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bu o kadar dayanılmaz hale geliyor ki, bir damla sihrimi kullanarak boynumu taşla çevirip bunun olmasını engelliyorum. Ancak, bu his ortadan kalkmış olsa da, onun bana baktığını hissetme ve bilme duygusu devam ediyor.

Bir noktada onunla konuşmam gerekeceğini biliyorum, ama bunun şimdi olması mümkün değil. Bu yüzden, onun ve Leila'nın, Leila'nın her zaman bildiği rastgele şeyleri dedikodu etmelerini dinlemeye karar veriyorum.

Akademi salonlarına girdiğimde, tebrikler yok, okul hayatına geri dönüş için aşırı tanıtımlar yok. Sadece... hiçbir şey yok. Sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibi, ama öğrenci sayısı farklı bir hikaye anlatıyor. Genie ve arkadaşlarının kahkahalarını duyana kadar etrafımızda kasvetli bir hava var, ama sonra her şey normale dönüyor.

Arkamı dönüp bakmadan erkeklerin soyunma odasına giriyorum. Finn ve arkadaşları çoktan gelmiş, köşede şakalaşıyorlar, diğerleri ise giyinmeye odaklanmışlar. Kimsenin, en son buraya geldiğimiz zamanki gerginliği hissetmiyor olması beni çok şaşırtıyor.

Kulağa sert, acımasız ve saçma gelebilir, ama savaşta öğrenci kaybetmek daha iyi olmaz mı? Kimseye fayda sağlamayan bir sınav yerine, gerçek bir amaç uğruna ölmek? Akademinin her santimetresini kanlarıyla lekelemek yerine, neden savaş alanında ölmesinler? Her şey tamamen berbat, ama ben ne bilirim ki?

Eldon bu sabahki yapmacık sohbetimizi diğerlerine anlattıysa da, hiçbir bundan bahsetmiyor. Artık benim sessiz dönemlerime alıştılar ve bugün de farklı değil.

Üniformamı spor şortum ve tişörtümle değiştirip, mühimmat dersine hazırım. Bu noktada, sonunda silah çekme olasılıkları gittikçe uzaklaşıyor gibi geliyor. Vücudumuzun bir numaralı silahımız olduğu konusunda hemfikir olsam da, bana oynayacak bir şey verin.

Diğerlerinin hazırlanmasını sessizce bekliyorum, sonra dışarı çıkıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, Raven zaten Leila ile birlikte bekliyor ve ben onun bakışlarıyla karşılaşma hatasını yapıyorum. Kahverengi gözlerinde belirsizlik savaşıyor, dişleri gergin bir şekilde alt dudağına batıyor ve onu görünce sikim anında şişiyor.

Ellerimi yanlarımda sıkıca tutarak, ona bakmadan yanından geçip sahaya doğru koşuyorum. Onunla yaşamaya asla dayanamayacağım, özellikle de ona baktığımda vücudum tepki vermeden duramıyorsam.

Profesör Figgins, ona yaklaşırken ciddi bir ifade takınıyor ve bu beni tedirgin ediyor. Normalde çok gülümseyen biri değil ama çenesinin gerginliği ve kaşlarının arasındaki kırılganlık, genellikle gördüğümüz karşılama şekli değil.

Arkadaşlarım hemen arkamda, onun etrafında toplanmış gruba katılıyorum.

Eldon sağımda, Creed solumda dururken, Zane Raven'ı kolunun altına sıkıştırarak önümüze geçiyor. Leila şeytan kadının yanında durduğunda irkiliyorum, gözleri meraklı bir parıltıyla bana sabitlenmiş durumda.

Dudaklarını birbirine sürter ve Raven'a yaklaşarak kulağına fısıldar. Benim hakkımda konuştuğunu biliyorum, hissedebiliyorum, ama bu konuda ne yapabilirim ki?

Hiçbir şey.

"Herkes mümkün olduğunca çabuk bize katılabilirse çok seviniriz," diye bağırır Profesör Figgins, son gecikenler de gelince zaten orada olan grubu susturur. Herkesin dikkatini çektiğinden emin olmak için bir an bekler, sonra derin bir nefes alır. "Hafta sonunu Gauntlet'ten kurtulmakla geçirirken, iki karakolumuz saldırıya uğradı. İlki Pinebrook'taydı ve birkaç dakika içinde tamamen etkisiz hale getirildi." Kahretsin. Biz de oradaydık. "Ancak, Ashdale'in karakollarından birine yapılan ikinci saldırı o kadar sorunsuz geçmedi," diye itiraf eder, omuzları hafifçe çökerek.

"Ne oldu?" Raven, endişeyle dolu bir sesle sorar ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur. Zane ise belini daha sıkı sarar.

"Saldırganlar ilk duvarı geçmeyi başardılar ve dört kişi hayatını kaybetti... hepsi dördüncü sınıf öğrencileriydi."

Kahretsin.

Haber herkesin üzerine çöktüğünde, etrafımızda fısıltılar dans ediyor. Midem düğümleniyor ve bana, lanet olası bir akademi tabanlı Gauntlet yerine savaşta ölmeyi düşündüğüm anı hatırlatıyor. Sonuçta ölüm ölümdür, hepimiz aynı yere gidiyoruz ve burada ölenler ile karakolda ölenler aynı merhameti hak ediyorlar. Yine de geçen hafta boyunca hissettiğimizden daha fazla pişmanlık duyuyoruz.

"Onlara ne saldırdı?"

Herkesin dikkati tekrar Raven'a yönelir ve Figgins omuz silker. "Bu ayrıntılar henüz doğrulanmadı. O karakoldan kalan dördüncü sınıf öğrencileri bu akşam geri döndüklerinde daha fazla bilgi edinebileceğimizi umuyorum."

Geri dönüyorlarsa durum ciddi olmalı. Ama onlar olmadan bariyeri kim koruyacak?

"Bunun için karakol için alternatif savunma önlemleri alındığını varsayıyorum," diyor Raven. Eve dönenlere karşı cesaretsiz bir yaklaşım yok, sadece basit bir gözlem.

Benimki gibi.

Siktir. Ağını örmeyi bırakması lazım. O kara dul, ben ise utanç verici bir böcek, benim için iyi olmadığını bilmeme rağmen onun pençelerine düşmeye can atıyorum.

"Bu bilgi bizim yetki alanımızın dışında, Bayan Hendrix, ama iyi sorular. Umarım buradan sağ çıkarsınız da doğru koşullarda kullanabilirsiniz." Bunun üzerine Figgins geri çekilir ve konuşmayı sonlandırır.

Tehlikeler daha sık ve daha yakından geliyor, ama kimden? Ve neden? Bize fazla bilgi vermiyorlar ve biz bazı cevapları hak ediyoruz.

Figgins kollarını yanlara doğru uzatır ve raflarca kılıç belirir. "Antrenmanlarımızı artırmanın zamanı geldi. Rafların arasında dolaşın, size ait kılıcı bulacaksınız."

Onun belirsiz talimatlarına kaşlarımı kaldırıyorum, ama o profesör olduğu için hepimiz sorgulamadan harekete geçiyoruz. Zihnim karışık olduğu için herkesten biraz uzak durmak istiyorum. Rafları inceleyerek nereden başlayacağımı düşünüyorum. Raven sağımdaki standda olmasına rağmen, vücudum da o yöne çekiliyor.

"Her kılıç sırası farklı bir metalden yapılmış ve farklı bir oyma ile kutsanmış. Seçtiğiniz kılıç sizin olacak. Ders sonunda kınları vereceğim, ama bir kez atandığınızda, ölene kadar sizin olacak."

İyimser. Mükemmel.

Oraya vardığımda Raven yerinden kıpırdamamış ve ne kadar mesafemi korumaya çalışsam da, kolumda bir karıncalanma hissediyorum ve bu his beni Raven'ın diğer tarafındaki kılıca doğru çekiyor. Herhangi bir temastan kaçınarak, onun yanından geçiyorum. Kendimi durduramadan, tam da o arkasındaki kılıcı tuttuğu anda ben de kılıcı tutuyorum. Gözlerimiz buluşuyor, bakışlarında şaşkınlık beliriyor.

İkimiz de seçtiğimiz kılıçlarla temas ettiğimiz anda aynı anda tısladık, kenarları avuç içlerimizi kesti ve gümüş bıçakların üzerinde hızla kan damlaları akıp yere damladı. Diğer öğrenciler de aynı garip kılıç seçme ritüelini yaşıyor gibiydiler ve etrafımızda bir dizi tıslama yankılandı.

"Neden kılıç beni seçmiş gibi hissediyorum? Tam tersi değil?" Raven mırıldanır ve cevabı bulmak için gözlerime bakar. Ama benim bir cevabım yok. Ben de aynı şeyi hissettim. Kan akıtmış olmaları bir kehanet gibi geliyor. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum; kılıçlar, Raven'ın seçimi, Raven genel olarak... hepsi.

Akademinin elinde karşılaşacağımız acımasızlığın, karakol haberleriyle daha da kötüleşeceği hissine kapılıyorum.

"Mükemmel. Hepiniz seçiminizi yaptıysanız, başlayalım mı? Kılıçlar, her birimiz için yeni bir uzuv olacak, büyümüz yetmediğinde kullanacağımız bir silah."

Raven yutkunur ve kalbim sıkışır.

Sonunda ne kadar boka battığımı kabul etmek zorunda kalacağım. Ve bunun benim şartlarımla olmayacağını hissediyorum.

RAVEN

Dördüncü sınıfların haberi tedirgin edici. Ders bittikten ve gün neredeyse sona erdikten sonra bile aklımdan çıkmıyor. Silah dersinde kafam çok karıştı, kılıçlardan haberlere kadar, kafam allak bullak olmuştu. Her cevap için on tane daha soru olması ve ardından bir sürü kaçamak cevap gelmesinden nefret ediyorum.

Cuma gecesi yapılan açıklamalardan sonra hafta sonunu bulutların üzerinde geçirdim, ama dersler başladıktan bir dakika sonra tekrar yere çakıldım. Erkekler ve benim aramdaki her şeyin ne anlama geldiğini hala bilmiyorum, ama sürekli gelen ölümlerle karşılaştırıldığında, bu öncelikli bir konu değil.

İçki oyunundan beri aramızda hiçbir şey olmadı, sadece ara sıra küçük dokunuşlar, ama daha fazlası değil. Tek bildiğim, bunu tekrar yapmaya kesinlikle hazır olduğum. Er ya da geç, dikkatimi dağıtmak için olsa bile.

Sadece bir sonraki dersi atlatmam lazım, sonra buradan çıkabilirim. Herkesin kılıçları odalarına taşındı ve ben de kendiminkini daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.

Öğleden sonra ana binaya geri döndük, sıralar halinde dizilmiş masalar bizi bekliyordu ve ben ilk günümde teşvik edildiğim masayı seçtim. Bu, Brax'ı arkama koydu, eminim ki bu onu çok rahatsız etti. Kapalı tavırları ve sert yaklaşımıyla beni delirtiyor, öfke nöbetine girmeden onunla konuşmaya çalışmamı imkansız hale getiriyor.

Görünüşe göre Bishoplar beni alt üst etmiş ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kıçım koltuğa daha yeni oturmuşken, profesör sıkı bir gülümsemeyle bana döndü. "Bayan Hendrix, sanırım üçüncü sınıf bir öğrenci sizi almaya geliyor. Toplantıya çağrıldınız."

Ne?

"Ne için toplantı?"

"Bilmiyorum. Eminim öğrenci başkanı size daha fazla bilgi verebilir," diye açıklıyor ve elini kapıya doğru sallıyor. Girişe dönüp baktığımda Sebastian'ı orada dururken görüyorum ve midem bulanıyor. Yüzündeki sırıtış beni anında sinirlendiriyor. Tek kelime etmeden orada durup bekliyor.

"Onunla gitmeyeceksin," diyor Eldon arkamdan, Sebastian gülüyor ve benim savunmam artmaya devam ediyor.

Gitmemek, onun hoşuna gidecek bir gösteri yapmak anlamına gelir, ama Eldon'un sözlerinin arkasında bir ağırlık var. Sebastian'ın beni iyi bir yere götürmeyeceğini biliyorum.

"Profesör, toplantıyı size kim haber verdi?" diye soruyorum, henüz koltuğumdan kalkmadan.

"Sebastian söyledi. Şimdi, acele et. Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk dönersin." Harekete geçmem için ellerini çırpıyor ama ben hala kararsızım.

"Evet, *abla*, acele edelim. Benim de yapacak işlerim var," diye kapıdan Sebastian homurdanır ve profesörün nefesini keser.

"Sebastian, diline dikkat et," diye azarladı, ama o umursamadı.

Üzerimde hissettiğim bakışlar karşısında iç çekip, çantamı omzuma atarak yavaşça ayağa kalkarım.

"Bu bir tuzak, Raven," diye mırıldanır Zane, sinirlenerek masaya yumruk atar ve ayağa kalkar. "Profesör, ben onu götürürüm," diye başlar, ama profesör hemen başını sallar.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye karşılık verir. "Oturun, Bay Denver." Burun delikleri genişler, içinde kararsızlık savaşı.

"Sorun yok, uzun sürmez. Ben iyiyim." Sakinleştirme çabalarımın işe yaramadığını biliyorum ve diğer Bishop'lara baktığımda, onların da Zane ile aynı şeyi hissettiklerini anlayabiliyorum. Brax da dahil.

Leila'ya baktığımda, gergin bir şekilde alt dudağını ısırıyor ve Sebastian'ın varlığından kaynaklanan tedirgin edici havayı kaldıramıyorum. Eminim bundan çok hoşlanıyordur.

"Ben iyiyim," diye bir kez daha tekrarlıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Sebastian, ben ona ulaşmadan yola çıkıyor, her zaman benden bir adım önde olmaya çalışıyor. Nereye gittiğimizi sormuyorum. Nefesimi boşa harcamaya değmez, ya cevap vermeyecek ya da saçma sapan bir cevap verecektir.

Uzun, mermer koridordan geçip ana girişten geçerek binanın batı kanadına doğru yol alır.

ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılmaya başlar.

"Neden buradayız?" diye soruyorum sonunda, o mavi kapılardan birine parmak eklemleriyle vururken, sağduyuma karşı gelerek.

"Ben sadece haberciyim, Raven. Baban seni buradan götürmeye geldi." Yüzünde yayılan şeytani gülümseme beni öfkelenendirir.

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum. Buraya ilk geldiğimde istediğim şey bu olabilir, ama o zamandan beri çok şey oldu. Gitmek istemiyorum. Bunu anında anlıyorum. Bu kadar çok şey öğrenirken değil. Elivin Diyarı, düşündüğüm gibi bir yer değil. Bu hayatın her köşesinde ölüm pusuda bekliyor. İnsanlar karakolları korumak için canlarını veriyorlar, Shadowmoor'da baskı altında olanlar ise sadece hayatta kalmak için savaşıyorlar. İkincisini ne kadar sevmesem de, basit bir varoluş yerine bir amaç uğruna ölmeyi tercih ederim.

"İstediğin gibi adlandır, Raven. O burada, annem de. Umarım hiçbir şeye ya da kimseye bağlanmamışsındır," diye ekliyor sırtarak, kapıyı daha sert vururken bana göz kırpmıyor.

Kafamı sallıyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle ona sataşmaya hazırlanıyorum, ama kapı sonunda açılıyor ve diğer tarafta annem duruyor. Kalbim sıkışıyor, onun varlığı içimi parçalarken Sebastian ona selam veriyor.

"Babana onun isteğini yerine getirdiğimi söyle. Bir dahaki sefere seni evde bırakabilir," diye homurdanır ve annem hiçbir şey söylemez, sadece o öfkeyle uzaklaşmadan önce onun öfkesini kabul eder.

Onun öfkesi ve nefretinin nereden kaynaklandığını anlamıyorum. Eğer bu yeni bir şeyse, on dört yıl boyunca uzak kaldığımız için ani bir değişiklikse, o zaman biraz daha anlayabilirim, ama biz ayrılmadan önce de böyleydi.

O gözden kaybolunca, dudaklarımı büküp anneme dönüyorum. Gözlerindeki acıma anında belli oluyor ve omurgamda yükselen kargaşayı yatıştırmaya yetmiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, çantamı omzuma asarken. Kapıyı daha fazla açıp odaya geri adım atarken bana sıkı bir gülümseme sunuyor, ama başka bir şey yapmıyor.

"İçeri gel, Raven."

Başkalarına yumuşak ve nazık bir ses tonu gibi gelebilir, ama ben sesindeki tedirginliği, özgüvenindeki çatlakları hissedebiliyorum.

"Neden burada olduğumu ve tıp bölümünün bununla ne ilgisi olduğunu söylemeden içeri girmeyeceğim," diyorum, o bakışlarını kaçıtırırken ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Çünkü annen nazıkçe istedi. İstersen alternatif yolu kullanabilirim." Bakışlarım annemin arkasında duran Abel'e kayıyor. Dudakları ince bir çizgi oluşturunca, gözleri benimkilere dikilmiş, emrine uymamı bekliyor.

Alternatif yolun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama annemin yüzündeki acı ifadeye bakılırsa, muhtemelen hoşuma gitmeyecek. Nefes verip koridora bakıyorum, beni kurtaracak başka kimse olmadığını gördükten sonra isteksizce odaya giriyorum.

Kapının yanında durup, etrafıma bakıyorum ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Uzak duvarda bir sedye var ve solumdaki duvarda iksir malzemeleriyle dolu dolaplar dizili.

"Neden buradasınız?" diye soruyorum, annem yatağa yaklaşırken ve babam gömleğinin kollarını sıvarken ikisine birden bakıyorum.

"Seni görmek için," diye mırıldanır annem, ellerini ovuştururken gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümsemeyle.

"Cuma günü ikinizi de gördüm. O zamandan beri ne oldu?"

"Hiçbir şey. Finn'le dans ettikten sonra bunu yapmayı umuyorduk, ama senin çoktan ayrıldığını öğrendiğimizde ne kadar şaşırdık."

Babam karşıdaki kapıyı çalarken, gözlerini benden ayırmadan izlerken yutkunuyorum.

"Anlamıyorum," diye mırıldanırım ve o başını sallar.

"Biliyorum, ama anlayacaksın."

Bu ne anlama geliyor? Daha fazla bilgi almak için anneme bakıyorum, ama onun bakışları yine aşağıya doğru çevrilmiş. Beni o verandadan kaldırıp oradan kaçırın, cesur kadın nerede? Babam olması gereken bu adamdan korunmaya ihtiyacım olduğunda, o şimdi nerede? Ne olduğunu bile bilmiyorum, ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum.

Boğazımı temizleyip, sırt çantamı yere bırakırken arkamdaki kapıya biraz daha yaklaşıyorum. Kaçmam gerekirse, fazladan ağırlık bana yardımcı olmaz. Zaten içinde önemli bir şey yok.

"O zaman sen bana açıklasana?"

"Yatağa otur, ben de oturacağım," diye karşılık verir babam, midemi burkan bir şekilde. Benimle oyun oynuyor, bunu çok iyi biliyorum. "Arkanızdaki kapı zaten

kilitli, kaçmak mümkün değil. Emirlerimi ne kadar çabuk yerine getirirsen, her şey o kadar çabuk biter."

"Ne bitecek?" diye homurdanırım, bilgi vermemesi yüzünden midemde sıkışan bir hayal kırıklığı hissediyorum.

"Yatakta."

Dişlerimi sıkarak geri adım atıp kapı kolunu deniyorum, gerçekten kilitli olduğunu görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Bu adamla her zaman aynı şey oluyor: ya boyun eğersin ya da öfkesini çekersin.

İkisini de istemiyorum.

İçgüdülerime karşı gelerek ellerimi esnetip yatağa doğru ilerledim. Annem hala bakışlarımdan kaçınarak yastıkları düzeltiyordu. Yatağın ayak ucuna oturduğumda, ayaklarımın yere değmeden sallanmasından nefret ettim, kendimi küçük bir çocuk gibi hissettiriyordu.

"Peki..." diye ısrar ediyorum ve annem elimi tutuyor.

"Sen ve Sebastian daha küçükken, babaannen ve deden bize, çocukların reşit olmadan önce yeteneklerini keşfetme konusunda uzmanlaşmış bir kahin hediye ettiler," diye başlıyor, gözlerimin derinliklerine bakarken, tüm varlığından acı sızıyor. "Bu bize saçma, bir tür ihlal gibi geldi, bu yüzden reddettik."

"O zaman bizim isteğimize karşı gelmeleri iyi olmuş, değil mi Evangeline?" Abel mırıldanır, bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken yüzündeki ifade tarif edilemez.

"Hayır, Abel. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi," diye cevaplar dürüstçe, acısı sesini susturur.

"Hala ne demek istediğini anlamıyorum," diye homurdanırım, söyledikleriyle vücudum gerginleşir. Biri benim büyümü mü inceledi? Neyi, benim hiç büyüm olmadığımı mı yoksa... Lanet olsun. Umut kalbime sızıyor ve ben buna dayanamıyorum.

"Ailesi, seninle bir gün geçirdiklerinde kahine ruhlarınızı okutmuş. Onuncu evlilik yıldönümümüzdü ve kutlamamız için ısrar ettiler, biz de bu fırsatı değerlendirdik. Her şey mükemmeldi." Elini ağzına götürürken sesi titremeye başlar, yüzünden bir damla gözyaşı süzülür. "Ta ki eve dönene kadar."

Göğsüm sıkışıyor, boğazım kuruyor ve kulaklarımda nabzım atıyor.

Bu anda babama bakışı, sanki dünya onlara aitmiş gibi, onları bir arada tutan aşk başka birinin eylemleriyle azalmış gibi. Kimin hakkında konuştuğunu hatırlamaya çalışıyorum,

ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Ne oldu?" Sanırım kusacağım, ama bilmem gerek. "Eve vardığımızda..."

"Sebastian'ın güçlerini öğrendiler... ve senin güçlerini de," diyor babam, daha önce çaldığı kapı nihayet açılıyor ve yaşlı bir adam içeri giriyor.

Benim
güçlerim mi?

*Benim
güçlerim...*

Onlara sahip
miyim?

Annem bana zayıf bir gülümsemeyle elini yüzüme doğru uzatır, ama bana ulaşmadan elini indirir. "Biz eve dönmeden önce senin güçlerini bastırmışlardı."

"Güçlerim mi?" diye gergin bir şekilde fısıldadım ve o başını salladı.

Kahretsin.

"Ama bunu yaparken, bir gün neler yapabileceğini başkalarının da öğrenmesine izin verdiler."

"Ne kadar *büyük* şeyler yapabileceğini," diye tekrarlar Abel, bu da benim için iyiye işaret değil.

"Neler yapabilirdim?"

"Henüz emin olamayız, kahin her zaman haklı çıkmaz, ama bastırma kaldırıldığında öğreneceğiz." Babam adamı bana doğru yönlendirir ve adrenalinim yükselir.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, elimi kaldırarak onun yaklaşmasını engelliyorum, ama annem yüzümü tutup bana dönmemi sağlarken, o beni tamamen görmezden geliyor.

"Seni saklamanın daha güvenli olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Seni sevenlerin senin için sadece en iyisini isteyeceğini düşünmüştüm, ama yanılmışım. Güçlerin olmadan daha güvende olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Kahinin söylediği doğruysa, en iyi savunman... sensin."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, bana her şeyi açıklamak yerine hala lafı dolandırmalarından nefret ederek.

"Önemli olan tek şey, kimseye güvenmemen. Bana bile. Başkalarının ne tür yetenekleri olduğunu, başkaları üzerinde ne tür bir etkisi olabileceğini bilemezsin," diye mırıldanır ve çenemi daha sıkı tutar.

Neden onun bahsettiği yeteneğe sahip olmamam gerektiğini hissediyorum? Eğer bu ikisini de bu kadar heyecanlandırıyorsa, ben istemiyorum.

"Bastırmanın kaldırılmasını istemiyorum," diyorum ve babam onun omzunun üzerinden görünürken o iç geçiriyor.

"Bastırmayı öğrendiğimiz anda kaldırttım. Ama annen seni Shadowmoor'a götürdüğü anda, onların bastırmasına maruz kaldın," diyor ve başparmağını bir zamanlar siyah mürekkebin olduğu şakağımın üzerinde gezdiriyor.

"İşaret yok oldu," diye fısıldarım, onun dokunuşundan geri çekilirken, o da başını sallar.

"Mürekkep gizlendi, ama bastırma hala devam ediyor. Bu yüzden buradaki arkadaşım var."

"İstemiyorum," diye patladım ve babam güldü.

"Zamanı geldiğinde ve büyün ruhunu yeniden bulduğunda, ya seni öldürmek ya da kullanmak isteyecekler, ortası yok. Sen ikincisini istiyorsun ve ben de sana bu konuda yardımcı olacağım, Raven." O, beni kullanmak istediği gerçeğiyle neredeyse gurur duyarak dik duruyor. Ama ne için?

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Burada olmak isteyip istemediğim konusunda kendimle savaş halinde olduğumu sanıyordum ama bu sadece yüzeysel bir sorundu. Şimdi ise benimle gücüm arasında duruyor. Her zaman istediğim tek şey olmasına rağmen, istediğimden emin olmadığım bir güç.

"Bunu istemiyorum," diye tekrar ediyorum, anneme bakarak, ama o bir adım geri çekiliyor.

"Senin için daha güvenli bir alternatif olduğunu düşünseydim, onu seçerdim. Düşman gibi görünebilirim ama sana yemin ederim, tüm bu olayda seni öncelikli tutuyorum," diye söz verir annem, babamın getirdiği yabancı adam omzuma dokunarak yatmamı söylerken, yanağından bir damla gözyaşı daha akar.

"Bana dokunma lan," diye bağıriyorum, onun ulaşamayacağı bir yere atlayıp yatağın diğer tarafına düşüyorum.

"Üzgünüm, hanımefendi. Uzun sürmez."

Bu, benim istediğim güvence değil. Bunun yerine, Sebastian'ın bana attığı saçmalıklarla uğraşmayı tercih ederim. Sınıfa geri dönüp çıkmayı reddetmek istiyorum. Bishop'lara ihtiyacım var. Bundan nefret ediyorum. Bu odada tek başıma hayatta kalamayacağımdan nefret ediyorum.

"Hayır."

"Raven, bunun için gerçekten zaman yok," diyor babam iç çekerek, yatağın etrafında dolaşırken saatine bakıyor.

"Benden uzak *dur*," diyorum, geriye doğru yavaşça çekilirken, ama kaçacak hiçbir yerim yok ve o da bunu biliyor. "Bana elini sürersen,

savaşırim ve çığlık atarım," diye bağırıyorum, içimdeki öfke kontrolsüz bir şekilde kaynıyor, ta ki tüm vücudum hareketsiz kalana kadar.

Birkaç dakika önce yanan ateş buza dönüşür, öfkem, iradem dışında hareket ederken sakın bir huzur hissine dönüşür. Babamın eli bana doğru uzanır ve sertleşmiş bedenimi yatağa doğru yönlendirir. Çığlık atarım, ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmaz, tek bir ses bile çıkmaz, ama kafamda o kadar şiddetli bir titreşim olur ki, bayılacağımdan eminim.

Yağmur damlaları üzerime damlıyor ve nereden geldiklerini bilmiyorum, ama uzaktan kesin bir gök gürültüsü sesi geliyor. Annemin büyüü.

Ama bu beni kurtarmıyor, istemediğim şeylerden korumuyor, sadece dünyam kararmaya başlayana kadar odada fırtına kopuyor.

RAVEN

Midem bulanıyor, gözlerimi açmaya çalışırken başım zonkluyor, ama bu imkansız.

Bana ne oluyor böyle?

Her yerim ağrıyor, vücudum altımdaki yüzeye yapışmış gibi ve boğazımda asit gibi panik yükseliyor. Nerede olduğumu hiç bilmiyorum ve kafamdaki sis de hiç yardımcı olmuyor.

Zayıf bir nefes alıp, gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum. Birkaç deneme daha gerekiyor ama sonunda, gözlerim yanmadan loş odayı görebiliyorum.

Yatak odamdayım. *Buraya nasıl geldim?* Hala üniformamla yatak örtüsünün üstündeyim, akşamüstü güneşi odaya gölgeler düşürüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp, aklıma gelen son şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Sebastian. Beni dersten alıp götürmek için gelmişti...

Bir anda her şey aklıma geliyor. Anne, baba, rastgele bir adam, tıp bölümü, yetenekler ve baskı hakkında fısıltılar ve çocukken zihnimi ihlal eden deli büyükbabam ve büyükanne, bu da... kaçmaya mı yol açtı? Saklanmaya mı? Hayatta kalmaya mı? Shadowmoor'da ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum, ama bu düşünce midemi burkuyor. Benim yüzümden oldu, kahinin bende gördüğü büyü yüzünden.

Panik, dehşete dönüşüyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Yatağa oturmak için kendimi itmek de durumu kolaylaştırmıyor, çabalarım rağmen ciğerlerim sıkışıyor.

"Raven? Hey, sakın ol." Zane'in sesiyle irkiliyorum, yatağımın yanındaki sandalyede oturduğunu görünce kalbim daha da hızla atmaya başlıyor. Onun orada olduğunu nasıl fark etmedim? Komodinin üzerindeki lambayı uzatıyor ve odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor, yaklaşırken yüzündeki endişeyi vurguluyor. "Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

Kafamı salladım, hiçbir kelime bulamıyordum. Stresim vücut dilimde belli olmalıydı çünkü bir saniye sonra ellerime uzandı, derin nefesler aldı ve beni de aynısını yapmaya teşvik etti. Kendimi aptal gibi hissettim, utanç verici panik atak, ama taklit onun hareketlerini

ne olursa olsun. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, işe yaramaya başlar, omuzlarım biraz gevşer ve sonunda dudaklarımdan bir iç çekiş çıkar.

"Daha iyi misin?" diye sorar, saçımı kulağımın arkasına koyar ve ben başımı sallarım. "Teşekkür ederim."

"İyi olduğuna sevindim Dove. Ne oldu?" Gözlerimin derinliklerine bakar, cevabı ararken ela gözleri neredeyse ruhuma dokunur ve ben ne diyeceğimi bilemem.

Kuru dudaklarımı birbirine sürterek odaya bakınıyorum. "Ne kadar zamandır buradayım?"

Elini yüzünde gezdirir, sinirinden çenesini sıkar. "Gerçekten bilmiyorum, Raven. Sınıfa dönmediğin için tüm akademiye aradık. Bir saatten fazla bir süre boyunca her yeri didik didik aradık. Brax, Sebastian'ı köşeye sıkıştırdıktan sonra eve dönmeyi düşündük. O zaman seni burada baygın halde bulduk, en az iki saat önceydi."

Siktir.

Kapının çalınması cevabımı keser ve Eldon kapıyı aralık bırakarak kafasını dışarı çıkarır. "Uyandı." Odaya koşar, Creed hemen arkasındadır, Brax ise kapının yanında bekler, geniş omuzlarıyla odayı doldurur.

Hepsi birdenbire içeri daldıklarında bunalmış hissedeceğimi sanıyordum ama bu beni rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Gerçi bunun nedeni, başka bir şey yüzünden zaten çöküntüde olmam olabilir. Ailemin bana yaptıkları yüzünden... her neyse.

Eldon yatağa ulaşmadan ayağa kalkıyorum ve buruşuk üniformamı ellerimle düzeltiyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor, kapıya giden yolumu keserek.

"Akademiye, onların yanına dönmem gerek." Zihnim aşırı hızda çalışıyor ve sesimde paniğin eşiğinde olan çılgınlığı duyabiliyorum. Hâlâ orada olmalılar. Gitmiş olamazlar. Bundan sonra olmaz.

"Onlar kim?" Creed, belirsizliğime kaşlarını çatarak soruyor. "Ailem."

"Ailen burada mıydı?" Zane'in ifadesi Creed'inkine benziyor, ikisi de bana şaşkınlıkla bakıyorlar.

Siz de katılın çocuklar, ben de kafam çok karışık.

Elimle yüzümü silerek, hiçbirini açıklamak istemiyorum, ama onlara bir şey söylemek zorundayım. "Sebastian beni oraya götürdü, onlara. Şeyin yanına..."

"Nereye, Raven?" Eldon'ın sesi keskinleşir, bana değil, benim için, ama bu içimdeki kaynayan kargaşayı değiştirmez.

Creed'in gözlerine bakarken aklıma bir fikir gelir. "Şakağımdaki işareti tekrar göstermen gerekiyor. Lütfen."

Ona doğru ilerlerim ve o içgüdüsel olarak geri adım atar. "Bunu yapmayacağım."

"Bunu yapman gerekiyor, ya da sizden biri, lütfen." Biraz çılgın gibi konuşmaya başladığımin farkındayım, ama o anlamıyor.

"Nedenini söyle."

Kafamı sallıyorum. "Lütfen, biriniz yapın," diye yalvarıyorum, Zane ve Eldon'a bakıyorum, hatta Brax'a bile bakmaya cesaret ediyorum, ama yaklaşan Eldon oluyor.

Başparmağını şakağıma sürer, kalbim deli gibi çarpar, ama burnunu kırıştırdığı anda bunun işe yaramadığını anlarım.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Hiçbir şey olmuyor, Raven. Anlamıyorum."

Yüzümü ellerimle kapattım, nefesim yine sığlaşmaya başladı, babamın sözleri zihnimde yankılanırken panik bir kez daha beni sardı.

"Zamanı geldiğinde ve büyüün ruhunu yeniden bulduğunda, ya seni öldürmek ya da kullanmak isteyecekler, ortası yok. Sen ikincisini istiyorsun ve ben de sana bu konuda yardımcı olacağım, Raven."

Annemin uyarıları beni hiç sakinleştirmiyor. *"Seni saklamanın daha güvenli olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Seni sevenlerin senin için en iyisini isteyeceğini düşünmüştüm, ama yanılmışım. Güçlerin olmadan daha güvende olacağını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Kahinin söylediği doğruysa, en iyi savunman... sensin. Önemli olan tek şey kimseye güvenmemek."*

Kimseye. Kimseye güvenme.

Hiçbir şeyin değiştiğini hissetmiyorum, içimde yeni bir şey, bastırılmamış, en ufak bir kıvılcım bile *hissetmiyorum*. Yine de annemin son sözleri aklımdan çıkmıyor. Buraya gelip onlara güvenmeyi öğrenmeden önce, her zaman kendi savunmam kendimdim. *Kimseye güvenme.*

"Raven, bize neler olduğunu açıklamalısın," diyor Creed, sesi kaybolduğum sisin içinden sızıyor, ama ben başımı sallıyorum.

Ona dönerek omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir uyusukluk beni sarıyor. "Aslında, bence tam tersi."

Zane kolumu nazikçe tutar ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Neler oluyor, Raven?"

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"Neyden uzaklaşmak?" Eldon, olan biten her şeyden kafası karışmış bir şekilde soruyor, ama şimdi söylemek daha iyi.

"Sadece odamdan çıkman gerekiyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, birbirlerine bakarken kendimi sıkıca sarıyorum.

"Neden?"

"Sadece yalnız kalmam lazım," diyorum, öfkemin onlara yönelik olmadığını, ama bugünkü olaylardan sonra, bunu hissedecek olanların onlar olduğunu bilmiyorum. "Raven, ailenle ne oldu bilmiyorum, ama her ne bizi uzaklaştırmanın bir faydası olmayacak," diyor Brax homurdanarak ve ben alaycı bir şekilde gülüyorum.

"İnsanları uzaklaştırmanın bir faydası olmayacağını söylemeye ne cüret edersin? Bu *senin* için nasıl sonuçlanıyor?" Bu sözleri söylediğim anda pişman oldum ama artık geri alamam.

"Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle değil mi?" Ona bakarak, düşünmem, yalnız kalmam ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini bulmam için gitmesini rica ediyorum. Hepimizi koruyorum, ama onlar bunu göremiyorlar. Büyük resmi görmeden bunu anlayamayacakları kesin, ama ben de pek bir şey bilmiyorum.

"Dove, lütfen sadece..."

"Sadece çıkın," diye bağıryorum, Zane'in gözlerindeki acıyı nefret ederek kapıyı işaret ediyorum. Nefes nefeseyim, hepsi bana bakarken kulaklarımdan buhar çıkmak üzere. Üç kısa nefes sonra isteksizce başlarını sallayıp, birbiri ardına kapıya doğru yürüyorlar.

Aramızdaki her adımda, istediğim her santimetrede ruhum acıyor. Bu iki ucu keskin bir kılıç ve her halükarda keskin acısını hissedeceğim.

Brax, kapı koluna uzanmadan önce her birinin yanından geçmesi için kenarda duruyor. Kapının kapanma sesini duymaya hazırım ama o sert bakışlarını benimkilere diyor. "Alanın tadını çıkar, Raven."

Kapıyı beklediğimden daha sert bir şekilde kapatınca hafifçe irkildim. Yatağa uzanıp ellerime baktım. Hiçbir fark yoktu. Nasıl olur da hiçbir fark yokken birdenbire kendimi bu kadar kısıtlanmış hissedebilirim?

Kaybolmuş, yalnız ve kararsızım. Tıpkı Shadowmoor'da olduğum gibi.

Evden çıkmak için daha fazla zorluk bekliyorum, ama görünüşe göre huysuzluğum ve alana ihtiyacım tüm erkekleri odalarına itmiş. Bu yüzden, kahverengi bir kazak ve siyah tayt giyip, botlarımı yüksek bağlayarak salona girdiğimde, sessizlikle karşılaşıyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama sessizce ön kapıdan çıkarken beni saran uyuşukluğu daha da artırıyorum. Yolun sonuna kadar yürüyorum ve birkaç dakika bekliyorum, içlerinden birinin beni takip etmesini umuyorum ama kimse gelmiyor ve bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyorum.

Akademiye doğru yolu takip ederek yürürken, sadece iki kişiye rastladım. Diğer herkes ya evlerinde ya da alışveriş bölgesindeydi. Koridorlara girdiğimde bile çoğu boş olduğunu gördüm. Karşılaştığım birkaç kişi de bana aldırış etmedi, kendi işleriyle meşguldüler.

Mermer zeminde botlarımın sesi yankılanırken, koridorları geçip kendimi tıp merkezinde buluyorum. Gerginlik omurgamda yükselmeye başlıyor ve mide bulantısı yine boğazımın arkasında hissedilmeye başlıyor. Daha önce durduğum kapının önünde durup, diğer tarafta kimse var mı diye kulaklarımı dikiyorum, ama hiçbir şey duymuyorum.

Güç toplamak için derin bir nefes alıyorum ve buzlu cam panele parmaklarımla vuruyorum. On sayıya kadar sayıyorum ve kimse cevap vermiyor, kapı kolunu deniyorum ve kapı yavaşça gıcırdayarak açılıyor. İçerisi tamamen karanlık, ışık düğmesini arıyorum ama ışık bile kimseyi veya hiçbir şeyi ortaya çıkarmıyor.

Gerçekten bana bunu yapıp tek kelime etmeden gittiler mi? Belki de bu noktada şaşırmamalıyım. Hepsi saçmalık. Hepsi.

Arkamdaki kapıyı kapatıp odaya doğru ilerledikten sonra tekrar yatağın ucuna oturdum. İçimden çığlık atıp ağlamak geliyordu ama kendimi tuttum. Daha önce onlara yalvardığım halde yine de bunu yaptıkları için, benden başka bir şey hak etmiyorlardı.

Dünyam karardıktan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum, sürecin nasıl işlediğini, ne kadar müdahaleci olabileceğini bilmiyorum; hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bir iç çekerek ayağa kalkıyorum, ellerimi belime koyup çenemi göğsüme indiriyorum. Şimdi ne yapacağım ben? Eve gitmem lazım. Burada benim için hiçbir şey yok. Gitmeden önce odayı son bir kez gözden geçiriyorum, bakışlarım uzaktaki dolaptaki dairesel kesilmiş kartta odaklanıyor.

Beni ona çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama düşünmeden ona uzanıyorum ve üzerinde annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafım olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Dört ya da beş yaşında olmalıyım, ama bunun Shadowmoor'dan önce olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Arka planda eski ev görünüyor. Kartı yaklaştırıp başparmağımla fotoğrafın üzerinde gezdirirken kalbim sızlıyor, ama artık bunun nedenini bile bilmiyorum.

"Geri döneceğini biliyordum... ya da en azından öyle umuyordum." Annemin sesini duyunca irkiliyorum ve dönüp, az önce oturduğum yatağın üzerinde oturan astral projeksiyonunu görüyorum. Yüzü hüznle kaplı, alt dudağı titriyor ve kucağına bakıyor. "Bitti, Raven. Baskı kaldırıldı. Bir gecede olmayacak, ama büyüün geri gelecek. Artık sadece zaman, kahinin haklı olup olmadığını gösterecek."

Keşke bana kahinin ne dediğini söyleseydiler, en azından neyle karşı karşıya olduğumu bilirdim.

"Sen bir Void değilsin Raven, ve kahinin söylediği doğruysa, ondan çok uzaksın," diye devam ediyor, ben burada çaresizce dururken hala bana hiçbir şey söylemiyor. Ama buna rağmen, eğer o burada olsaydı, kendimi ona atardım. "Tüm bunlara rağmen, sen benim kızsın, tanıdığım en saf ruhsun ve bu değişmeyecek. Bunun senin dünyana dönüşmesine üzıldüm. Belki de kaçınılmaz olanı engellemeye çalışmamalıydım, ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz ve bunun için üzgünüm. Senin adına, senin fikrini almadan kararlar alındığı için üzgünüm. Monarşi'den daha zor ve karanlık bir hayatın daha güvenli olduğunu düşünmüştüm..." Kafasını sallayarak, önemli gerçekleri bir kez daha kesiyor. "Seni çok seviyorum, tatlı kızım." Kafasını kaldırıp, burada olmasa da bana bakıyor, sanki tam olarak nerede olacağımı biliyormuş gibi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, bugünkü olayların bunu değiştirmeyecek gibi görünmesinden nefret ederek.

"Güçlü, cesur, korkusuz ve dirençli olduğunu unutma. Kendin olmaya devam et, her şey yoluna girecek. Kalbinin sesini dinle, gölgelerde huzur bul ve şafağı yen."

Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolur ve beni damarlarımdan adrenalinin akan çaresiz bir halde bırakır. Bütün bunlar bir "eğer"e dayanıyor ve sanırım en çok da bunu nefret ediyorum. Şimdi sadece zaman gösterecek, ama bir şey kesin gibi görünüyor.

Ben bir Void değilim.

BRAX

Eminim ki, dün gece herkesi kötü sözleriyle azarladıktan ve onun için birbirleriyle yarışan aptalları kovduktan sonra gizlice dışarı çıktığını bilmediğimi sanıyor. Ben aptal değilim ve kapının gıcirtısı ve sert ahşap zeminde botlarının sesi dahil her şeyi duyabiliyorum. Diğerlerine söylemeyi düşündüm ama kaçmak istiyorsa, bu onun hakkı olduğuna karar verdim. Geri döndüğü sürece, önemli olan tek şey buydu. Aksi takdirde, onu aramaya çıkardım.

Tıpkı dün sınıfa gelmediğinde yaptığım gibi, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Bunun benim takıntım olduğunu çabucak anlıyorum; onu avlamak, yakalamak, tehlikedeyken kurtarmak. Ama o yardıma muhtaç bir kadın olmaktan çok uzak. O, damarlarımdan akan çekici, kötücül bir kötülük, düşüncelerime neyin sızdığının farkında değil.

Dün gecedan sonra artık bunu kendime inkar etmem imkansız. O bizim önümüzde kışını sallarken, bu anı zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Bu sabah da gizlice kaçmaya çalışmanın sevimli olacağını düşündü, ama Zane, Creed ve Eldon çaresizce onun gözüne girmek için her şeyi denediler ve hazırlıklıydılar.

Ama ben kendimi tuttum. İzledim. Bekledim.

Dün gece benim için devrim niteliğindeydi. Onun hakkında sevdiğim şeylerin listesi, nefret ettiğim şeylerin listesini hızla geride bıraktı. Birdenbire, ona yapmak istediğim onca şeyi düşündüğümde, öfkem yırtıcı, çaresiz ve neredeyse şeytani bir hal aldı.

Elimi ağzıma götürdüm, adımlarımı yavaşlattım, düşünmek ve onu takdir etmek için grupla aramıza biraz daha mesafe koydum.

Dün gece karşı koymasını sevdim.

Nerede olduğunu veya ne olduğunu merak ederek endişelenmemizi umursamamış olmasını seviyorum.

Kendini ön planda tutmasını seviyorum.

Diğerlerine karşı o kadar masum davranıp onları yatıştırmak için pes etmemesini seviyorum.

Onun deliryumun eşiğinde olmasını seviyorum.

Nedenini hala bilmesem de, onun biraz dengesiz olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Bu durum değişecek.

Ama en çok, beni zorlamasını seviyorum.

Nefretlerim sorun ve sonunda iyi bir konuşma yaptığımızda, hoşuna gitse de gitmese de, kesinlikle gerçekleşecek olan bu konuşmada, ona her şeyi anlatacağım. Diğerleri bütün gün ona sorular yağdıracak ama ben zamanımı bekleyeceğim ve en beklemediği anda öğrenilmesi gereken her şeyi öğreneceğim.

Akademinin koridorlarında ilerlerken sürekli kaşlarımı çatık tutuyorum ve gözlerimi onun poposundan ayırmıyorum. Profesör Fitch'in sınıfına vardığımızda, bizi dışarıda bekliyor.

"Bugün göl denemesi yapacağız," diyor, sesi sert ve keskin. "Herkes soyunma odalarına gidip dalış kıyafetlerini giysin. Göl kenarında buluşuruz." Başka bir şey söylemeden öğrenci kalabalığının arasından geçiyor, sadece kızına kısmi bir gülümseme atıp kalabalığın içinden geçmeye devam ediyor.

Herkesin dilinde kafa karışıklığı ve şaşkınlık var gibi görünüyor ve fısıltılar yükseliyor.

"Bu ne demek oluyor?" diye sorar Zane, soyunma odasına doğru yol alırken.

Omuz silkiyorum.

"Maç hazırlıklarını artırıyorlar gibi görünüyor. Bir haftadan biraz fazla bir sürede Gauntlet, Figgins'in kılıçları ve şimdi de bu," diyorum, Raven Leila ile birlikte kızların soyunma odasına doğru geçip giderken.

"Endişeleniyorlar mı?" diye sorar Eldon, bakışlarımı Raven'ın tatlı kalçalarından çekerek. Sinirimi bastırıp, etkilenmemiş gibi davranırım.

"Kesinlikle öğrenmemizi hızlandırmaya çalışıyorlar. Ama ne için, bilmiyorum." Başparmağımı giysi askısının ucuna bastırıyorum, ıslak giysiyi çıkarmadan önce ıslak giysinin ortaya çıkmasını bekliyorum.

"O zaman belki de gerçek sihirli yeteneklerimize odaklanmalılar," diye mırıldanır Creed, blazerini askıya asarken, ben de onaylayarak başımı sallarım. Bize pek çok şeyin gizlendiği ve onların çılgınlığının ardındaki yöntemin henüz ortaya çıkmadığı açıktır.

Giysilerimizi değiştirip dışarı çıkarken bu konu hakkında başka bir şey söylenmedi. İki saniye sonra Raven, Leila'nın yanında yürüyerek dışarı çıktı.

Sıcak su dalgıç kıyafeti içindeki penisim her an dışarı çıkacak gibi. Bu lanet şeyin içinde ona karşı tepkimi saklayamıyorum.

Bu da nefret listeme ekleyeceğim bir şey daha.

Daha önce olduğu gibi onların arkasında yürüyoruz, Fitch ile buluşmak için yürüyüş yolundan aşağı iniyoruz. Herkes kıyıda duran iki kişilik deniz araçlarını görünce heyecan havada uçuşmaya başlıyor.

"İkişerli gruplar halinde isimleri okuyacağım ve bu sizin eşleşmeleriniz olacak. Bir su aracını paylaşarak, giydiğiniz her bir dalış kıyafetine bağlı olan madeni parayı arayacaksınız. Bugün hız öncelikli değil. Önemli olan içgüdülerinizi takip etmek, bağlantıyı dinlemek ve onu takip etmek. Jetlerin arkasındaki ağlar size yardımcı olacak. Sorusu olan var mı?" Herkese bakıyor ama kimse elini kaldırmıyor, bu yüzden çiftleri çağırmaya devam ediyor. "Genie ve Finn. Leila ve Eldon. Creed ve Zane. Brax ve Raven."

Evet, lanet olsun. Bugün benim şanslı günüm galiba. Tüm bu gerçekleri öğrendikten sonra onunla ortak olmak, bundan kaçış yok.

Listesinin sonuna geldiğinde, herkese kendi su aracını bulması için eliyle işaret eder.

Raven gözlerinde gergin bir parıltıyla bana bakar ve ben sırtımdır. "Önden buyur, Shadow."

Gözleri kısılır ve bunun takma adımdan mı yoksa benimle eşleştirilmesinden mi kaynaklandığından emin olamam. Her halükarda, hoşuma gitti.

En yakındaki tekneye ulaştığımızda, omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Ben sürüyorum."

"Tamam," diye mırıldanırım ve o bana şüpheli bir bakış atar. Sanırım benim onunla tartışmamı bekliyordu, ama arkada oturmak bana da uyar.

Su aracını suya itiyorum ve o binerken sabit tutuyorum. Muhtemelen bunu söylemek zorunda kaldığı için nefret ederek teşekkürlerini mırıldanıyor ve ben de bacağımı koltuğun arkasına atıp onun arkasına yerleşiyorum. Ona çok yakın oturmamak için bilinçli bir çaba gösteriyorum. Yakınlığımızın beni ne kadar etkilediğini bilmesine gerek yok.

Birkaç kişi jetleriyle kalkışıyor ve Eldon tam gaz giderken Leila'yı çığlık attırıyor, Raven ise şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Kahretsin. Bizi nereye götürmeye çalıştığını bulmaya çalışırken biraz eğlenebiliriz."

Tek kelime etmeden gaza basar ve ben suya düşmeden önce beline tutunmamı sağlar. Rüzgar etrafımızda esip dururken, dokunuşumla vücudunun gerildiğini hissedirim, ama bana çekilmemi söylemez. Ne kadar hızlı gidersek, o kadar fazla mesafe kat ederiz ve onun içindeki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissedirim.

Sonunda hızını keser, bir elini göğsüne koyar ve ben de uzanıp gidonu tutarım.

"Ne oldu?"

"Bir şey hissediyorum," diye mırıldanır, alt dudağını ısırır. "Bu tarafa," diye fısıldar, tekrar yola çıkar ve bu sefer elim onun elinin yanında kalır. "Bana bir ağ uzatır mısın lütfen?" diye sorar, tekrar durduğunda. Arkama uzanıp ona bir tane uzatırım.

Birbirimize nazik davranmak neredeyse tuhaf geliyor. Kim bilebilirdi ki?

Elimi aldığı anda ona dokunmamak için bilinçli bir çaba gösteriyor ve yavaşça solumuzdaki suda sallamaya başlıyor, suya gittikçe daha derine dalıyor, sonunda düşeceğinden emin oluyorum.

Belinden tutuyorum ve o irkiliyor. "Tutuyorum seni."

Dudaklarını birbirine sürter, sözlerimi bir an düşünür, sonra başını sallar ve kristal mavisi suya daha da eğilir. "Yakaladım," der nefes nefese, elindeki ağda avuç içi büyüklüğünde bir madeni para ile koltuğunda dik oturur. Yüzündeki memnun ifade beni şaşırtır.

Su aracının arkasındaki küçük kutuyu açıp ondan alıp saklarım. Şimdi sıra bende. Raven, beline değil, tekrar gidona uzanır ve ben tam uzanmadan beni durdurur, kaşlarını çatarak elimi tutar.

"Parmak eklemlerine ne oldu? Neden bu kadar kötü durumda?"

Siktir.

"Merak etme."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Merak ediyorum. Ne oldu?" diye ısrar ediyor, bu sefer elini benim elimde tutarken gözlerime bakıyor. Omuz silkiyorum. "Bekle..." diyor, gözleri fal taşı gibi açılırken bana bakıyor. "Zane'in dün Sebastian'la benim nerede olduğumu öğrenmek için konuştuğunu söylediğini hatırlıyorum. Bununla bir ilgisi var mı?"

Omuzlarımı küçümseyerek kaldırırım. "Hak etmişti."

Raven'ın çenesi gevşer. Kızgın mı yoksa minnettar mı olduğunu anlayamıyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanır sonunda, bu sefer benim kaşlarımı çatmamı sağlar.

"Ne için?"

"İyileştiremediğim için."

"Zaten izin vermezdim. Acıyı, ağrıyı seviyorum ve o pisliğin yüzüne verdiğim zarardan zevk alıyorum."

Sözlerime gülümsemesi genişliyor ve benim beğenme listeme bir şey daha ekliyor. Mahvoldum.

Şansımı zorlamaya karar verip, ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Madem paylaşıyoruz, dün olanları bana anlatacak mısın?"

Eli hızla elimden düşer ve koltuğunda tekrar öne doğru döner. "Hayır."

"Neden?" diye sırtarak soruyorum, ona dokunmadan iki elimi gidona koyarak ona yaklaşıyorum.

"Bu başkalarının endişeleneceği bir şey değil." Hmm. Beklediğim cevap bu değildi.

"İkimiz de biliyoruz ki ben hiçbir şey için endişelenmem, o zaman neden beni aydınlatmıyorsun?" diye karşılık veriyorum ve o omzunun üzerinden bana bakıyor, biraz tereddüt etikten sonra başını sallıyor. Yavaşça yaklaşarak ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Sen beni itme, ben de seni itmeyeyim," diye fısıldıyorum ve o titriyor.

"Siktir git, sen tam bir pislisin," diye bağırır ve ben onu kendime doğru çekerek göğsüme yaslarım, sikim onun kalçalarının arasına sıkışır.

"Tekrar dene."

Bir an bana karşı kıvranır, sonra dilini bulur. "Etkileyici sikinin hissi beni boşaltmayacak."

Siktir.

"Emin misin?" Tekrar itiyorum ve omurgasından bir titreme daha geçiyor. "Dün ne olduğunu bana anlatsana, ben de diğerlerine gizlice kaçtığımı söylemeyeyim."

"Ne oluyor lan? Beni takip mi ettin?" En azından inkar etmeye çalışmıyor.

"Hayır."

"Yemin eder misin?"

"Neye yemin edeyim, Shadow? Gittin, eve geldin, gerisi seni ilgilendirir. Finn ya da başka bir pislik karışmamışsa tabii, o zaman işler değişir."

"Tabii ki yoktu," diye homurdanır, kollarımın arasına biraz daha gömülür ve ben burnumu boğazına sürterim.

"O zaman söyle bana."

Onu zorladığımı biliyorum, ama ilk kez tereddüt ettiği anda kendimi tutamadım. Şansımın az olduğunu biliyorum, ama şanssızlıklarla başa çıkma konusunda her zaman bir yolum olmuştur.

"Buraya geldiğimde izi gizlediğinizde, onun temsil ettiği bastırma ortadan kalkmadı. Yani, dün ailem bana bunu zorla yaptırdı."

Ne? Ne? Ne?

"Bana her şeyi anlat," diyorum, vücudum onun *zorladıklarını* söylediği gerçeğiyle titriyor. Beni çok şaşırtacak şekilde, anlatıyor. Her şeyi anlatıyor, kahin ve ailesinin söylediklerini, dün gece geri döndüğünde bulduğu mesajı, her şeyi.

Anlatmayı bitirdiğinde, sanki tüm enerjisi tükenmiş gibi, onu tutarken vücudu gevşek kalıyor.

"Yani, açıklığa kavuşturmak gerekirse, kimseye güvenememekten korktuğun, kimlerin seni kullanabileceğinden ve neden kullanabileceğinden endişelendiğin, ama en çok da başına ve sevdiklerinin başına gelebileceklerden korktuğun için nazik olmak yerine cadalozluk mu yapıyorsun?"

Yavaşça tekrar dik oturur, koltuğunda dönerek bana doğru bakmaya çalışır. "Aynen öyle."

Bunu anlayan biri varsa, o da benim. Ailem öldü. Bir daha kimseye yakın olmayı ve o kaybı hissetmeyi ya da başkasına benim yüzümden o hissi yaşatmayı düşünmek, hatırlayabildiğim kadarıyla beni hep bu hale getirdi.

"Sen delisin. Bunun farkında mısın?"

Kafasını sallayarak kıkırdar. "Ne olduğumu bilmiyorum." İtirafı beni mahvediyor. Acısını hissedebiliyorum, ama daha da önemlisi, kafa karışıklığını ve kaybını hissedebiliyorum.

Bu sefer ona dokunmuyorum bile ve o bana yaslanıyor, başını eğip gözlerini benden ayırmadan kıcını hafifçe sikime sürtüyor.

"Bana öyle bakma, Shadow." Onun ne yaptığını çok iyi biliyorum ve Eldon gibi her koşulda ona saygı gösterecek kibar bir beyefendi değilim. Onu en yüksek zirvelere çıkarırken, onu kirletmek ve ele geçirmek istiyorum.

"Ne gibi?"

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Sana dokunduğumda bundan hoşlanmayacaksın, Raven. Sana yapacağım şey," diye fısıldıyorum, onun

kirpiklerini izlerken fısıldıyorum. Bir ipin ucunda asılıyım ve kopmasına hazırım.

"Bunu istemezsin," diye mırıldanıyor, gözlerini bana dikeyor.

Ama irislerinde yüzen şehvet daha da belirgin hale geliyor.

Kolumu onun etrafına dolayarak, parmaklarımı karnının üzerine yayıyorum, keşke dalış elbisesi olmasaydı diyorum. "İstemediğim şey, hiç çaba sarf etmeden beni etkileyebilmen. İstemediğim şey, beni ne kadar tükettiğini itiraf etmek. Aslında, sende nefret ettiğim bir sürü şey var, Shadow," diye homurdanıyorum, açılan barajı artık durduramıyorum. "Beni korkutmanı, dehşete düşürmeni nefret ediyorum. Beni bu kadar çabuk büyünü altına almanı nefret ediyorum. Beni bu kadar çabuk aşık etmeye çalışmanı nefret ediyorum. Seni bu kadar çok istememi nefret ediyorum." Nefesim, onunki gibi düzensiz, ve bu beni daha da kışkırtıyor. "İstediğim şey seni kovalamak, seni sahiplenmek, seni almak. Ve bunu da nefret ediyorum."

Göz bebekleri büyümüş, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmış ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyor, ama başka bir şey yok. Hepsi bu kadar. İster istemesin, masanın üzerinde onu bekliyor. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi içimde tutuyordum, ama cuma gecesi beni öptüğünde patlamayı o başlattı.

Eğer bunun bir suçlusu varsa, o da odur.

"Siktir, Brax," diye fısıldadı, gözlerime bakarak. Ama ben bittim.

"Bana öyle bakmaya devam edersen ne olacağını sana söylemiştim, Shadow." Sesim her zamankinden daha karanlık çıkıyor, ona uzanıp gidonu tutup jeti tekrar çalıştırıyorum.

Benimle birlikte gidona tutunmak yerine, elleri uyluklarıma gider, tırnakları sanki benim gerçek olduğumu, bunun gerçek olduğunu emin olmak istercesine batar. Bizi kıyıya doğru sürerken, gücü kesmeden önce sığ sulara ulaştığından emin olurum.

"Koş." Geriye yaslanarak ona yer açtım, ama o şaşkınlıkla bana bakmak için dönüyor.

"Ne?"

"Koş."

"Ama ders..." Etrafımıza bakarak nefes nefese sorar, ama kimse yoktur. Siktir et dersi, siktir et paramı, ondan başka hiçbir şey umurumda değil.

"Koş, Raven. Av şimdi başlıyor."

RAVEN

Koş.

Koş.

Koş.

Av şimdi başlıyor.

Yerimde donakaldım, hayatımda tanıştığım en sıcak ve en soğuk adama bakarak ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Hayır demeliyim. Düşündüğüm şeyin dışında başka bir şey demeliyim.

Gözlerindeki ciddiyet beni esir alıyor, endişe ve heyecan karışımıyla içimi burkuyor. Biri kahverengi, biri yeşil, her zaman yüzeyin altına iniyor ve daha fazlasını öğrenmeye çalışıyor.

Kaçarsam...

Eğer onun beni avlamasına izin verirsem...

Siktir.

Ama kaçmazsam...

Bu bir soru bile değil. Sadece düşüncesi bile vücudumu canlandırıyor. Kararımı hissetmiş olmalı ki, bir santim geriye yaslanarak bana bir avantaj sağlıyor ve ben yavaşça su aracından kayıyorum. Soğuk su, ısınan vücudumu serinletmeye yetmiyor.

"Ben su aracını hallederken sana on saniye avantaj verdim. Bu süreyi iyi değerlendir, Shadow."

Nefesim boğazımda takılır, nabzım hızlanır, belirsizlik ve heyecan birbirine karışır. Fikrimi değiştirmeden önce kıyıya doğru koşarım ve karaya çıkar çıkmaz omzumun üzerinden onun nerede olduğunu kontrol etmek için arkama bakarım. Hâlâ arkamda, su aracını kuma itiyor.

Son bir kez suya bakıyorum, hala başka kimseyi görmüyorum. Sadece o ve ben varız. Beni burada yakalarsa ne yapar? Gözlerindeki vahşi parıltı bana tam olarak ne yapacağını söylüyor ve bu düşünceyle bacaklarım kasılır.

Hareket etmem gerekiyor, onun gibi ben de kovalamacanın heyecanını istiyorum.

Kararımı verdikten sonra, arkama bakmadan tepeye doğru koşuyorum. Kan dolaşımda dolaşan panik ve adrenalin, eşyalarımı umursamadan soyunma odasını geçip giderken beni coşturuyor. Tek odak noktam, Brax ile aramıza olabildiğince mesafe koymak.

Tüm bunların nereden geldiğini hala anlamıyorum ama hoşuma gittiğini, onu sevdiğimi inkar edemem. Dün ona söylediğim sözlerle alaycı ve kötü davrandım ama o bana karşı kin beslemiyor gibi görünüyor. Dün olanları, sağduyuma aykırı olarak ona anlattım ve o, benim hatalı olduğumu söylemek ya da beni bilinmeyenden korumak yerine, Sebastian'a vurduğunu itiraf etti ve şimdi beni kovalıyor.

Her şey mahvoldu. Oh, ne kadar da lezzetli bir şekilde mahvoldu.

Akademi binasını geçerken, birine çarpma ihtimaline karşı kendimi hazırladım, ama sanki bugün kader benim lehime çalışıyor, çünkü etrafta kimse yok. Evimize giden yola yaklaşırken, omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum ve uzaktan onu görüyorum.

O pislik koşmuyor bile, kararlı adımlarla yürüyor, ama yine de benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın.

Lanet olsun.

Çıplak ayaklarım acıdan yanıyor, ama umurumda değil. Tek düşündüğüm evimize ulaşmak, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ön kapıya doğru koşarken, anahtarımın olmadığını fark edince paniğe kapılıyorum. Kahretsin. Kapı kolunu çevirip açılmasını diliyorum, ama tabii ki açılmıyor.

Düşün, Raven. Düşün.

Omzumun üzerinden bakınca, yolu dönmeye başladığını görüyorum ve o çok yaklaşımadan harekete geçiyorum. Çılgınca evin arkasına doğru koşuyorum, küçük çitin üzerinden atlıyorum ve veranda kapısına doğru koşuyorum, beni duyabilen herkese kapıyı açması için yalvarıyorum.

Kapı kolunu tutarken kalbim hızla atıyor ve kapı açıldığında şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. Beni yakalayamadan içeri giriyorum, arkamdan kapıyı hızla kapatıp kilitliyorum.

Kahretsin.

Nefes nefese, saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum ve Brax camın diğer tarafında belirirken ellerimin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Göğsümde zaferin uğultusu ile sırtıyorum, ama onun sihirli yetenekleri olduğunu ve benim olmadığını çok çabuk fark edince bu zafer kısa sürüyor.

Panik başlar. Adil olması için sihir kullanmamasını söylemeliydim, değil mi?
Lanet olsun.

Kapı kolunu dener ve kilitli olmasına pek şaşırmamış gibi görünür. Gözlerinde karanlık bir niyet belirir ve dilini alt dudağına sürer. "Kapıyı aç, Shadow." Geri adım atar, başımı sallar ve bir sonraki nefeste avucuyla bir sonraki nefeste cama çarpar ve beni korkutur. "Lanet kapıyı aç, Shadow," diye tekrarlar, ama ben biraz daha geri çekilirim. "Zaten içeri girmeden önce son şansın," der ve içimi çılgınca bir ihtiyaç kaplar.

Ona sırtımı dönerek, iki adım daha atarım, böylece aramızda bir kanepa kalır. Tekrar ona dönüp baktığımda, başını sallamaktadır.

"Sen bilirsin," diyor, sol kolunu yana doğru sallayarak. Kol, gözlerimin önünde taşa dönüşüyor ve beni hayrete düşürüyor, sonra yumruğunu cama vuruyor ve cam paramparça oluyor.

Yutkunuyorum, nefesim boğazımda takılıyor, parçaların aramızdaki zemine dağılmasını izliyorum.

Brax içeri girer, ayaklarının altındaki camları umursamadan kolunu sallar ve kolu normale döner. Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırır ve ben, hareket edemeyecek kadar şaşkın bir şekilde olduğum yerde kalırım.

Beklediğim gibi bana saldırmak yerine, dalış elbisesinin arkasındaki fermuara uzanır ve yavaşça açmaya başlar. Metal sesi, benim sığ nefeslerimle karışarak kulaklarımda yankılanır, ta ki o kollarını çekip elbiseyi beline kadar indirene kadar.

"Düşündüğümde daha uzağa gittin."

"Bu bir iltifat mı?" O omuz silerken, adrenalin içimde daha hızlı atmaya başlıyor.

"Bu cezalandırılmayı hak eden bir şey," diye espri yapıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Nasıl cezalandıracaksın?" diye soruyorum, o kanepenin etrafından dolaşırken ve ben nihayet nasıl hareket etmem gerektiğini hatırlıyorum.

hareket etmem gerektiğini hatırlıyorum.

Ne yazık ki, çok geç kalmışım, çünkü eli saçlarımı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor ve ben bir çığlık atıyorum. Sırtımı göğsüne yapııştırıyor, ağzı yine kulağımı buluyor ve nefesi tenimi okşuyor.

"Avcı avını yakaladığında ne olur, Shadow?" Kahretsin.

Bilmiyorum, ama öğrenmek için can atıyorum.

"Göster bana," diye fısıldıyorum, elini boğazıma dolayarak beni boğazlayan bir kolye gibi sardığında, kendimi neye bulaştırdığımı tam olarak bilmeden. Vücudu

arkamdan kaybolur, boğazımdan beni yerden kaldırır ve duvara yapıştırır.

Onunla mücadele ederken tırnaklarım derisine batarken bileklerine uzanıyorum, ama o sadece sırtıyor. En azından biraz yumuşuyor ve ayak parmaklarımı yere koyabiliyorum, ama tutuşu gevşemiyor. Serbest eliyle, işaret parmağı taşa dönüşüyor, tırnağı keskinleşiyor ve onu dalış kıyafetimin üstüne getirip, sanki hiçbir şey yokmuş gibi kumaşı kesiyor.

Yüzme kıyafeti verilmediği için altım tamamen çıplak ve beni baştan aşağı süzdüğünde göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü zevkle izliyorum.

"Siktir, Raven," diye nefes alır Brax, boğazımı bırakıp kumaşı kollarımdan aşağı doğru çeker. Kumaş yere düşer ve vücudumun her santimini ortaya çıkarır. Konuşmadan, elini hızla boğazıma tekrar uzatır ve bana yaklaşır.

Vücudumun neredeyse her yeri ona değişiyor ve bu beni sarhoş ediyor. Burnu çeneme düşüyor, nefes alırken yavaşça yanağımı okşuyor ve ben inliyorum. Artık ona karşı koymuyorum. Rol bile yapamıyorum. Bunu çok istiyorum, morluklar ve her şeyiyle.

Eğilerek, burnunun ucunu omuzlarımdan, köprücük kemiğimden ve göğüslerimin arasındaki vadiden aşağı doğru sürmeye devam ediyor. Gözlerim kapanıyor, nazik dokunuşla içimi ecstasy kaplıyor, ama Brax'ın dişleri aniden göğsüme batınca bu his bir anda yok oluyor.

Keskin acıdan geri çekilmek yerine, sırtım kavislenir, daha fazlasını isterim ve nefesim iniltiye dönüşür. Cildimi emer ve bileklerini tutuşum, ihtiyaçtan kaynaklanan bir sıkışmaya dönüşür.

Beni tam istediği yerde tutuyor, istediği her şeyi yapmaya ve olmaya hazır. Eli yine boğazımdan düşer ve ben bir nefeslik hava ile hırıltılı bir ses çıkarırım, ama o göğsümü ağızından bıraktığı anda inlerim.

O geri adım atarken, gözleri amıma sabitlenmiş halde, kendimi toparlamaya çalışarak duvara yaslanıyorum.

"Artık seni benim yapıyorum, Shadow," diyor, gözlerini kısaca benimkilere çevirip tekrar benim kalbime odaklanıyor.

Aramızda kaçmam için yeterli boşluk var. Kaçmak istediğimden değil, sadece onun beni kovalamasının verdiği son heyecanı yaşamak istiyorum. Bu bağımlılık yapıyor. O bağımlılık yapıyor.

Derin bir nefes alıp duvardan iterek sağa doğru koşuyorum, o beni ayaklarımdan yakalamadan önce sehpayı geçiyorum, ben şaşkınlıkla ciyاكلarken onun dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. Beni hiç nazik davranmadan dizlerimin üzerine

dizlerimin üzerine sertçe bırakıyor ve ben iki kez zıplıyorum, sonra ellerimi koltuğun arkasına dayayıp tepki vermeye hazırlanıyorum. Ama o çoktan bacaklarımı daha da açmış durumda.

Devasa elleri kalçalarımı kavrar, ben dengemi korumaya çalışırken kıcımı havaya kaldırır. Ama hepsi boşunadır, çünkü tek bir hızlı hareketle penisi girişime gelir ve acımasızca beni genişletir.

"Siktir, Brax," diye nefes nefeseyim, ıslak kıvrımlarıma rağmen sikinin büyüklüğünden hafif bir yanma hissediyorum.

"Çok sıkı, Shadow," diye dişlerimi sıkarak, içimde daha derine giriyor.

Bayılacağımdan eminim, her şey çok fazla, çok yoğun, çok... "Brax, korunma. Takıyor musun..."

"Siktir et korumayı," diye homurdanıyor, içime tamamen girerken bir elini saçlarıma uzatıyor, saç bağımlı koparıyor ve uçlarını yumruğuna sarıyor.

"Sen öyle yapamazsın..."

"Ne istersem onu yaparım." Sesi vahşi, evcilleştirilmemiş ve çılgın geliyor. Her kelimeyi penisinin her itişiyile telaffuz ediyor, benim açgözlü amım onun etrafında sıkışıyor, bu da onun argümanına sadece yakıt ekliyor. "İstersem, sikimi taşa çevirip sana o kadar sert hissettirebilirim. Buna ne dersin?"

Gözlerimi kapatıyorum, göz kapaklarımdan arkasında titreyen görüntü, ben parçalanırken bir dizi havai fişek haline dönüşüyor. Ekstaziden çılgılık bile atamıyorum, orgazmımın ani saldırısıyla vücudum titriyor, o kadar yoğun ki.

Çok çabuk, eli saçımdan, penisi amımdan ve belimdeki morartıcı tutuşu kaybolur. Elini çeneme koyar, gözlerimi açmadan yüzümü ona doğru çevirir.

Kahverengi ve yeşil. Yeşil ve kahverengi. İkisi de vahşilik ve şaşkınlıkla dönüyor.

"Beni böyle mi almak istiyorsun?" Bunlar, onun şimdiye kadar söylediği en sakın sözler, sanki bunları yüksek sesle söylemeyi hiç düşünmemiş gibi.

Alt dudağımı ısııyorum. İnkâr edemem. Sadece düşüncesiyle bile onun üzerine boşaldığımdan, bu cevap yeterlidir ve o da bunu biliyor.

"Söyle, Raven." Gerçek adımı kullanması, bunu ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet." Bu bir kelimedenden çok bir hırıltı gibiydi, vücudum sanki az önce orgazm olmamış gibi arzuyla titriyordu.

Eminim herkes bana deli derdi, ama umurumda değil. Onu vahşı, evcilleştirilmemiş ve çılgın olarak nitelendirebiliyorsam, ben de aynı şekilde nitelendirilmek istiyorum.

Başparmağını parmak uçlarına sürter ve bir an sonra, daha önce istediğim koruma elinde belirir. Onun gergin penisi taşa dönüşürken, ben tamamen hayranlık içinde, olduğum yerde donakalıyorum. Bir şekilde daha kalın, daha uzundur. İki şeyin de mümkün olamayacağından eminim.

Penisi hızla koruyucu kılıfla kaplanır ve bakışları bir kez daha benimkilerle buluşur, sessizce onay ister. Kalçalarımı yukarı kaldırarak ona tam olarak nerede istediğimi ve ihtiyacım olduğunu gösteririm.

Saniyeler içinde tekrar girişime geri döner, ama bu sefer daha temkinli. Kanepenin arkasına daha iyi tutunarak, daha fazlasını umutsuzca ona doğru itiyorum ve o, ben yeni hissiyata alışırken içimde sabit kalarak homurdanıyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama aramızdaki koruma katmanına rağmen hala onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"İyi misin?" Brax, belimde ellerini esnetirken, kısıtlaması açıkça belli oluyor. Omzumun üzerinden ona bakıp başımı sallıyorum.

"Sik beni, *Hunter*," diye yalvarıyorum, belimi onun uzunluğu etrafında döndürerek.

Dudaklarından çıkan küfür, kulağıma müzik gibi geliyor, o da içimden çıkıp tekrar derinlemesine giriyor. Bu hem çok fazla hem de yetersiz, ama hızı artıyor. Daha önceki kesin ve kararlı hareketler artık yok. Onların yerine, beni ciğerlerimden bağırtan, düzensiz ve tüketici hamleler var.

İnlemeleri kulaklarımda yankılanıyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, ta ki vücudumu saran karıncalanmaya teslim olana kadar.

Zirveye ulaşıyorum, bu sefer ilk başta yavaşça, patladığımda her santimimi mahvediyor. Kollarım pes ediyor ve göğsüm kanepeye çarpıyor. Ama bu Brax'ı durdurmuyor, benimle birlikte kanepeye sürünüyor, aramızdaki koruma olmasına rağmen, içimde penisinin nabzını hissedene kadar kısa, keskin darbelerle içime giriyor.

İkimizden de her damla coşkuyu sıkıp çıkarana kadar durmaz. Ancak o zaman tamamen yığılıp kalırız.

Terimiz birbirimize yapışır, nefeslerimiz karışır, o sırtıma yapışık kalır. Günlerce bu coşkuyu yaşayacağım, uyluklarım şimdiden lezzetli bir ağrı hissediyor.

"Kırık camları biri açıklayacak mı?"

Sesle irkiliyorum, ama Brax tembelce üzerimden kalkıp görmemi sağlayacak kadar uzaklaşana kadar, seksin yarattığı sisin içinden sesin kaynağına bakmam bir saniye sürüyor.

Ama sadece *biri* değil, üç kişi var.

Eldon, Zane ve Creed bahçede üniformalarıyla durmuş, kırık camları inceliyorlar. Ve bizi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Brax, hareket etmeye hiç niyetli görünmeden. Kanepe bizi gizliyordu ama burada ne olduğu yine de çok açıktı. Eldon'ın yüzündeki memnun ifade, kızgın olmadıklarını gösteriyordu.

"Dersin sonunda gelmeyince paniğe kapıldık, hatta birbirinizi öldürmüş olabileceğinizi bile düşündük. Görünüşe göre tam tersi olmuş," diyor Zane sırtarak.

"Eh, gördüğün gibi biz iyiyiz," diye homurdanır Brax ve sonunda üzerimden kalkar.

Yumuşayan penisi içimden kayıyor ve ben bu kaybın şaşkınlığını yaşıyorum.

"Bunu görebiliyoruz," diye ekliyor Creed, bana göz kırparak, ve ben kızıyorum. "Yine derslere katılacak mısın yoksa..."

"Hayır. Onunla işim henüz bitmedi."

RAVEN

"Lütfen bu gece partiye gidebilir miyiz? Lütfen?" Leila, cuma sabahı evden çıkar çıkmaz sorar. Günaydın ya da başka bir nezaket ifadesi yok, doğrudan bu gecenin planlarına geçiyor.

Kafamı sallayarak, o kolunu koluma takarken ve erkekler arkamızdan gelirken sorusuna odaklanıyorum. "Bu gece parti mi var?" Eğlence konusunda açıkça habersizim.

"Evet, ve geçirdiğimiz haftayı düşünürsek, bence kesin karar." Bana kaşlarını kaldırarak, sessizce gitmem için yalvarıyor ve ben dudaklarımı büzüyorum.

Pazartesi günü ailemle yaşadığım karışıklık ve Salı günü Brax ile aramızda yaşananlar dışında, haftanın geri kalanı sakin geçti. Ama Pazartesi günü o kadar berbat geçti ki, kabul etmek için başımı salladım.

"Ben de varım," diyorum. Ben zihnimde bir kıyafet seçmeye çalışırken, o heyecanla alkışlıyor. Ama alışveriş bölgesine bir gezi yapmamız muhtemel görünüyor.

"Neye katılacaksın?" diye sorar Eldon, at kuyruğunu nazıkçe çekerek, ama Leila benden önce cevap verir.

"Partiye."

Bir kez başını sallar, saçımı bırakır ve tekrar diğerlerinin yanına geçer. "Çocuklar, bu gece partiye gidiyoruz." Diğer üçünden inlemeler yükselir, bu da beni gülümsetir. İstemiyorlarsa bizimle gelmek zorunda olmadıklarını söylemek dilimin ucundadır, ama Eldon ben fırsat bulamadan devam eder. "Çok seksi görünecek, sızlanmayı bırakın."

"Çok doğru," diye ekler Zane ve yanaklarımın kızardığını hissederim.

Aptallar.

"Sana o kadar aşıklar ki, bu komik olmaktan öte, rüya gibi," diyor hüzünlü bir iç çekişle.

Ona gözlerimi devirdim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," derim, akademi binasına girerken konuyu saptırırım.

"Lütfen. Geçen gün Brax'la birlikte dersten kaybolup, diğer derslere hasta olduğunuzu söyleyip, ertesi gün mucizevi bir şekilde iyileştüğünüzün gerçek nedenini bilmediğimi sanma." Kaşlarını kaldırıyor ve ben ona kalçamı çarpıyorum. "Sen biliyorsun, ben biliyorum, hepimiz biliyoruz."

"Kapa çenenin, Leila."

Sınıfa girdiğimizde daha yüksek sesle gülüyor, ancak Profesör Burton'ın herkese hitap etmek için beklediğini görünce aniden susuyor.

Ne oluyor lan?

"Günaydın. Herkes içeri girsin, yapacak çok işimiz var."

Benim kadar şaşkın ve meraklanmış görünen arkadaşlarıma bakıyorum. Sınıfa giriyoruz ama diğer öğrenciler gibi yerlerimize oturmuyoruz. Birkaç dakika geçer, kimse tek kelime etmez, biz de onun profesörle konuşmasını izleriz, sonunda tekrar bize dönerek konuşmaya başlar.

"Bazı veliler, geçen haftaki Gauntlet gezisinin aslında bizim normalde yaptığımız gibi olmadığını bana bildirdiler. Birinci sınıfların Gauntlet'i deneyimlemelerinin yaygın bir uygulama olmadığını biliyoruz ve maalesef bazıları hayatlarını kaybetmeden önce pratik yapma şansı olmadan bunu yaptılar." Bakışları Zane'e kayar ve bu süreçle ilgili sorunu olan kişinin kim olduğu belli olur. Zane onun bakışları altında tereddüt etmez ve Barton hızla devam eder. "Bunu göz önünde bulundurarak, Gauntlet eğitimini birinci sınıfların programına dahil edeceğiz."

Grupta endişe dolu bir nefes duyulur ve iksir öğretmeni Profesör Meade hızla elini sallar. "Simülasyon modunda olacak, böylece pratik yaparken kimse hayatını kaybetmeyecek," diyerek bizi sakinleştirmeye çalışır.

Neden bunu geçen hafta yapmadılar ki?

"Bu değişikliklere uyum sağlamak için programınız değiştirildi, cuma sabahları artık Gauntlet eğitimine ayrılacak," diyor Profesör Barton, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. "Profesör Meade, siz oradayken Profesör Figgins'e yardım etmeyi teklif etti, yani emin ellerdesiniz." Kendinden çok, buradaki herkese doğru başını sallıyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Güneşi takip edin, gölgeleri yok edin ve bir şafağa daha hayatta kalın."

Öğrencilerin aynı şeyi tekrarlamasını beklemeden, bir nefes sonra ortadan kaybolur.

"Eminim şimdiye kadar hepiniz soyunma odalarının yerini öğrenmişsinizdir," diyor Meade, bilgili bir gülümsemeyle. "Birkaç dakika sonra Gauntlet'te görüşürüz."

Koridora geri döndüğümüz anda, arkadaşlarıma dönerek soruyorum. "Bu neden oluyor ki?"

"Bilmiyorum..." Eldon çenesini ovuşturarak düşünür.

"Bizi bir şeye hazırlamaya çalışıyorlar. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı, ama tam olarak neyin bu kadar heyecan yarattığını kim bilir," diye ekliyor Brax, sözleri çok mantıklı geliyor. Haklı, biz de bütün resmi bilmiyoruz.

"Baban bu konuda bir şey söyledi mi, Leila?" Creed sorar ve arkadaşım dudaklarını ısırarak gergin bir şekilde başını sallar.

"Hayır, ve son dakika program değişikliğinden haberi olmadığını varsayacağım, çünkü kesinlikle bunu kendine saklamazdı." Endişeden göğsüm sıkışıyor.

"Simülatör modu da ne demek? Neden geçen hafta kullanılamadı?" diye soruyorum, önceki düşüncelerim zihnimde tekrar tekrar dönüyor.

"Kim bilir, ama bu çok saçma," diyor Zane, eli düşüncesizce iyileşmiş omzunu okşamak için havaya kalkıyor.

Son iki haftada defalarca yaptığımız gibi, soyunma odasında ayrılıyor. Leila, biz giyinirken sessiz, buradaki çoğu kız gibi, Genie de dahil. Sonra dışarı çıkıp hızla arenaya doğru yöneliyoruz.

Bishops bizi bekliyor ve hep birlikte girişe doğru ilerliyoruz. Burada başka sınıflar olmaması garip geliyor, sanki burası eskisinden daha büyükmüş gibi.

Figgins'in beklediği merdivenlerin altına kadar kalabalığı takip ediyoruz ve o hiç vakit kaybetmeden konuya giriyor. "Bugün Gauntlet'i sekiz bölüme ayırdım. Geçen hafta olduğu gibi değil, bu şekilde antrenman yapmanız gerekiyor," diyor ve bu konuda bu kadar açıkça sinirli olmasına şaşıyorum. Leila da şoktan gözlerini genişletiyor. "Bugün simülatör olarak çalışacak, yani içerideki canavarların elinde ölürseniz, kendinizi tıp merkezinde uyanmış bulacaksınız. Ama umalım da öyle bir şey olmasın, tamam mı? Ayrıca tek başınıza değil, altı kişilik gruplar halinde gireceksiniz, o yüzden takımınızı seçin ve başlayalım."

Tek duyduğum, geçen haftanın tam bir felaket olduğu ve bize nedenini söylemedikleri, profesörler arasında bile. Ne eğlenceli.

Arkadaşlarıma dönmek için adım attığımda, soldan biri omzuyla bana çarptı ve ayağım takıldı. Leila düşmemi engelledi ve öfkeyle arkama döndüğümde Genie'nin Eldon'a yaklaşıp kirpiklerini kırptırdığını gördüm.

Sürtük.

"Hey, Eldon bebeğim, ister misin..."

"Siktir git, Genie," diye homurdanarak Brax onu keser.

O da ona hırlayarak, "Sana söylemedim," der.

Neredeyse ayağını yere vuracağından eminim. Elleri yanlarında o kadar sıkı sıkı yumruklanmış ki, avuç içlerinin kanamamasına şaşırıyorum ama, sürpriz bir şekilde, sanki hiçbir şey olmamış gibi dikkatini tekrar Eldon'a çeviriyor.

"Zaten beş kişiyiz, altıncı yeri senin alacağını umuyordum."

Eldon burnunu çekerek, ona başını salladı ve ben onu durdurma fırsatı bulamadan karşılık verdi. "Genie, benim aletim sadece bir kız için sertleşir ve o kız sen değilsin. Burada istenmediğini ne zaman öğreneceksin?"

Ona hayretle bakıyorum, neredeyse etkilenmişim, ama istediğim gibi onu dövemediğim için sinirliyim. Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor ama hala kıpırdamıyor.

"Mesajı anla ve siktir git. Savaşmamız gereken büyük, kötü canavarlar var," diye alaycı bir şekilde Brax elini küçümseyerek salladı ve ben kendimi tutmaya çalışırken Leila burnunu çekti.

Genie tekrar ona bakarak, dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrırdı. "Belki de oradaki canavar lanet olası bir gargoyle'dur. Belki onları tanıyorsundur."

Oh, bu kaltak. Siktir et.

"Sana lanet bir canavarı göstereceğim," diyorum, ona saldırmak için hamle yapıyorum, ama havada yakalanıyorum. Ben tutsak haldeyken bile, Creed'in tutuşunda çırpınırken, o kalan basamakları bir çığlık atarak aşağı koşuyor. "Beni indir. O kaltağa bir ders verilmesi lazım."

"Öfkeni çukura sakla, Shadow. O buna değmez," diye mırıldanır Brax ve ben Creed'in kollarında gevşerim. Brax'a dönüp bakarken, Creed beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirir. Tamamen etkilenmemiş gibi davranıyor ama yeşil gözlerinde daha önce görmediğim hafif bir kararma var ve onun itiraf etmek istediğinden daha fazla etkilendiğini biliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, bir basamak aşağıdan ona bakıyorum. "Sen canavar değilsin."

"Öyleyim." Gözleri aşağıya doğru kayıyor, bakışlarımdan kaçınıyor ve onun bu kadar hassas bir noktasına dokunmayı başardığı için sinirleniyorum.

"Hayır, değilsin," diye ısrar ediyorum ve elini tutuyorum. "Senin bir canavar olduğunu düşünseydim, istemezdim..." Sözlerim yarım kalıyor, o benim elimi sıkıp bana sarılmadan ve beni göğsüne bastırmadan önce, anı aramızda asılı kalıyor.

Ben de ona sarıldım, beni daha sıkı tutarken onun sıcaklığının tadını çıkardım. "Sen benim ölümüm olacaksın," diye kulağıma fısıldadı ve ben gülümseyerek geriye yaslandım.

"Rica ederim."

Beni yere indirir ve ben de bir an için kendi küçük dünyamızda olmadığımızı hatırlarım. Erkekler bize sırtarak bakar, Leila aptalca kaşlarını oynatır, Genie ve arkadaşları ise bize öfkeyle bakar.

"Neden ona herhangi bir el kitabı verilmediğini anlıyor musun, Dove?" diye sorar Zane, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, ben de ona sırtarak cevap veririm.

"Bu çok mantıklı."

Altımız sessizce bir grup oluşturur ve Profesör Meade'in talimatıyla çukurun bizim bölümüne doğru ilerleriz.

"Gauntlet herkes için aynı anda başlayacak ve biz de burada olup her şeyi denetleyeceğiz. Unutmayın, bugün burada ölümler kesin değildir, ancak grubunuzu tanıyın, onların güçlü ve zayıf yönlerini bir bütün olarak anlayın ve zafer için bir plan yapın," diyor Profesör Figgins herkese, sonra bir korna çalıyor ve herkes Gauntlet'e giriyor.

Bariyerden geçerken içimi rahatsız edici bir his kaplar ve çevrenin geçen seferkinden tamamen farklı olduğunu fark ederim. Alanı dolduran küçük su birikintisi veya yığılmış kayalar yoktur. Onun yerine, uzak ucunda bir mağara ve onu çevreleyen bir alan vardır.

"Herkes aklını başına alsın. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden bir plan yapmak imkansız. Sizin büyüleriniz birbirine zıt çalıştığı için, Leila sağda, Eldon solda durmalı," diye emir verir Creed ve onlar da onaylayarak başlarını sallarlar. "Brax, sen daha dayanıklısın, önde ve ortada durmalısın. Zane, senin görünmezlik yeteneğin de işimize yarayabilir." Hepsi aynı anda başlarını sallarlar, geriye Creed ve ben kalırız. "Bizim elimiz kolumuz bağlı olduğu için geride kalmamız daha iyi, aksi takdirde tüm grubun en zayıf halkası olabiliriz."

Takıma katkım olmadığını örtbas ettiğini bilmek içimi burkuyor, ama beni ifşa etmemek için gösterdiği çabayı takdir ediyorum. Ona yaklaşırken kolunu sıkıyorum ve diğerleri bir iki adım geri çekiliyor,

pozisyonlarını alıyorlar ama neyle karşı karşıya olduğumuzu görene kadar bir arada kalmaya devam ediyorlar.

Çukurun başka bir bölümünden bir çığlık yankılanıyor ve kalbim bu sesle hızla atmaya başlıyor. Sertçe yutkunarak vücudumu gevşetmeye çalışıyorum, ama bunu istemekten daha zor. Bir an sonra çukurun başka bir bölümünden bir çığlık yankılanıyor, ama bu sefer kesinlikle bir insana ait değil.

"Bu da ne böyle?" diye bağırır Leila, gözleri fal taşı gibi açılmış, hepimize cevap arar gibi bakar, ama benim hiçbir fikrim yoktur.

Ses tekrar duyulur ve Creed kaşlarını çatır. "Sanırım bu bir..." Cümlesi, bakışları mağaraya yönelince kesilir ve ben de onun bakışlarını takip ederek dikkatini çeken şeyi görürüm.

Karşı karşıya olduğumuz canavara bakarak bir çığlık atmamı engelliyorum. Yarı aslan, yarı kuş. Onların bir efsane, bir masal olduğunu sanıyordum, ama karşımızda duran, pençeleriyle yeri tırmalayan bu yaratık, çok gerçek.

"Bu bir griffin," diyorum, etrafındaki havadaki görkemli aurasına hayranlıkla bakarak.

"Herkes yerini alsın. Gerekirse zihnimi kullanacağım, ama nasıl nüfuz edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden biraz zaman alacak," diye emir verir Creed ve diğerleri dağılarak, attıkları her adımda güçlerini ciltleri üzerinde gezdirirler.

"Ona zarar veremezsin," diye bağırırım ve Creed kaşlarını çatır. "Görevin amacı da bu, Raven."

Dikkatimi tekrar yaratığa çevirdiğimde, gagasını yukarı kaldırıp gözlerime bakarak beni büyüledi. Doğrudan güneş ışığı olmamasına rağmen altın rengi tüyleri ve kahverengi kürkü parlıyordu, göğsündeki beyaz şerit yok denecek kadar hafif bir esintiyle dalgalanıyordu.

Grifonun başı yana eğildi, bakışları benimkine nüfuz etti ve yemin ederim, kalbinin atışını buradan duyabiliyordum. Çok yavaşça başını eğdi ve ben ne olduğunu anlayamadan ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha, bir adım daha, ta ki Zane adımı seslenene kadar.

"Raven, ne halt ediyorsun? Geri çekil."

"Ona zarar veremezsin," diye tekrar ediyorum, ona doğru küçük adımlarla yaklaşarak. Onun erkek olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum.

"Raven, geri çekil," diye bağırır Creed, ama onu da görmezden gelirim.

Bu benim kontrolüm dışında. İstesem bile kendimi durduramam. Yaklaştıkça, o daha da büyüyor, ama ayaklarım hareket etmeye devam ediyor, ta ki

tam altında durana kadar ayaklarım hareket etmeye devam ediyor. Kalbinin sesi hala kulaklarımda yankılanıyor.

En az benim üç katım büyüklüğünde ve çömeldiğinde, altımızdaki zemin titriyor. Adımın söylendiğini duyabiliyorum ama griffin gagasını indirdiğinde kulaklarımda çınlayan kalp sesi her şeyi bastırıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, ama elimi gagasına kaldırıp boynundaki tüyleri okşuyorum. Dokunuşuma karşılık olarak mırıldanıyor ve nasıl olduğunu anlamasam da beni gülümsetiyor.

"Ne oluyor lan?" Eldon bağılıyor, griffin yüzünü karnıma sürterken sisin içinden çıkıyor. Kafasını parmaklarımla nazikçe okşuyorum, şaşkın ve hayranlık içinde, uzaktan bir ısıklık sesi geliyor.

"Profesör Figgins, biri bize yardım etmeli."

"Hiçbir konuda yardıma ihtiyacın yok," diyor sakın bir sesle, ve ben başımı eğip bana bakan gözlerine bakıyorum, gözlerinde sevinç dans ediyor ve Profesör Meade'i yanına çağırıyor. "Görünüşe göre Bayan Hendrix kendine bir tanıdık bulmuş."

RAVEN

Herkes bana bakıyor ve tüm bu bakışların vücudumu kaplamasıyla tüylerim diken diken oluyor. Omuzlarım gergin, ellerim sıkışmış ve nefesim kesilmiş durumda, ama yine de Silvercrest Anıt Mezarlığı'nın etrafında dolaşırken bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başarıyorum.

Kaşınamayan bir kaşıntı gibi ve beni utandırorsa da bunu dile getirmek zorundayım. "Herkes bana bakıyor."

"Hayır, bakmıyorlar," diye Leila çok hızlı ve normalde pek yapmadığı bir neşeyle cevap veriyor, bu da benim haklı olduğumu doğruluyor.

"Evet, bakıyorlar," diyor Zane arkamdan ve ben Leila'ya anlamlı bir bakış atıyorum.

O da çaresizce pes eder ve bunu kabul eder. "Her gün birinin bir familiar'ı olmaz, Raven. Hele de lanet bir griffin. Bu çok sıcak bir dedikodu, kızım."

Yüzümü buruşturuyorum. Yeterince sıcak dedikodu olduğunu düşünüyorum ve bir tane daha duymak istemiyorum. Griffinle anında kurduğum bağ eşsiz ve profesör bunu onayladığı anda bunun doğru olduğunu anladım.

Ari. Adı bu. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum.

Profesör Figgins, onun Gauntlet'ten serbest bırakılacağını ısrarla söyledi ve pazartesi günü derslerden sonra onunla buluşacağım. Bu çok tuhaf geliyor. *Benim familiarım olan Ari the Griffin ile, onu öldürmem gereken Gauntlet'te değil, daha tarafsız bir ortamda düzgün bir şekilde tanışacağım... bir simülasyon mu? Ama sanırım bu benim yeni normalim. Bu aşamada herhangi bir şeyi anlamak benim kapasitemin ötesinde görünüyor.*

"Raven?" Leila adımı çağırarak düşüncelerimi bölüyor ve ben hızla düşüncelerimi silkeliyorum. "Griffin mi? Bu şimdiye kadarki en havalı şey."

Gülümsüyorum. "Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?" diyorum gülümseyerek, konuyu geçiştirmeye çalışıyorum ve o da, neyse ki, sırtarak konuyu orada bırakıyor.

"O elbiseyle ne kadar seksi görüldüğüne bakıyor olabilirler," diyor Eldon, geçici barda bizimle dururken. Zane

ona katılıyormuş gibi başını sallıyor ve ben alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ne? Doğru," diye ısrar ediyor ve o da gözlerini deviriyor.

Figgins, Ari'yi benim tanıdığım biri ilan ettikten sonra ders bitti. Diğerlerine zarar vererek onu korkutmak istemediler. Gün bitmeden bir ders diğerine geçti, sonra Leila ile alışveriş bölgesine gittik. Giydim elbiseyi ısrarla o seçti ve onun kesinlikle iyi bir zevki olduğunu inkar edemem.

Soluk mavi, kabarık kollu mini bir elbise ve vücuduma tam oturuyor. Onunla uyumlu beyaz bantlı sandaletler almayı tercih ettim ve makyajımı hafif tuttum, saçlarımı da açık bıraktım. Ama erkekler bunun alternatif olduğunu düşünüyorsa yanılıyorlar. Bana griffin yüzünden bakmıyorlarsa, bunun sebebi onlar olmalı.

"Belki de kötü şöhretli Bishoplar başka bir partide boy gösterdikleri içindir?" diyor Leila, onlara kaşlarını kaldırarak. Şimdi sıra onlarda telaşlanmak.

"Hepiniz bu kadar seksi görünürken, kesinlikle haklı," diye ekledim gülümsemeyle ekliyorum.

İçecek sırası azalırken, kendi sözlerime kulak verip kendime onları içime sindirmek için bir an daha veriyorum. Brax siyah giyinmiş, ki bu pek de sürpriz değil. Dar siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah botlar. Kumaşın altında kasları belirginleşen Brax, çok seksi görünüyor.

Creed de benzer botlar ve kot pantolon giymiş, tişört yerine siyah dar bir gömlek giymiş ve ben gömleğin üst düğmelerini açmak için can atıyorum. Zane ve Eldon ikisi de gri şort giymiş. Zane beyaz tişört giyerken, Eldon lacivert tişört giymiş ve tek düşünebildiğim şey, onların siklerine ne kadar kolay ulaşılabilceği.

Kahretsin, sadece onları düşünerek terlemeye başladım, bir içkiye ihtiyacım var.

Sanki dualarımı cevaplamak için buraya gönderilmiş gibi, Leila bana bir şişe inci parlaklığı uzatıyor ve ben büyük bir yudum alıyorum. Çok tatlı ve meyveli, bayıldım. Ay tozu shotları da yapıp yapmayacağımızı sormak üzereyim, ama o ben bir şey söylemeden bana bir tane ikram ediyor.

"Şuradaki masada buluşuruz," Eldon sağ tarafı işaret ederek kulağıma fısıldıyor. Onun yakınlığı beni o kadar etkiliyor ki, cevap verecek kelime bulamadan başımı sallıyorum.

Leila önümüzden giderken, nihayet etrafıma bakıyorum ve bir kez daha savunmamı kolayca indirdiğimi fark ediyorum. Arka planda müzik çalıyor ama düşünmemi engelleyecek kadar yüksek değil. Burada

en az yüz kişi olmalı ve saat ilerledikçe bu sayı muhtemelen artacaktır. Her şey geçen seferkiyle aynı şekilde düzenlenmiştir: açık alanı çevreleyen mozole, kenarlara dağılmış birkaç yüksek masa ve ortada bir dans pisti.

"O tanıdık kız Bishop'larla mı?" Birisi arkadaşlarıyla konuşarak yanımdan geçerken mırıldanıyor ve ben yine gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Görünüşe göre dedikoduların en sıcak konusu, gerçekten de griffin ve Bishop'lar. En azından haklı olduğumu söyleyebilirim.

Leila içkilerimi masaya koyar koymaz, shotları içmemizi ima etmekte gecikmez. "Bunu hak ettik. Hazır mısınız?" Ben başımı sallarım ve o saymaya başlar, biz de içkiyi bir dikişte içeriz ve içki boğazımı en rahatlatıcı şekilde yakar.

Kahretsin. İki tane almalıydık.

"Dans ettikten sonra kesinlikle bunlardan daha fazla içeceğiz," diyor Leila, yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle.

"Ben varım." Ben pearl shine'ımdan bir yudum alırken gülümsemesi daha da genişliyor.

Dikkatimi Bishops'ı izlemek için bara çevirdiğimde, görüşüm talihsize bir manzarayla hızla engellenir.

"Güzel bir seçim. Ama pazartesi gününden sonra hala burada olmana şaşırdığımı söylemeliyim," diyor Sebastian alaycı bir şekilde, ellerini ceplerine sokup başını bana doğru eğerek.

Onun varlığından etkilenmemiş gibi davranmak çok zor, ama yine de zorluyorum. "Babamdan haber almadın mı? Sonuçta beni göndermedi," diye karşılık veriyorum, umarım siktirip gider. Babamın yaptığı şey bir şekilde daha kötü geliyor, ama bunu söylemiyorum. Bu kesinlikle Sebastian'ın bilmesi gereken bir bilgi değıl.

Ondan uzaklaşmak için başımı çeviriyorum, ona sessizce gitmesini işaret ediyorum, ama o omzumu tutuyor ve beni kendine doğru çeviriyor. "Ne oyunu oynadığını bilmiyorum, ama griffin ol ya da olma, burada hayatta kalamazsın Raven. Neden denemeye devam ettiğini anlamıyorum."

İçkimi masaya bırakıp, kolunu iterek beni tutan elini düşürmesini sağlıyorum. "Senin sorunun ne, Sebastian? Senin yoluna çıkmamaktan, senin var olmadığını varsaymaktan oldukça memnunum, ama yine de buradasın, yüzüme karşı geliyorsun. Yine," diyorum sertçe. Onun saçmalıklarından bıktım artık.

Bana sert bir bakış attı, çikolata kahverengi gözlerimin aynısı olan gözleri beni delip geçti. "Seninle zamanımı boşa harcamam bile," dedi alaycı bir şekilde, beni güldürdü.

"O zaman burada ne halt ediyorsun?" Brax'ın homurtusu Sebastian'ın arkasından geliyor, Sebastian tehditkar ses tonuyla kaskatı kesiliyor.

Diğer Bishoplar masanın etrafında toplanırken, o çabucak kendini toparlayıp, hiç etkilenmemiş gibi davranmaya devam eder. "Bu, yüce Bishoplar değil mi? Görünüşe göre yeni ev arkadaşınla geçirdiğin zaman, buradaki işlerin nasıl yürüdüğü konusunda kafanı biraz karıştırmış," der Sebastian, ellerini yanlarında sıkarak alaycı bir şekilde.

"Hiçbir şeyi unutmadık," diyor Eldon, omuz omuza gelene kadar ona yaklaşarak. "Sadece kendimizi koruyoruz ve sen, istenmeyen bir şekilde, sana ait olmayan bir alana giriyorsun. Belki de istenmeyen bir çorak arazi yolculuğuna çıkma sırası sende."

Orada kaybolduğum anı hatırlayarak yutkunuyorum ve beni bulmasalardı ne olabileceği düşüncesi beni tüketmeye çalışıyor, ama ben onu bastırıyorum.

Sebastian cevap vermeden, Brax diğer tarafına yaklaşır. "Yüzün nasıl?" İçkisini ağzına götürür, kırık parmak eklemlerini gösterir ve içim burkular.

Şu anda tahrik olmamalıyım, özellikle de kardeşime vurarak kırdığı, neredeyse iyileşmiş parmak eklemleri tarafından. Görünüşe göre yüzüne de vurmuş. Ekstra küstahça.

"Sebastian, seni her yerde aradım. Sana içki aldım." Herkesin dikkati, gruba katılan Genie'ye kayıyor ve ben bu akşamki pislik sınırimi çoktan aştım. Kolunu Sebastian'ın koluna takıyor, kirpiklerini kırıştırarak ona bakıyor ve ben kusacakmışım gibi hissediyorum.

Eldon'dan çabucak vazgeçti. Ne bulacağımı bilmeden onun yönüne bakıyorum, ama o tamamen sakin. Eldon'a hala yapışık olmadığı için gerçekten memnunum, ama buradaki onca insan arasından neden o olmak zorundaydı?

"Zaten seni aramaya geliyordum, bebeğim," diye mırıldanır, kızın yanağını yalar ve boğazımın arkasında yanan safra kusmak üzere olur.

Arkalarına bakmadan uzaklaşıyorlar, tüm bu olay beni çok rahatsız ediyor, ama benim alanımdan çıktıkları için rahatlamış durumdayım. "Bu gerçekten oldu mu?" diye soruyor Leila, yüzü tiksinti ile buruşmuş içimdeki duyguları yansıtan bir ifadeyle sorar ve ben gülümserim.

"Keşke gözlerim beni yanıltıyor olsaydı, ama galiba onları asitle yıkamam gerekecek," diye iç geçirerek düşünür Zane.

"Biliyor musun, eğer bu gerçekten olursa, kesinlikle kendilerini güçlü bir çift olarak görecekler," diye ekliyor Leila ve ben sahte bir titreme yapıyorum.

"Ne isterlerse o olabilirler. O ikisi birbirlerini hak ediyorlar." Gruba selam vermek için şişemi kaldırıyorum ve ekstra büyük bir yudum alıyorum. Leila haklıydı, bunu *kesinlikle* hak ediyoruz.

Sevdiğim insanların varlığının tadını çıkarmaya çalışarak, sonunda rahatlamaya başlıyorum, Zane bardan birkaç şişe daha Pearl Shine alırken kalçalarım yavaşça müziğin ritmine göre sallanmaya başlıyor. Uzun zamandır peşinde olduğum kaygısız, rahatlama hissi birdenbire mümkün gibi geliyor.

Brax masanın karşısından bana sırtarak bakıyor, içimi ısıtıyor, ama Creed'in kaşlarını çatması dikkatimi çekiyor. Uzağa bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek on ya da daha fazla kişiden oluşan bir grubun partiye girdiğini görüyorum. Daha yaşlı görünüyorlar ve onları daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Hiçbirinin gülümsememesi, gülmemesi veya şakalaşmaması şaşırtıcı. Hepsi ciddi bir ifadeyle bara doğru ilerliyorlar ve diğer öğrenciler onlardan uzak duruyor gibi görünüyor.

"Onlar kim?" diye soruyorum ve masaya dönünce herkesin de onları izlediğini görüyorum.

"Dördüncü sınıflar," diye açıklıyor Eldon ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Onları tekrar izlemek için dönüp bu sefer biraz daha dikkatli bakıyorum. Gözlerinin altında torbalar var, yüzlerinde yorgunluk okunuyor ve daha önce başka bir insanda hiç görmediğim bir gerginlik dalgası yayılıyor.

"Sence saldırıyı yapanlar onlar mı?" diye soruyorum, her biri bir shot içip bir sonrakine uzanırken onları izlemeye devam ediyorum.

"O shotları içme şekillerine bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye cevaplar Zane ve midem düğümlenir. Nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum. Benden sadece üç yaş büyükler ve benim hayal bile edemeyeceğim savaşılar ve kayıplar yaşamışlar.

Bakmaktan suçluluk duyarak başımı çeviriyorum ve Creed bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarken gözlerim bir anlığına onun gözlerine takılıyor.

"Hayır, iyi havanı kaybetmene izin yok," diyor Leila, koluma uzanarak. "Sen istesen de istemesen de dans edip eğleneceğiz."

Pes etmeden önce içkimin son yudumunu hızla içiyorum.

Çocuklara gülümserim, bana emir verilmekten hoşlanıyorlar gibi görünüyorlar. Nefes verip, beni ağırlaştıran kötü ruh halimi üzerinden atmaya çalışırım.

dans pistinin ortasına doğru süzülürken aşağı ineriz. Müzik burada çok daha yüksek geliyor ve ben kendimi bırakırım.

Ailemle olan dramayı siktir et, sihrimin ne olabileceği endişesini siktir et, aniden bir tanıdık edinmenin getirdiği ek baskıyı siktir et, Sebastian ve Genie'yi de siktir et.

Hepsini siktir et.

CREED

Kalçalarını her salladığında, vücudundaki gerginlik bir parça daha azalıyor. İzlemek baş döndürücü. Gözlerimi ayıramıyorum, göz kırpmaya bile cesaret edemiyorum, ondan bir saniye bile kaçırmaya dayanamıyorum.

Nasıl oldu da böyle bir anda karşımıza çıktı, hiç bilmiyorum, ama iyi ki çıkmış. Hâlâ bizi mesafeli tuttuğunu hissediyorum, ki bu anlaşılabilir bir şey, ama Eldon, Zane, Brax ve ben çoktan bu işin içine girmiş durumdayız.

Sadece birkaç hafta önce, Eldon beş dakikadan fazla ilgisini çekebilecek her şeye sikini sokuyordu, Brax bizden olmayan herkese homurdanıyor ve hırıliyordu, Zane ise bir kadının her sözünü dinleyen biri olarak görülmezdi. Ve şimdi, işte buradayız. Brax hala öldürücü bir mağara adamı taklidi yapıyor, ama artık kabilemizde başka biri var. Raven.

"O çok güzel, dostum," diye mırıldanıyor Zane, onu incelerken elini ağzına götürüyor ve ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

"Bu onu tam olarak tanımlamıyor," diyor Brax.

"Bu çok doğru," diye ekliyor Eldon, içkisini yudumlarken dördümüz onun her hareketini izlemeye devam ediyoruz.

Leila'nın yanında rahat davranıyor, Leila da Raven'ın yanında daha neşeli görünüyor. Dışarıdan bakıldığında birbirlerine zıtlar gibi görünüyorlar, Raven Leila'dan daha sert, Leila ise genellikle daha sakin ve çekingen, ama içlerinde onları açıklanamayan ve sorgulanamayan bir düzeyde birbirlerine bağlayan bir şey var.

Körü körüne içkime uzanıp dudaklarıma götürüyorum, ama başımı geriye eğdiğimde içki akıyor. "Bitmiş, gidip yenisini alacağım." Boş bardağımı onlara sallıyorum ve onlar da onaylayarak başlarını sallıyorlar, ama gözlerini kızımızdan neredeyse hiç ayırmıyorlar.

Yolda iki farklı kişiye neredeyse çarpıyordum, dikkatim sürekli ona dönüyordu. Garsondan yeni içkimi alırken teşekkürlerimi mırıldanarak, dördüncü sınıf öğrencisinin önce Leila'nın, sonra Raven'ın kulağına fısıldamak için eğildiğini görünce durdum.

Kardeşlerime baktığımda, her ikisinin de onun yönüne öfkeyle baktığını görüyorum ve hızla yanlarına koşuyorum.

"Ne oluyor? Ne diyor?" diye soruyorum, Eldon'dan sert bir bakış alıyorum, o da hızla dikkatini Raven'a çeviriyor.

"Biz nereden bileyim?"

"O iyi. Kendini idare edebilir," diyor Brax omuz silkerek, ama onu izlerken ondan şiddetli dalgalar halinde yayılan gerginliği hissediyorum. Sandığı kadar etkilenmemiş değil.

Raven'a dönerek, dördüncü sınıf öğrencisinin elini onun omurgasının dibine koyduğunu ve sonunda dans etmeyi bıraktığını izliyorum. Bu benim işaretim.

"Umurumda değil," diye homurdanırım, masadaki içkimi bırakıp onlara doğru yürürüm.

Ayak parmaklarımdan göğsüme kadar bir tahriş yükseliyor, attığım her adımda kararlılıkla dönüyor. Leila beni ilk gören kişi, yaklaşırken gözleri fal taşı gibi açılmış, ama beni durdurmaya çalışmıyor. Aksine, kızımın yanına girmem için yer açıyor.

"Bu dansı benim için mi saklıyorsun, Raven?" diye soruyorum, kolumu omuzlarına dolayarak onu göğsüme sıkıca çekiyorum. Sesim sakın, ama içim kaynıyor.

"Hey, dostum, biz dans ediyoruz," diye sarhoş dördüncü sınıf öğrencisi geveliyor ve Raven anında parmağını sallıyor.

"Hayır, arkadaşım ile dans ediyorum. Sen sadece ipucunu anlamıyorsun."

"Onu duydun, geri çekil," diye homurdanırım, boş elimle yumruk yapar, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır.

"Her neyse. Hiçbir kadın bu saçmalığa değmez," diye homurdanır, bir adım geri sendeleyerek kalabalığın içinde kaybolur.

"Belli ki senin kızlığını hiç tatmamış, yoksa bunun doğru olmadığını bilirdi," diye kulağına fısıldarım ve o da titrer.

"Creed Wylder, sen bir baş belasısın," diyor sırtarak, sallanmaya devam ederken kollarını boynuma doluyor.

"Bunu sakın unutma."

Başını geriye atarak kahkahası bulaşıcıdır. İnci parlaklığı kesinlikle ona sihrini göstermiştir. Genelde arkasına saklandığı sert dış görünüşünde, tatlılığının parıldamasına yetecek kadar küçük bir çatlak vardır.

Beni bırakmayıp, bana karşı dans etmeye devam ettiğinde, onunla birlikte hareket etmekten kendimi alamıyorum. Sanki burada başka kimse yokmuş gibi, sadece ikimiz varız,

her şarkı geçtikçe müzik gittikçe daha da şehvetli hale geliyor, aramızda ter damlaları oluşuyor.

Raven kollarımda dönüyor, sırtını bana yaslıyor ve benim aletim onun kalçalarının arasına mükemmel bir şekilde yerleşiyor.

"Beni mahvediyorsun," diye kulağına fısıldıyorum ve o da dilini çıkarıp alt dudağını yalıyor.

"Ben zaten mahvoldum."

Kafamı sallayarak elini tutuyorum ve o da isteyerek beni takip ediyor. "Henüz değil, mahvolmadın."

Bu konuda benimle tartışacak mı emin değilim, ama dans pistinin kenarına geldiğimde, o da hemen yanımda, onu nereye götüreceğimi merakla bekliyor. Çok uzağa değil, orası kesin. Eve kadar yürüyerek gitmeye dayanamam.

Koşarak gitmek, onu da yanımda sürüklemek istiyorum, ama aramızdaki bu kadar mesafeye bile dayanamıyorum. Bu yüzden acele etmiyorum, onu yanımda tutarak, anıt mezarların arkasına gizlenip, dağınık çalılarının arasından geçerek büyük bir meşe ağacına ulaşıyoruz.

Yalnız olduğumuzdan emin olunca arzularım galip geliyor ve onu döndürüp sırtını ağacın kabuğuna dayıyorum. Sandaletleriyle bile ben ondan daha uzunum ve kollarımda neredeyse narin gibi geliyor. Ama görünüş aldatıcıdır, çünkü beni elinde tutan onun olduğunu biliyorum.

Bir elimle belini kavrayarak, diğer elimi yanağına kaldırıyorum ve o bana geniş gözlerle bakarken başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. Nefeslerimiz birbirine karışırken aramızda hiçbir kelime geçmiyor ve ağzım onunkine santim santim yaklaşıyor, geri dönüşü olmayan bir noktaya gelene kadar ve son bir hamlede çarpışıyoruz.

Tadı hindistan cevizi ve ananas gibi, dudaklarında normalde olmayan bir tatlılık var, ama özü hala hissediliyor. Ağzını ele geçirmek için çaresizce direniyor, kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor, ta ki ben boğazını tutup, başparmağımı nabzının üzerinde gezdirip başını daha da geriye eğene kadar. Ancak o zaman pes ediyor.

Elleri gömleğimin içine girer, parmakları düğmelerin arasına kayarak çıplak göğsümü hissetmeye çalışır, ta ki tamamen pes edip gömleğimi kot pantolonumdan çıkarana kadar.

Siktir.

Avuç içleri cildimi yakıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, iniltiyi bastırmaya çalışırken dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyorum.

Beni kendimden geçireceğinden emin olarak, boğazını bırakıp ellerini tutuyorum, ama o da benim hareketimi hissetmiş olmalı ki, ellerini benim penisin hatlarına indirip, kot pantolonumun üzerinden uzunluğumu sıkıyor.

"Siktir, Raven," diye homurdanıyorum, dudaklarımı onunkilerden ayırıp ona bakıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ve o bana memnun bir ifadeyle sırtıyor.

Ellerini çekmek yerine, parmak uçlarımı uyluğunda gezdirip bacağına yanına çekiyorum. Dudaklarından çıkan inilti, penisime doğrudan bir dua gibi, beni başka bir iniltiyi bastırmaya zorluyor.

"Yakalanmak mı istiyorsun, Raven?" diye soruyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor, gözleri açılıyor ama panik içinde etrafına bakmıyor. Aksine, nefesleri daha kısa ve keskin hale geliyor. "Bu seni heyecanlandırıyor mu, Raven?" diye alay ediyorum, elimi uyluklarının daha yukarısına, eteğinin kenarının altına ve sikimin etrafında patlamasını çaresizce hissetmek istediğim sıcaklığa daha yakın bir yere kaydırıyorum.

"Belki," diye itiraf ediyor ve penisim kot pantolonumun içinde zonkluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Ne yaparken yakalanmak istersin, Raven?" Burnumu boğazına, boynunun kıvrımına doğru sürüyorum, sonra elbisesinin kabarık askısını kenara çekip cildine öpücükler yağıdırıyorum.

"Senin sakin ağzımda yakalanmak istiyorum."

Vay canına.

Geriye yaslanınca, onun varlığını anında özlüyorum ve elleri dengede kalmak için arkasına uzanıp ağaca tutunuyor. Etrafa bakmıyorum, yalnız olduğumuzdan emin olmuyorum, sadece kot pantolonumun düğmelerini açarken, fermuarını yavaşça indirirken ve sikimi serbest bırakırken gözlerimi onunkinden ayırmıyorum.

"Dizlerinin üzerine çok benim için."

Sözlerim iki saniye boyunca havada asılı kalır, sonra o sertçe dizlerinin üzerine çöker, zemine çarptığında bile yüzünü buruşturmaz. "Bir adım daha yaklaşacak mısın, yoksa sana sürünerek gelmemi mi istiyorsun?"

İkincisini daha çok beğendiğim için kendimi sıkıştırıyorum, ama bunu başka bir güne saklasam daha iyi olabilir. Bugün, ona olan mesafeyi kapatıyorum. Beni çekerek, ellerini uyluklarıma kaldırırken açgözlülükle dudaklarını ıslatıyor.

Dikkatimi çektiğinden emin olan Raven, bakışlarımız birbirine sabitlenene kadar yaklaşmaz. Dilini düzleştirir, ısınmış dilini

dilini penisimin tabanına sürter ve sonra acı verici derecede yavaşça ucuna doğru kaydırır.

İkimizden hangimizin önce inlediğinden emin olamıyorum, ikimizin inlemesi aramızdaki havada yankılanıyor, sonra tatlı ağzını penisimin ucuna sarıyor ve beni tamamen yutuyor.

Ağaca yaslanmak için çok uzaktayız, bu yüzden onun saçlarını tutuyorum, o dilinde benim uzunluğumun ağırlığını test ederken saçlarının uçlarını yumruğuma sarıyorum. Bu hızla çok çabuk boşalacağım, özellikle de yanaklarını içe çekip, ben çökmek üzereyken bu hareketi tekrar tekrar yaparken.

Saçını çekerek onu benden uzaklaştırıyorum, o bulanık gözlerle ve geniş bir gülümsemeyle bana bakarken nefes nefese kalıyorum.

"Ağzına boşalmayacağım Raven," diye homurdanıyorum ve onu ayağa kaldırmak için penisimi bırakıyorum. Tekrar ayağa kalktığı anda, onu bir adım geriye itiyorum, böylece tekrar ağaca yaslanıyor. "Dala tutun," diye emrediyorum, en yakın dalı işaret ederek, ve o da hemen dediğimi yapıyor, ben bu sefer dizlerimin üzerine çöküyorum, penisim hala kot pantolonumdan sarkıyor, temasın eksikliğinden inliyor. "Seni kimse yakaladı mı?" diye soruyorum, ve o irkiliyor, etrafa bakınıyor, sonra başını sallayarak bana bakıyor.

Parmaklarımla eteğinin kenarını kaydırıp, tek bir hızlı hareketle eteğini kaldırdım, dokunuşumla cildi tüyler ürperirken amı ortaya çıktı. Çıplak. Tamamen çıplak.

"Elbisenin iç çamaşırı izleri görünmesini istemedim," diye mırıldanır, sanki bir açıklama yapmam gerekiyormuş gibi.

"Aramızdaki bir engel daha kalktı, bebeğim," diyorum, sonra bacağına omzuma atıp klitorisine hafifçe öpücük konduruyorum. Ödülüm bir inilti. Dilimi kıvrımları arasında gezdirirken, iniltisi iniltiye dönüşüyor, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki girişine iki parmağımı sokana kadar. "Kimse bakıyor mu?" diye soruyorum ve bakışları odaklanana kadar bir saniye geçiyor, sonra etrafımıza bakıyor, parmaklarım hala onun merkezini okşuyor.

"Hayır."

"Yazık. Bakalım kimse duyabiliyor mu?" Parmaklarımı amının derinliklerine sokarken dudaklarımı klitorisine yapııştırıyorum ve zevk çılgınlıkları kulaklarımda yankılanıyor. *Evet*, lanet olsun. Parmaklarımla arasında sallanırken, dilimin altında çaresizce kıvranan sıkı klitorisiyle, onun coşkusu zevkle izliyorum.

Onu burada sikip, herkesin duyacağı şekilde benim olduğunu ilan edeceğim, ama önce yüzüme boşalması lazım. Çabalarımı ikiye katlayarak, klitorisini dişlerimle tararken, amına bir parmak daha ekliyorum ve inlemeleri daha da yükseliyor.

Bu çok tahrik edici.

Beni gittikçe daha fazla sıkmaya başladığını hissediyorum, yüzüme otururken elleri saçlarımı tutmak için aşağı iniyor.

"Siktir, Creed. Siktir. Siktir. Siktir," diye mırıldanıyor, bir anlık uyarıda bulunuyor ve sonra ecstasy'nin sınırından düşüp, ben onun doruğuna ulaşırken arzusunun havuzuna düşüyor.

Bir iç çekerek ağaca yaslanıp gevşediğini hissediyorum ve ancak o zaman amından vazgeçiyorum, klitorisine son bir öpücük kondurup bacağına indirip önüne geçiyorum. "Hala kimse yok mu?"

Kafasını sallıyor, neredeyse bakmıyor, artık umursamıyor. O da benim kadar bu işin içinde.

Yüzüne uzanıp yanağını avuçlarım, her nefeste hırıldarken başparmağımla dudaklarını okşarım. "Sikime takılıp kalacak mısın, bebeğim?"

"Evet." Bu, bir dua ile bir iç çekişin karışımı gibidir ve başka bir yorum beklemeden, uyluklarının arkasını tutup onu havaya kaldırırım. "Korunma, Creed."

Duruyorum, sırtı ağaca yaslanmışken, onun içine derinlemesine girmeyi engelliyorum. "Ya seni çıplak hissetmek istersem?"

"Yapamazsın," diye cevaplar, ben de sikimin ucunu onun girişine dayarım.

"Aramızda hiçbir şey olmadan, sikimin üzerinde boşaldığını hissetmek istersem ne olur?"

"

"Bu mümkün değil." Onun içine giriyorum ve o beni durdurmaya çalışmıyor "Ya senin içine boşalmak, tohumumu senin içine eklemek, seni benimle her zerrenle doldurmak istersem?"

"Ya senin içine boşalmak, tohumumu senin içine eklemek, seni her zerremle doldurmak istersem?"

"Yapamazsın." Geri kalan kısmı da içeri soktum, daha fazla dayanamayana kadar amını doldurdum ve dudaklarından çıkan çığlıklar beni daha da sertleştirdi.

"Neyi yapamam, Raven?" Onun alnına alnımı dayayarak, ona sürtünerek zorluyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanır, ben kendi ihtiyaç duyduğum inlemelerimi bastırıırken, o çaresizce içini bana sıkıca sarar.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Aklından bile geçirme," diye hırlar, bana öfkeyle bakarken saçımı daha sıkı tutar.

Sadece ucu kalana kadar çekip, sonra tekrar onun içine derinlemesine giriyorum, her seferinde daha sert ve daha hızlı hareketleri tekrarlayarak, o çığlık atmanın eşiğine gelene kadar.

Sağımdaki hareket dikkatimi çeker ve Eldon'un bizi izlediğini fark ederim. Diğerlerinin orada olup olmadığından emin değilim ve öğrenmek de istemiyorum çünkü her şey onunla ilgili. Gözlerine odaklanarak, büyümü kanalize ederim.

"Siktir, Creed. Göremiyorum. Göremiyorum lan. Sen misin?" diye nefes nefese soruyor, her itişimde kalçalarını sallamayı başarak.

"Biri geliyor." "Siktir."

"Göremiyorsun, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Tek yapman gereken boşalmak, bebeğim," diye mırıldanıyorum. Eldon olduğunu bilmesine gerek yok, sadece gizemli olması yeterli.

"Oh tanrım... siktir, Creed," diye bağıyor, doruğa ulaşırken ısınmış merkezi etrafımda sıkışıyor. Ben onun kıvrımlarından kayıp çıkıp ağaca boşalmadan önce, o benim sikimi son damlasına kadar sıkarken vücudumu sabit tutmam gerekiyor. Damarlarım adrenalinle titrerken bana sarılıyor.

Büyümü geri çekerek, gözlerindeki karanlığı gideririm ve o bana yaslanır.

Bundan daha iyisi olamaz.

Hiçbir şey.

RAVEN

Silvercrest Akademisi'ne gelmek hiç istediğim bir şey değildi. En azından, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım, bir kayanın ve sert bir yerin arasında sıkışıp kaldığım için pes ettim ve içimde, ufukta alternatif bir gelecek olacağına dair küçük bir umut ışığı vardı.

Bu hafta sonundan sonra, bana zorla yaptırılmış olsa da, bunun şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olduğunu kesin olarak biliyorum. Bishoplar ve Leila ile hissettiğim mutluluk, buraya gelmeden önce hissettiğim olumsuzluklardan daha ağır basıyor. İradem dışında bastırılmamış olmam da dahil.

Bir hafta sonra, bu neredeyse uzak bir rüya gibi geliyor ve annemin uyarıları ile Sebastian'ın varlığı arasında daha fazla sorunla karşılaşacağımdan eminim. Ama rahatlatıcı bir hafta sonu ve cuma gecesi eğlencesinden sonra, tüm bunlar beni o kadar da rahatsız etmiyor.

Ayrıca, bugün üniformamı giymek yerine yatakta kalmak istesem de, bugün Ari günü ve ne kadar heyecanlı olduğumu inkar edemem. Arkadaşlarıma bu hissi anlatmaya çalıştım ama imkansız. Sanki vücudumun her santiminde onu hissediyorum, ama o orada, benim bir parçam ve ben de onun bir parçasıyım. Sanki ailem gibi. Kulağa çılgınca geliyor, ama onu görmeyi çok istiyorum. Üç gün kesinlikle çok uzun. Umarım, onu daha sonra gördüğümde profesörler bana daha fazla bilgi verir, çünkü her seferinde bu kadar uzun süre dayanmam beklenemez.

Dilimin ucunda o kadar çok soru var ki, günün geri kalanını nasıl geçireceğimi bilmiyorum.

"Gidelim, Shadow," diye bağıyor Brax, yatak odamın kapısını çalarak. Okul ayakkabılarımı giyip çantamı alıyorum, omzuma atarken kılıflı kılıcımı alıp onu salonda karşılıyorum. "Yüzünde bir şey var..." Elini yanağına götürüp bana da aynısını yapmamı işaret ediyor, ama ben yaptığımda başını sallıyor ve yardım etmek için bana doğru eğiliyor.

Yüzünde yayılan gülümsemeyi fark ettim, ama bir saniye geç kalmıştım ve tepki verecek zamanım olmadan dudaklarını yanağıma bastırdı. "İşte, hallettim."

"Bu sabah çok kurnazsın, ha?" Kolunu omuzlarıma atıp beni kapıya doğru götürürken, dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastıramıyorum.

"Bunu seviyorsun."

Brax'ın yerine geçen bu sakın adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama o da hala ortaya çıkan karamsar pislik kadar seksi.

"Seni kızdırmayı seviyorum," diye homurdanıyorum ve ona biraz acı çektirmek umuduyla ayağımı onun ayağına vuruyorum, ama o yüzünü bile buruşturmuyor. Beni diğerlerinin beklediği yere götürürken sadece bana keskin bir bakış atıyor.

"Bugün griffinini göreceğin için heyecanlı mısın?" diye soruyor Leila, ben Zane, Eldon ve Creed'in arasından sıkışarak onun yanına yürürken.

"Açıķçası sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyorum akademi binasına doğru yürürken. Hepimizin kılıflı kılıçlarıyla durması tuhaf geliyor, her hafta yeni bir şeyler ekleniyor ve bazen ürkütücü olsa da, aynı zamanda heyecan verici.

Bu sabah Profesör Figgins'in dersine giderken neredeyse zıplıyorum, her şeyi doğal karşılayarak. Genie, kızlar soyunma odasında kardeşimle birlikte olduğunu övünerek alaycı bir şekilde gülümsediğinde bile tepki vermiyorum. Onun saçmalıklarıyla uğraşacak kadar odaklanmış durumdayım.

Leila ve Bishop'larla birlikte kılıçlarımızı elimize alıp sahaya çıkarken, öğrenmeye can atıyorum.

"Bayan Hendrix, başlamadan önce sizinle konuşabilir miyim lütfen?" Figgins, bana yaklaşmam için eliyle işaret ediyor. Beni diğerlerinden bir iki adım uzaklaştırıyor ve bana gülümseyerek biraz daha mahremiyet sağlıyor. "Bu öğleden sonra için, sizinle burada buluşmanızı ayarladım. Daha önce griffin ile bağlantısı olan birini görmedim, bu yüzden nasıl bir şey olacağını bilmiyorum, ama sabırlı olmanız ve griffinin size sunduklarına açık olmanız gerekiyor."

"O," diye düzeltiyorum, sözümü kesmesine biraz utanarak yüzümü buruşturuyorum, ama o gülümsüyor.

"O, pardon. Son dersinden sonra bizimle burada buluşursan, bu mükemmel olur. Buradaki işimiz bittikten sonra, senin nerede olduğunu hissedebilmesi için onu buraya getireceğim, ama sanırım onu tanımaya hazırsın."

Başımı ona doğru eğip gülümserim. "Senin de bir tanıdığın var mı?"

"Evet. Nadir ve heyecan verici bir duygu, ama onu bu kadar uzun süre görmeden yaşayabileceğimi hayal edemiyorum. O benim için çok değerli." Ben de heyecanla başımı sallayarak

. Ben de aynen öyle hissediyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yalnız gelmen ya da arkadaşlarının geride kalması daha iyi olabilir, böylece önce onunla tanışabilirsin."

"Teşekkürler."

Gruba geri döndüm, günün bitmesini daha da sabırsızlıkla bekliyordum.

"Tamam, silah kullanmanın en temel ama en önemli uygulamalarını öğrenmeden önce, kılıçla olan bağımızı öğrenerek başlayacağız," diyor Figgins, sınıfın önünde ve ortasında dururken kendi kılıcına uzanıyor.

"Ne hakkında konuşmak istedi?" Eldon, kaşlarını kaldırarak bana sorar.

"Ari. Bugün neler olacağını bana anlatıyordu,"

Cevap veriyorum. Bu onun merakını gidermiş gibi görünüyor ve biz de derse odaklanıyoruz.

"Hepinizin bildiği gibi, kılıçları seçerken, ödeme olarak bir damla kanımızı verdik. Kanamayan var mı?" Etrafıma bakıp kendini gösteren var mı diye bakıyorum, ama görünüşe göre hepimiz anlık bir acı hissettik. "Mükemmel. Bu, silahla olan bağınızın üstün olduğu anlamına geliyor. Elinizdeki kılıç, öldüğünüz güne kadar tam anlamıyla sizin olacak."

"Bunun bize ne faydası var?" Creed, kılıcının kabzasına başparmağını gezdirerek sorar ve ben, beni yatıştıran o ellerini düşünerek bacaklarımı sıkarım.

"Harika bir soru, Bay Wylder. Savaşta bu kılıçla ölürseniz, son nefesinizi verdiğinizde kılıç ortadan kaybolacak. Kılıcın üzerine kazınmış dili öğreneceğiz. Her birinizin diline farklı bir şey gelecek, ama bu kelimeleri söylediğinizde kılıç gerektiğinde ortaya çıkacak. Gelecek hafta, silahlarınız olmadan derse gelmenizi istiyorum, böylece istendiğinde kılıcınızı çağırabileceksiniz." Bu kadar basit görünen bir nesneyle kurulabilecek bağdan etkilenerek başımı sallarım. "Şimdi, herkes kılıcını kınından çıkarsın."

Metal kılıftan çıkarken çıkardığı ses havada yankılanıyor ve kılıç güneşte parıldarken omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bahsettiği pasaj ilgimi çektiği için kılıcı yüzüme yaklaştırıyorum ve kılıcın bıçağına kazınmış uzun, el yazısı harfleri görüyorum.

Her mektubu okudum ama ne söylemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Elimde ağırlığı hissediliyor, gerektiğinde kesin bir silah olacak,

ama sihriime erişmeden onu çağırma düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

"Kılıcı aşağı doğru tutun, böyle, sapını sıkıca kavrayın, kılıcın yere değmemesine dikkat edin," diye emrediyor ve herkes bir saniye içinde pozisyonunu alıyor. "Şimdi, sihrinizin bir parçasını serbest bırakın, kılıcı sarmasına izin verin, dokunmasına ve öğrenmesine izin verin, kelimeler size gelecektir. Sabırlı olun, bazıları için birkaç deneme gerekebilir."

Midemi bir anda bir ağırlık kaplar. Bunu yapamam lan. Bu umutlarımı paramparça eder. Ama bunu söyleyemem. Herkes gibi kendimi toparlamış gibi davranmam gerekecek.

Başpiskoposlardan birinin gözlerine bakıp bakışlarında acıma görmemek için başımı kaldırmıyorum. Bugün için heyecanlandığım bir günde bununla yüzleşmem.

Onun talimatına göre kılıcı tutarak gözlerimi kapatıp kılıca odaklanıyorum. Belki denersem... belki baskının kalkmasıyla bir şeyler olabilir. Nefes verip zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, tüm düşüncelerimi kılıca yönlendiriyorum, ama... sadece elimdeki bir kılıç gibi hissediyorum.

Hayal kırıklığına uğrayarak, elimdeki silaha bakıyorum, etrafımdakilerin neredeyse farklı bir dil gibi gelen sözler mırıldandığını duyuyorum. Yanımda Brax'ın mırıldandığını duyuyorum, kılıcının kabzası onun sözleriyle parlıyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Zorlanıyor musun, Raven?" diye soruyor Figgins, grubun arasında dolaşarak, ve ben başımı sallıyorum. "Muhtemelen familiarın yüzünden çok gerginsin. O, insanı böyle sinirlendirmeyi iyi bilir. Ama eminim ki hafta boyunca pratik yapmaya devam edersen, başaracaksın." Derin bir nefes alıyorum, bana bir mühlet ve makul bir bahane verdiği için anlayışla başımı sallıyorum.

Dersin geri kalanını, görebildiğim hemen hemen herkesin bunu başardığını görünce biraz sinirli geçirdim. Temelleri öğrenmek için zaman olmadığı için, onun tahmin ettiğinden çok daha uzun sürüyor, bu da kılıcımın bağlantı kurmakta başarısız olduğumu itiraf etmekten daha uzun süre harcadığım anlamına geliyor.

Umalım da Ari daha sonra bu kadar zorlu olmasın.

Soyunma odasına doğru yürürken omuzlarım yine her zamanki gibi çöküyor. Bishoplar yakınımda kalıyor ama bir dakika surat asmam için bana gereken alanı bırakıyorlar. Ancak Brax'ın çenesinin gerginliği, bu konuda söz hakkı varsa bu ruh halimi daha fazla sürdüremeyeceğimi söylüyor.

Bu düşünce beni biraz sakinleştiriyor ve beni ne zaman neye ihtiyacım olduğunu ve neye ihtiyacım olmadığını çok iyi anlayabildikleri için onlara minnettarım.

"İyi misin?" diye soruyor Leila giyinirken.

"Evet, sadece sihrimle kolayca bağlantı kuramadığımda sinirleniyorum," diye itiraf ediyorum, gerçeği saklayarak ama açıkça yalan söylemeden.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Gauntlet'ten önce babam beni kenara çekip eğitim verdi çünkü bazen gerçekten zorlanıyorum. Ayrıca babam her zaman, zorlanıyor olman başarısız olduğun anlamına gelmez der ve bu her zaman kalbime ihtiyaç duyduğu şoku verir."

Sözleri içimde yankılanıyor, omuzlarım geriye düşüyor ve göğsüm gevşiyor. Haklı, zorlanmak başarısızlık demek değil ve bunu hatırlamam gerekiyor. Derin bir nefes daha alıp giyinmeyi bitiriyorum ve dışarı çıkıyorum.

Bishops ailesi her zamanki gibi beni bekliyor ama Zane'in yüzündeki ifade beni biraz endişelendiriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Haberleri duydunuz mu?"

"Ne haber? Beş dakika kadar yoktuk," diye homurdanarak Eldon, Brax ve Creed'e de bakıyorum.

"Başka bir karakol ziyareti için yer açtılar."

"Bekle, saldırıdan bu kadar kısa süre sonra mı?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Aynı karakol mu?"

"Hayır, Shadowmoor'a gidiyoruz."

Kalbim sıkışır. "Orada bir karakol olduğunu bile bilmiyordum."

"Kıyıda uzakta ve gerçek yerin yakınında değil, gerçekten. İyi olacak mısın?" diye sorar Zane, koluma uzanarak. Beni kemiren endişeye rağmen başımı sallarım. "Tamam, Brax kılıçlarımızı eve bırakacak ve biz de ana girişte onunla buluşacağız."

Brax kılıcımı elimden alır ve ben dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurmaya çalışırım, ama bunun başarısız olduğunu biliyorum. Bugün duygularımın bu kadar inişli çıkışlı olmasından nefret ediyorum. Bir şeyi atlattığımı düşünür düşünmez, karşıma başka bir engel çıkıyor. Bu çok yorucu.

Brax, muhtemelen bir portal açmak için gizlice uzaklaşırken, Eldon kolunu omuzlarıma doluyor ve koridorlardan geçerek Profesör Fitch'in, henüz ders almadığım birkaç profesörle birlikte beklediği ana girişe doğru ilerliyoruz.

Bakışları bir an Leila'nın üzerinde kalıyor ama endişe verici bir şey söylemiyor ve bu beni rahatlatıyor. Kızının gitmesinden memnunsa her şey yolunda demektir. Kendimi bir kez daha uçurumun kenarından çekip kurtardığım için mutluyum, Eldon'un kollarında daha da yaslanıyorum ve birlikte durup bir sonraki emri bekliyoruz.

Brax solumda belirir, tam da Fitch hepimize seslenmek üzereyken. "Eminim hepiniz geçitleri artık biliyorsunuzdur. Geçen seferki gruplarınızı tekrar oluşturabilirseniz, yolculuğa başlayabiliriz."

Kahretsin. Bu kısmı unutmuşum. Yüzümü buruşturarak, kendimi atadığım doğru grubu bulmaya gittim, ama daha bir adım bile atamadan Eldon ağzımı ağzıyla kapattı. Beni nefes nefese ve en iyi şekilde şaşkın bırakarak beni ileri itti.

"Sebastian burada olmasa bile, bu geçitler varken seni gözümüzün önünden ayırmayacağız," diye homurdanır ve içimi geçici bir panik kaplar. Sebastian'ın burada olmadığını söylese de, emin olmak için yine de etrafa bakınırım.

Doğru sırayı buldum ve bu sefer Finn neyse ki daha önde. Geçmeye hazır olduğumda, Eldon elini omzuma koydu. "Zane önce geçsin." Solumdaki, Zane'in beklediği geçidi işaret etti. Bana göz kırptıktan sonra ortadan kayboldu. Birkaç saniye geçti ve Eldon şakağıma öpücük kondurdu. "Sıra sende, Küçük Kuş. Birazdan görüşürüz."

Sinirimi yatıştırmaya çalışarak, kapının yanardöner merkezinden geçiyorum ve ayakkabılarım anında diğer tarafta yere basıyor. Gökyüzünü kaplayan sürekli karanlık görünür hale gelirken, sayısız anı zihnime akıyor.

İki kule var, biri en solda, diğeri sağda, ve dışını saran bir sınır, diğer tarafta gizlenen her neyse ona karşı ekstra bir bariyer görevi görüyor. Son karakol gezisinde olduğu gibi sevimli kuleler ve yürüyüş yolları yok. Ayaklarımızın altında çim bile yok. Sadece kurumuş toprak var.

Shadowmoor'da olmayabiliriz, ama yeterince yakınız. Sanki güneş sonsuza kadar engellenmiş gibi. Kollarımı kendime doluyorum, havadaki soğukluk burayla Silvercrest arasındaki farkı acı bir şekilde hatırlatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Zane, ben de başımı sallayıp gülümsüyorum ve grubuma katılıyorum.

"Görünüşe göre, burası her zaman bu kadar karanlık," önümdeki bir adam arkadaşına fısıldıyor ve Shadowmoor halkının başka bir şey bilmediğini bilmek göğsümü acıtıyor. Bana bir çıkış yolu, alternatif bir hayat sunulduğu için suçluluk duyduğumdan nefret ediyorum. Orada nefret ettiğim aptallar bile daha fazlasını hak ediyor. Onlar sadece çevrelerinin bir ürünü. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

"Öğrenciler, mümkün olduğunca çabuk toplanın, turlara başlayabiliriz," diyor Profesör Meade, kalın paltosunu vücuduna sararak.

"Görülecek ne var ki? Her yer karanlık, kasvetli ve pis. Harika, gördük. Gidelim," aynı adam homurdanıyor ve ben yorumumu geri çekerek öfkemi bastırıyorum. O da lanet olası bir aptal; elit çevresinin ürünü, Shadowmoor'da güçleri olsun ya da olmasın bir gün bile hayatta kalamaz.

Profesör Meade hangi grubun nereye gideceğini sıralıyor ve ben de adımlarımı ona uyduruyorum, Shadowmoor'a hak ettiği saygıyı göstermeye ve öğrenilecek her şeyi öğrenmeye hazırım. Karakolun yarısını dolaştığımızda, buranın hala ayakta durup işini yaptığı gerçeği dışında gurur duyulacak hiçbir şeyin olmadığı utanç verici bir şekilde ortaya çıkıyor.

Her odada duvarları lekeleyen galonlarca kan var, bu kanın ait olduğu kişilerin isimleri bilinmiyor, çünkü tüm kalıntılar denize atılmış. Bu mantıklı değil, sanki insanları bu karakola ölmeye gönderiyorlar. Bu bir intihar görevi, ama neden?

Sol kulede, kırık çatıdan rüzgarın uğultusu duyulurken, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek kasvetli odalardan birinden diğerine geçiyoruz. Bizi yönlendiren profesör dışında kimse konuşmuyor, bu da ortamı daha da ürkütücü hale getiriyor. "Batı kulesindekiler bu kadar. Aşağı inersek, doğu kulesine geçmeden önce nöbetçilerle konuşmak için biraz zamanımız olur umarım."

Bunun ne anlamı var anlamıyorum. Bu çok iç karartıcı ve o boktan yorum yapan adamın haklı çıkmasından nefret ediyorum. Bir odayı gördükten sonra hepsini görmüş oluyoruz. Hemen çıkmak için spiral merdiveni iki basamak birden atlayarak iniyorum ve aşağı indiğimde Zane ve grubunu kapıda buluyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor ve ben daha fazla dayanmak zorunda kalmadan onun sıcak enerjisinden biraz emmek umuduyla ona doğru aceleyle koşuyorum. Ona iki adım uzaklıkta olduğumda, etrafımdaki duvarlardan bir patlama sesi yankılanıyor, ayaklarımın altındaki zemin gürültüyle sallanıyor ve panik başlıyor.

"Ne oluyor?" diye bağıriyorum, ama herkes benim kadar bilgisiz.

"Orada kal, Raven," diye emreder Zane, dışarıya koşarak, ama ben burada öylece durmamın imkanı yok.

"Ne oluyor?" diye bağıriyor Finn, ama ben cevap vermiyorum, Zane'in peşinden koşuyorum.

Karanlık gökyüzünün altında dışarı çıktığımda, bize doğru hızla yaklaşan devasa bir alev topu gördüm ve dehşete kapıldım. Alev topu başımın üzerinden uçarak kulenin tepesine çarptığında, ben olduğum yerde donakaldım ve içerideki herkes korku içinde çığlık attı.

"Saldırıya uğradık," diye bağıyor biri, başka bir turuncu ışık gökyüzünde parıldarken.

Zane'e seslenirken ayaklarımın altındaki zemin gürültüyle sarsılmaya devam ediyor. Panikle gözleri parıldayarak bana dönüyor ve adımı haykırıyor. Onun bakışını takip ediyorum ve yavaş çekimde başka bir ateş topunun kuleye çarptığını, patlama sesiyle her yöne kayrak ve tuğla saçıldığını izliyorum.

Sonra her şey karardı.

ZANE

Raven düşer ve onu yakalamak için koştuğumda etrafımdaki zaman yavaşlar. Onu kollarımda tutarken dizlerimin üzerine çöküyorum ve kafasının yere çarpmasını zar zor engelliyorum. Tuğla kafasına çarptığı yerden kan yüzüne akıyor.

Siktir.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor, panik başlarken etrafımdaki kaos duyulmaz hale geliyor. Onu buradan çıkarmam lazım. Onun güvende olması lazım.

Homurdanarak, onu kollarımda tutarak ayağa kalkıyorum ve batı kulesini saran yangından kaçmak için en iyi yolu arıyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor Finn, kollarımdaki Raven'ın hareketsiz bedenine kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen, benimle gel," diyorum sertçe, saldırının geldiği yerden uzaklaşarak. Sürpriz bir şekilde, Finn yanımda kalıyor, bir profesör kargaşanın ortasında bağırırken tek kelime etmiyor.

"Duvarın diğer tarafında troller var. Muhafızlar onları uzak tutuyor ama herkes siper almalı."

Bu çok berbat. *Çok* berbat.

Uzakta tanıdık bir siyah saçlı kişi dikkatimi çekiyor. "Creed, buraya bak!" Bağırmamla donup kalıyor, bana dönüyor ve kollarımdaki Raven'ı görünce yüzünde panik belirliyor.

Omzunun üzerinden seslendi ve birkaç saniye sonra Eldon ve Brax da ortaya çıktı.

"Onu güvenli bir yere götürmeliyiz," diye söylüyorum, hepsi etrafımızda toplandığında. "Ne oldu?"

"Kule. Finn'in onu iyileştirebilmesi için onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Ben mi?" Finn alaycı bir şekilde sorar ve ben ona sert bir bakış atarım, ama Eldon ben konuşmadan önce söze girer.

"Eğer yaşamak istiyorsan, evet, onu iyileştireceksin." Yutkunur ve başını sallayarak cevap verir.

Artık yerini bildiği için Brax'a dönüyorum. "Bizi savaştan uzak bir yere götürebilir misin?"

Bir an düşünür, dönüp karakolun arkasındaki binaya bakar. "Bu taraftan, çabuk. Bütün yer tehlike altında." En yakın ağaca koşar ve bir geçit açar. Geçerken arkama bakmam, kendimi bir ofiste bulurum. Pencereden görünen manzara, binanın en üst katında, olabildiğince olaylardan uzak olduğumuzu doğrular.

Umarım böyle kalır.

Creed ve Eldon hemen arkamda, onları Finn ve Brax takip ediyor, Brax da portalı kapatıyor.

"Bekle, bizi buraya getirebiliyorsan, neden bizi eve götürmüyorsun?" Finn, yüzünü silerek, cildini kaplayan isleri yayarak sorar.

"Karakol içinde nakil yapabilirim ama sadece giriş ve çıkış kapıları çalışıyor," diye yanıtlıyor Brax, odanın arkasındaki büyük masaya doğru ilerlerken. Her şeyi yere itiyor, uzaktan gelen patlama sesleri arasında bu sesler zar zor duyuluyor.

Raven'ı olabildiğince nazikçe masanın üzerine yatırıyorum, bir adım geri çekilmeden önce başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Sence kılıçlarımızı çağırmanız gerek mi?" diye sorar Creed ve içim bir sıkışır.

"Evet," diye cevaplar Eldon hemen.

"Sizler kılıçlarınızı alın, ben Raven'ın iyi olduğunu gördükten sonra benimkini alırım." Bir adım geri çekilip Finn'e yaklaşmasını işaret ediyorum. "İşini yap."

Neyse ki itiraz etmez, ama yine de yarayı bulmak için parmaklarını Raven'ın saçlarında gezdirmesinden nefret ediyorum. Omurgam kaskatı, ellerim sıkı sıkıya kapanmış ve çenem o kadar gergin ki, Finn hemen ondan uzaklaşmazsa kırılacağından eminim.

"Sadece bir saniye sürecek. Yara iyileşti, beyin sarsıntısı geçti, sadece tüm bu sisin içinden çıkması gerekiyor," diyor bize, geri adım atarak.

Hadi, Raven. Hadi.

"Kılıcını al, Zane. Dışarısı tam bir karmaşa ve ona ihtiyacın olacak. Sen bunu yaparken ben ona göz kulak olurum." Brax beni kenara itip onun yanına geçer.

İç çekerek, bugün öğrendiğim kelimeleri hatırlamaya çalışırken kendime biraz mesafe bırakıyorum. "*Aut cum scuto aut in scuto.*"

Ne olacağını tam olarak bilmeden ellerimi uzattım, ama kılıcın aniden ortaya çıkmasıyla avuçlarımın içindeki ağırlığı inkar edilemezdi.

Hay sıçayım.

"Benimkini henüz çağıramıyorum. Şimdi ne yapacağım lan?" Finn sızlanıyor, ben de omuz silkiyorum, elimdeki kılıcın ağırlığını deniyorum. Bize verilen silahlarla hiç eğitim almadık, ama yine de silahsız olmaktansa silahlı olmayı tercih ederim.

"Benim sorunum değil," diye homurdanıyorum, Creed ise daha nazik bir yaklaşım sergiliyor gibi görünüyor.

"Kendini kurtar."

Finn kapının önünde volta atarken yüzünde panik belirir, ama benim bakışlarım dışarıda yaşanan katliama kilitlenmiştir. "Sorun yaklaşıyor. Ya hareket ederiz ya da onu koruruz."

"Onu koruyacağız, önemli olan tek şey bu," diyor Eldon ve üçümüz de onaylayarak başımızı sallıyoruz. "Leila'nın nerede olduğunu bilmiyorum ve hepimiz onun uyandığında ilk endişesinin bu olacağını biliyoruz," diye ekliyor, ama Brax hemen araya giriyor.

"O Fitch'le birlikte, portaldan geçmeden önce onları gördüm."

"O zaman karar verildi, burada kalıp onu canımız pahasına koruyacağız." Sözlerim odada yankılanırken kalbim hızla atıyor.

"Siktir et, ben gidiyorum," diye homurdanır Finn, koşmaya hazır bir şekilde kapıya doğru döner. Ama kapı açılır ve baştan aşağı orman yeşili kumaşlarla giyinmiş, kavisli kılıçları hazırda bekleyen üç yüz­süz adam ortaya çıkar.

Finn bir adım geriye sendeledi, ama nafile. Kılıç çoktan karnını delip geçmişti ve geri çekildi, Finn cansız bir yığın halinde yere yığıldı.

Onlar birini öldürdüler, ama daha fazlasını yapamadılar.

"Sen kesinlikle bir trol değilsin," diye bağırır Brax ve en yakın saldırgana saldırır. Geri kalanımız Raven'ı her türlü tehlikeden korumak için harekete geçeriz.

Kavisli bir hançer bana doğru gelir ve saldırıyı engellemek için kılıcımı sallarım, biraz fazla güç kullanırım ve dengemi kaybederim, ama düşmeden önce kendimi tutmayı başarırım. Metalin metale çarpması sesi odada yankılanır, hepimizin arasında dolaşan öfke dolu homurtular ve hırıltılarla karışır.

Bana doğru gelen iki saldırıyı daha engelliyorum ama dördüncüsü kolumu kesiyor. Ter vücuduma yapışıyor, saldırgana kılıcımı doğru savururken öfkem kaynıyor ama silahı kontrol etmek için gereken hassasiyet olmadan bu imkansız.

Büyüme dalarken, görünmez olmaya çalışmanın anlamsız olacağını biliyorum çünkü o hala bana saldırabilir, ama ona da bir şey hedefleyebilirsem, bu bir fark yaratır.

"Alevler!" diye bağıırır Eldon ve çok az bir uyarıdan sonra, aramızda ve varlığından haberdar olmadığım düşman arasında alevler parlar.

Bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip büyümün beni sarmasına izin veriyorum ve bir an sonra görünmez oluyorum. Kol mesafesinin dışına çıkıp kontrol edebileceğim bir şey arıyorum, ama en iyi seçenek, büyümü kanalize ettiğimde yere düşen kılıcım.

Kılıca odaklanmaya çalışsam da, etrafımda olan biten çok fazla şey var.

"Kafalarına giremiyorum," diye homurdanıyor Creed, bir adım geriye sendeleyerek, yüz­süz adamlar ateşi umursamadan ilerliyorlar.

Mahvolduk.

"Brax?" Döndüğümde Raven'ın masanın üzerinde oturduğunu görüyorum. Gözlerinde karışıklık beliriyor ve bunu gören tek kişi ben değilim. Brax saldırganlara bakmıyor, kızı­mıza bakıyor.

"Brax!" diye bağıırıyorum, ona doğru koşarken sihrim uzuvlarımdan kayboluyor. Sesimin aciliyetine tepki veriyor ve tüm vücudu taşa dönüşmeye başlıyor, ama tamamen katılaşmadan bıçak sırtına saplanıyor. Yere düşerken ciğerlerinden yanık bir çığlık kopuyor. Brax hareket etmediğinde dehşetle ağzımı açarken, çarpmanın etkisi beni derinden sarsıyor.

"Hayır!"

RAVEN

Brax'ın vücudunu kılıç delerken, boğazım yanarken avazım çıktığı kadar
bağırıyorum.

Lütfen,

hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Onun gözlerimin önünde gittikçe zayıfladığını izlerken çaresizim. Bu mücadele Zane, Creed ve Eldon'u da mahvediyor. Ayağa kalkıp yaklaşmaya çalışıyorum, bize saldıran yeşil adamların farkındayım ama Brax'ı korumak dışında hiçbir şeyin önemi yok. İki adım atamadan bacaklarım tutmuyor, vücudum hala aldığım darbeye dayanamıyor.

Dizlerim yere değdiği anda, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve çığlık atıyorum. Ama bu sadece bir ses değil, bir isim.

"Ari!"

Çığlık beni sararken boynumdaki kaslar gerilir, yardım çağrısı dilimde ağır bir yük olarak kalır.

Creed, Eldon ve Zane saldırganları geri püskürtmeye devam ediyorlar, ama sayıca azız, hazırlıksızız ve zorlanıyoruz. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kapıdaki alevler büyüyor ve genişliyor, ter cildime yapışırken yavaşça odanın daha büyük bir bölümünü kaplıyor. Yeşil giysili adamları etkilemiyor, ama *benim* adamlarım için zorlu bir durum.

Creed tökezliyor, üzerine çöken bir saldırganla yere düşüyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Onu da kaybedemem. Kaybedemem.

"Ari!" diye bağırıyorum, ama bu seferki bağırışım uzun sürmüyor, çünkü havada güçlü bir çığlık yankılanıyor.

Saldırganlar bu sese donakalırken, gözlerim alevlerden yanıyor ve camın diğer tarafında altın rengi bir ışık parıldarken pencerelere bakıyorum.

O geldi... Ari

geldi.

"Lütfen, Ari. Lütfen."

Ateş çıtır çıtır yanıyor, odayı duman kaplarken etrafımızdaki odunlar parçalanıyor ve sonra her şey sessizliğe bürünüyor. Eldon ve Zane dikkatlerini dağıtmamak için

dikkatlerini dağıtmazlar, kılıçlarını saldırganlara doğrulturlar ve kalplerinden geçirirler.

Umut ve rahatlamayla ağlıyorum, ama biri hala ayakta. Bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha geri çekiliyor. Kaçabileceğini düşünüyor, ama kapının yanında bir ceset gibi görünen bir şeye takılıyor ve Creed bir şekilde ayağa kalkıp kılıcıyla nişan alıyor.

Oda sessizliğe bürünür, hepimiz bir sonraki engeli bekleriz, ama birkaç saniye geçer ve hiçbir şey beni ürkütmez, Brax'a ulaşmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürüm. Duman bunu zorlaştırır, onu sırt üstü çevirirken kalbim göğsümde deli gibi çarpar.

"Brax... Brax... Lütfen, Brax," diye yalvarıyorum, dışarıdan bir ciyaklama sesi geliyor. Ari benim sıkıntımı hissedebiliyor, ben de onunkini hissedebiliyorum. "Çocuklar, lütfen, ona yardım edin," diye yalvarıyorum, yüzünde ciddi ve acı dolu bir ifadeyle bana bakan Zane'e dönerek.

"Yapamam, Raven," diyor boğuk bir sesle ve ben inanamadan başımı sallıyorum.

Ellerimi onun üzerinde gezdirerek nabzını veya kalp atışını arıyorum, ama parmaklarımın titremesinden dolayı hiçbir şey hissedemiyorum. "Kılıcı nerede? Kılıcını bulun," diye bağıyorum, onun iyi olacağını doğrulayacak herhangi bir şey için çaresizce.

"Bulamıyorum," diyor Eldon, Creed ise içinden küfrederek etrafına telaşla bakınıyor.

"Raven, kılıç yok."

"Hayır. Olamaz. Olamaz. Hayır, lütfen," diye hıçkırıyorum, kalbim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acıyor, ıstırap beni tüketiyor. "Nefes alamıyorum. Lütfen, Brax. Lütfen." Sesimdeki üzüntüyü gizleyemiyorum, ama çaresizim. Onu görmem, sesini duymam lazım, *ne olursa olsun*.

"Raven..."

"Hayır. Hayır! Hayır!" Kalbim kan ağlarken ve umutsuzluk beni tüketirken, dudaklarımdan yürek parçalayan bir çığlık kopar ve kulaklarımda dayanılmaz bir şekilde yankılanır.

Alnımı göğsüne yaslıyorum, ağlamam hala ciğerlerimi yakıyor, göğsümdeki sarsıntıyı yatıştırmak için çaresizce hıçkırıyorum, ayak parmaklarımdan başıma kadar her yerim yanıyor.

"Raven."

Gözlerim büyüdü, dayanılmaz bir acı içinde doğrulup, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, ama çığlık devam etti.

"Raven?"

Çığlık durur, alevlerin titremesi durur, her şey durur.

İki renkle yüz yüze geldiğimde, kalp atışlarının çarpıntısı dışında her şey duruyor.

Biri kahverengi. Biri yeşil.

SON SÖZ

, bu kadar rahat bir şekilde başka bir fantastik aşk romanı yazdığımı bile bilmiyorum, ama Raven ve erkeklerine takıntılıyım. Saints Academy'den daha da fazla başka bir fantastik seriye başlamaktan korkuyordum, nedenini bilmiyorum, ama o kadar başarılı oldu ki, yüksek beklentilerden korktum. Umarım bu hikaye onlara yakışır. Onların hikayesini anlatmak için çok heyecanlı ve kararlıyım.

İkinci kitaba dalmak ve bu çılgın hikayenin bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

TEŞEKKÜRLER

Michael, her zaman elimi tuttuğın ve en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Birlikte her şeyi başarabiliriz ve başka türlüünü istemezdim.

Kraliçe Arılarım Tanya, Nicole ve Jen'e teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu seri var olur muydu, emin değilim.

Beta okuyucularım Monica, Lorna, Kerrie, Marisa ve Krystal'a milyonlarca kez teşekkürler! Harikasınız! Bu müthiş bir yolculuk ve benimle birlikte olduğunuz için minnettarım.

Kirsty. Ne harika bir kraliçesin. Bu gemiyi yönettiğin ve onu nasıl yöneteceğimi biliyormuşum gibi davranmama izin verdiğin için teşekkür ederim haha

Bu kitabı her zamanki gibi güzel gösteren Laura'ya teşekkürler. Sen bir süperstarsın!

Sarah ve Sloane. Sizi seviyorum. Sihirli ellerinizle beni işimi biliyormuşum gibi gösterdiğiniz için teşekkürler haha

YAZAR HAKKINDA

KC Kean, yazma serüvenine 2020 yılında, pandemi ve evde eğitim döneminin ortasında başladı... Yaşasın! Fade to Black'ten MM ve ters haremlere kadar tüm ateşli kitapları okuduktan sonra, kendi dünyasına da dalmaya karar verdi.

KC, yazma mağarasında saklanmadığında Dreamlight Valley oynuyor, kocası, çocukları ve evcil hayvanlarıyla Birleşik Krallık'ın sınırlı güneşinin tadını çıkarıyor veya bir yarışma gibi vinyl plak koleksiyonu yapıyor.

[Aceholes Reader Group](#)'a katılın, [yazar Facebook sayfamızı](#) takip edin ve aşağıdaki bağlantılardan Instagram'da bizimle eğlenin.

KC KEAN'IN DİĞER ESERLERİ

FEATHERSTONE AKADEMİSİ

[Benim Soyum](#)

[Senin Soyun](#)

[Bizim Soyumuz](#)

[Kırmızı](#)

[Özgürlük](#)

[Kurtuluş](#)

ALLSTARS SERİSİ

[Zehirli Dere](#)

[Kirlenmiş Dere](#)

[Çarpık Dere](#)

BETHANY VE RYAN'IN HİKAYESİ

[Kül Ol](#)

EMERSON U SERİSİ

[Düşüşümü İzle](#)

[Yükselişimi İzle](#)

[Hükümdarlığımı](#)

[İzle](#)

SAINTS AKADEMİSİ

[Pervasız Ruhlar](#)

[Yaralı Ruhlar](#)

[Kötü Ruhlar](#)

[Korkusuz Ruhlar](#)

[Kalpsiz Ruhlar](#)

ACIMASIZ KARDEŞLER MC

Acımasız Öfke

Acımasız Asi

Acımasız İsyan

SILVERCREST AKADEMİSİ

Düşen Gölgeler

Kader Gölgeleeri

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Epigraf Önsöz](#)

[1. Kuzgun](#)

[2. Kuzgun](#)

[3. Kuzgun](#)

[4. Kuzgun](#)

[5. Kuzgun](#)

[6. Eldon](#)

[7. Raven](#)

[8. Raven](#)

[9. Raven](#)

[10. Eldon](#)

[11. Raven](#)

[12. Raven](#)

[13. Raven](#)

[14. Raven](#)

[15. Eldon](#)

[16. Raven](#)

[17. Raven](#)

[18. Raven](#)

[19. Zane](#)

[20. Raven](#)

[21. Raven](#)

[22. Raven](#)

[23. Raven](#)

[24. Eldon](#)

[25. Raven](#)

[26. Brax](#)

[27. Raven](#)

[28. Raven](#)

[29. Brax](#)

[30. Raven](#)

[31. Raven](#)

[32. Raven](#)

[33. Creed](#)

[34. Raven](#)

[35. Zane](#)

[36. Raven](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında KC](#)

[Kean'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

